

НОРА РОБЪРТС МАГЪОСНИЦАТА

Част 2 от „Наследството на Донован“

Превод от английски: Иван Масларов, 1997

chitanka.info

ПРОЛОГ

Тя се роди в нощта, когато падна Дървото на вещицата. Заедно с първата глътка въздух вкуси и от силата — с нейното великолепие, но и горчилка. Раждането ѝ бе поредната брънка от верига, разпростряла се през столетията и често покрита с патината на фолклора и преданията. Ала лъснеш ли я, тази верига издържаше на всичко, калена от силата на истината.

В едни други светове, други земи първият плач на новороденото бе посрещнат с възторг. Неговата поява бе ознаменувана не само по ширналото се докъдето поглед стига крайбрежие на Монтьрей, не само в старата каменна къща, огласяна от кълтящия плач на детето. Тази сладостна песен на живота бе посрещната с радост и в потайните кътчета, където магията още бе на почит — по зелените възвишения на Ирландия, сред брулените от халите мочурища на Корнуол, в дълбоките пещери на Уелс, по каменливия бряг на Бретан.

Вековното дърво, климало и окършено от времето и от общуването си с ветрищата, бе принесено кротко в жертва. Неговата смърт съвпадна с раждането на още една магьосница.

Макар че всичко бе въпрос на избор — все пак един дар можеше да бъде отказан, пренебрегнат или пък високо ценен — този дар щеше да си остане част от самото дете, а по-късно и от жената, в която щеше да се превърне, точно както и цветът на очите му. В този миг обаче то бе съвсем невръстно, още не виждаше добре, мислите му не се бяха избистрили и дори когато баща му го целуваше през смях по покритата с пух главица, мъничето размахваше ядно юмручета във въздуха. Докато сучеше, майка му плачеше. Плачеше от радост и мъка. Вече знаеше, че ще има само това момиченце, което да увековечи любовта и щастието, споделяни от нея и мъжа ѝ. Беше надзърнала в бъдещето и бе видяла какво я чака. Люлееше детето, докато го кърмеше, и му пееше стара песен, осъзнала, че ѝ предстои да го въвежда в живота, да греши. Съзнаваше и че някой ден нейната рожба също ще копнее за любов.

Надяваше се, че от всички дарове, които ще му отреди, от всички истини, които ще му каже, детето ще проумее една — най-важната. Че най-чистата магия е вътре в сърцето.

ПЪРВА ГЛАВА

Там, където навремето се бе извисявало Дървото на вещицата, сега беше сложен знак. Жителите на Монтърей и Кармел обичаха природата. Тук често идваха туристи, които се взираха в думите върху знака или просто стояха и се любуваха на сякаш изваяните вековни дървета, на каменистия бряг и лъскавите чайки.

Местните хора, които бяха виждали с очите си Дървото и помнеха деня, когато то бе повалено, обичаха да припомнят, че същата нощ се бе родила Моргана Донован.

Според някои това било поличба, други само свиваха рамене и го определяха като съвпадение. Ала още повече бяха онези, които недоумяваха. Никой не отричаше, че местността само печели от жената, твърдяща, че е магьосница, и родена на хвърлей от прочутото дърво.

Според Наш Къркланд това бе доста забавно. Той посвещаваше доста време на свръхестественото. Нима има по-добър начин да си вадиш хляба, освен този, да пишеш за вампири и върколаци, за разни страхотии, които дебнат по късна доба! Младият писател не би го сменил за нищо. Не че вярваше в таласъми, караконджули или вещици! Мъжете не се превръщаха по изгрев-слънце в прилепи, мъртвците не се разхождаха редом с живите, жените не препускаха, яхнали метли, посред нощ. Тези неща ги имаше само по книгите и върху трепкация киноекран. Виж, там всичко беше възможно и на Наш това му допаднаше. Беше чувствителен, знаеше колко ценни са илюзиите, колко важни са простичките забавления. Беше си и мечтател и умееше да радва зрителите с образи, извлечени от сенките на фолклора и суеверието. Вече седем години всички поклонници на ужасите се прехласваха по филмите, заснети по негови сценарии, като се почне още от първия му сценарий за „Мърдащи сенки“, най-неочаквано пожънал успех.

Той просто обичаше да вижда как въображението му оживява върху екрана. С удоволствие отскачаше до съседното кино и си

похапваше щастливо пуканки, докато зрителите притаяваха дъх, за да не изкрещят, или затулваха очи. Беше му драго от мисълта, че хората няма да съжаляват, задето са си купили билет за някой от филмите му.

Винаги подготвяше внимателно сценариите. Докато пишеше страховития, но и забавен сценарий за „Среднощна кръв“, прекара една седмица в Румъния — там се срещна с човек, който се кълнеше, че е пряк потомък на Влад Кръволока, известен още като граф Дракула. За жалост издънката на графа нямаше вампирски зъби и не се превръщаше в прилеп, затова пък се оказа, че знае какви ли не предания и легенди за върколаци.

Именно тези предания и народни приказки вдъхновяваха Наш, още повече, че той умееше да им вдъхва живот.

Усмихнат лукаво, младият писател си помисли, че другите го смятат за особняк. А той знаеше, че си е най-обикновен, съвсем земен човек. Най-малкото според критериите в Калифорния. Просто си изкарваше прехраната благодарение на илюзиите, на това, че въздейства на първичните инстинкти на хората и се възползва от тяхната суеверност, а също от удоволствието, което изпитваха да ги плашат наужким. Смяташе, че е ценен за обществото със способността си да извади наяве чудовището и да го покаже върху екрана, като го подправи и с мъничко откровен секс и черен хумор.

Бе в състояние да вдъхне живот на привидението, да превърне любезния доктор Джекил в злия мистър Хайд или да накара мумията да сипе ругатни. И то само като записва думите върху хартия. Може би именно заради това беше циник. Дума да няма, обичаше историйките за свръхестественото, ала знаеше, че те не са нищо повече от бабини деветини. Празни приказки. А знаеше хиляди такива истории.

Надяваше се, че Моргана Донован, магьосницата, която всички в Монтърей обичаха, ще му помогне да измисли следващата. Преди няколко седмици Наш се бе преселил в новата си къща. Докато ѝ се радваше и си подреждаше багажа, докато се опитваше да играе голф — накрая се отказа и реши, че не става за този спорт — и се наслаждаваше на гледката от балкона, изпита непреодолимото желание следващият му сценарий да е за магьосничество. Ако изобщо съществуваше съдба, тя му бе направила чудесна услуга — сега той живееше само на няколко минути път с кола от специалистка в тази област.

Както си свирукаше заедно с радиото в колата, Наш се запита как ли изглежда Моргана Донован. Дали бе с тюрбан и с дреха с ресни? Или бе обгърната от глава до пети в черен креп? Или пък бе от шантавелките, дето се пишат контактюрки на същества от Атлантида? Дори и да беше такава, той нямаше нищо против. Именно такива хора придаваха вкус на живота.

Наш нарочно не тръгна да разпитва що за птица е тази магьосница. Искаше сам да си състави мнение и да не се влияе от впечатленията на другите, та да се заеме със сюжета без предубеждения. Знаеше само, че жената е родена тук, в Монтърей, преди около двацет и осем години и че държи магазин с голяма клиентела главно измежду хората, дето си падат по кристалите и билките.

Можеше само да ѝ се възхищава, че бе останала в родния си град. Бе в Монтърей има-няма месец, а вече недоумяваше как изобщо бе живял другаде. А той бе живял къде ли не! Пак трябваше да благодари на съдбата, че масовият зрител харесва сценариите му. Благодарение на своето въображение бе успял да се измъкне от задръстванията и смога на Лос Анджелис и да дойде тук, в това приказно кътче в Северна Калифорния. Още бе началото на март, а Наш вече караше ягуара със смъкнат гюрук и усещаше как тъмнорусата му коса се вее от прохладния свеж ветрец. Долавяше се мирисът на вода, която тук сякаш бе навсякъде, на тревата по старателно окосените морави, на цветята, вече поникнали в мекия климат. По лазурното прелестно небе нямаше и едно-едничко облаче, колата мъркаше като голяма източена котка. Неотдавна Наш се бе отървал от любовна връзка, която от ден на ден ставаше все по-досадна, и се канеше да се заеме с нов сценарий. Всичко вървеше като по вода.

Съгледа магазина. Както му бяха казали, той бе точно на ъгъла, сгушен между ресторант и бутик. Търговията тук явно вървеше — Наш намери място за паркиране чак при следващата пресечка. Нямаше нищо против да повърви и пеш — за нула време измина разстоянието с дългите си крака. Подмина неколцина туристи, които спореха къде да хапнат, тънка като вейка жена в рокля от пурпурна коприна, която разхождаше две афгански хрътки, и бизнесмен, който говореше по клетъчния си телефон без да спира.

Наш обичаше Калифорния.

Спря пред магазина. На витрината пишеше само „Уика“. Той кимна и се подсмихна. Хареса му староанглийската дума за магьосница. Представи си сгърбени баби, които обикалят селата, за да правят магии и да премахват брадавици.

Представи си: „Общ план. Ден. Небето е похлупено с буреносни облаци, вятърът фучи и вие. Сбръчкана бабка бърза по черния път в затънтено селце с изпочупени огради и затворени капаци на прозорците, понесла тежка покрита кошница. Покрай нея с грак прелита огромен черен гарван. Разперва криле и кацва на ръждивия стълб на вратнята. Птица и жена се гледат. Някъде в далечината отеква дълъг отчаян писък.“

Наш забрави за изникналите във въображението му образи, когато някакъв човек излезе от магазина и се блъсна в него, сетне му се извини с половин уста. Той само кимна. Е, карай, помисли си Наш. Може пък да е за добро. Предпочиташе най-напред да говори със специалистката по магии и чак след това да си представи края на историята. Но първо искаше да поразгледа хубаво нейната стока. Направи му впечатление, че витрината бе подредена с вкус и издаваше предпочитания към драматичното. Върху поставките с различна височина и ширина бе метнато мастиленосиньо кадифе, създаващо усещането за пълноводна река със страховити водопади. По нея плаваха кристали, които блещукаха като вълшебни на утринното слънце. Някои бяха прозрачни като стъкло, други бяха обагрени в невероятни цветове — розово и морскосиньо, кърмъзено и гарвановочерно. Бяха с формата на вълшебни пръчици, замъци или мънички сюрреалистични градове.

Издул устни, той се залюля на пети. Сега виждаше защо хората се прехласват по тези камъни — заради цветовете, формите, блясъка. Ето още една причина да се замисли как ли е устроен човешкият ум, след като някой е в състояние да повярва, че камъните притежават сила. Е, въпреки всичко си бяха хубави. Над купчинките кристали на тънка жичка бяха окачени камъчета с формата на капки, които хвърляха дъги.

Въпросната магьосница сигурно държеше казаните в задната част на магазина.

При тази мисъл Наш се подсмихна. Все пак погледна за последно витрината и чак тогава отвори вратата. Изкушаваше се да си купи нещичко. Например преспапие. Щеше да се задоволи и с това, стига жената да не продаваше змийски люспи или вълчи зъби.

В магазина беше пълно с клиенти. Сам си беше виновен, задето бе решил да намине именно в събота. Е, какво пък, тъкмо щеше да има време да поразгледа и да види как една магьосница върти търговия през двайсети век.

Стоката вътре бе не по-малко внушителна от вещите, изложени на витрината. Огромни скални късове, някои разрязани напречно, та да се виждат стотиците кристалчета. Шишенца с източени гърла, пълни с цветна течност. Той бе донякъде разочарован, когато прочете върху един етикет, че флакончето съдържа балсам за вана от розмарин, който действал успокояващо върху сетивата. Беше се надявал да открие най-малкото отвара от любовно биле.

Имаше и други билки — чайове и подправки, както и свещи в нежни цветове и кристали във всякакви форми и размери. Зад стъклото проблясваха накити, доста интересни, отново повечето с кристали. Произведения на изкуството, картини, статуетки, скулптури, подредени с толкова вкус, та човек би си помислил, че е не в магазин, а в галерия.

Наш се интересувахе от всичко необичайно и се загледа в месингова лампа, измайсторена във формата на крилата ламя с пламтящи червени очи.

После забеляза жената. Погледна я един-единствен път, и вече бе сигурен, че тя е самото възплъщение на съвременната магьосница. Навъсената блондинка спореше нещо с двама клиенти край масичка, върху която имаше купчинка камъни. Беше стройна, с хубаво тяло, бе облечена в прилепнал черен гащеризон. Лъскавите ѝ обици стигаха чак до раменете, всичките ѝ пръсти бяха окичени с пръстени, ноктите бяха с кървавочервен лак.

— Хубава е, нали?

— Моля? — възкликна той и, привлечен от гърления глас, загърби ламята.

Бе достатъчен и един-единствен поглед, за да забрави пищната млада магьосница в ъгъла и да потъне с примряло сърце във водовъртежа на кобалтовосините очи.

— Не ви разбрах.

— Ламята — отвърна жената и усмихната прокара ръка по месинговата глава. — Тъкмо се двоумях дали да не я занеса вкъщи. — Пак се усмихна и Наш забеляза, че красивите ѝ устни бяха без червило. — Обичате ли лами?

— Луд съм по тях — отсече той на мига. — Често ли пазарувате тук?

— Да.

Жената вдигна длан към косата си. Бе черна като нощта и се спускаше на нехайни къдри чак до кръста. С усилие на волята Наш се съсредоточи и забеляза, че бялата ѝ като мляко кожа изпъква още повече до абаносовата коса. Очите ѝ бяха големи, с гъсти мигли, носят — малък и остър. Бе висока почти колкото самия него и бе съвсем слабичка. Беше облечена в синя рокля с проста кройка, която подчертаваше хубавата ѝ фигура и говореше за вкус и стил.

Наш си даде сметка, че у тази жена има нещо необичайно. Докато я наблюдаваше, устните ѝ пак се извиха в усмивка.

— Идвали ли сте в „Уика“?

— Не. Обаче е страхотно.

— Интересувате ли се от кристали?

— Малко. — Той вдигна нехайно един голям аметист. — Но в гимназията не бях особено силен по природознание.

— Е, тук няма да ви изпитват — каза жената и кимна към камъка в ръката му. — Ако искате да усетите вътрешната си същност, трябва да държите камъка в лявата ръка.

— Така ли? — възкликна Наш и премести аметиста, за да ѝ достави удоволствие. Не му се щеше да ѝ признае, че не усеща нищо, ако не се смяташе, разбира се, това, че му бе приятно да гледа как роклята обгръща коленете ѝ. — Щом сте редовна клиентка, защо не ме запознаете с магьосницата?

Вдигнала вежда, младата жена проследи погледа му, когато той се извърна към блондинката — тя вече приключваше с клиента.

— Магьосница ли ви трябва?

— Може и така да се каже.

Жената отново впери в него невероятните си сини очи.

— Не ми приличате на човек, дошъл да моли да му направят любовна магия.

Наш се усмихна.

— Благодаря. Така си е. Всъщност съм сценарист и правя проучване. Ще ми се да направя филм за магьосничеството през деветдесетте години. Нали знаете... Тайни сборища на вещици, секс и жертвоприношения.

— Виж ти! — възкликна жената и наведе глава, при което обиците ѝ с прозрачни кристали, наподобяващи капки, се люшнаха. — Млади развратници, които играят голо хоро. Както ги е майка родила — вметна тя. — И в безлунна нощ бъркат отвари, с които да примамят клетите си жертви в своите оргии.

— Общо взето, да — отвърна той и се понаведе. Усети, че младата жена ухае на свежест, както тъмна дъбрава под лунния светлик. — Тази Моргана наистина ли се мисли за магьосница?

— Знае, че е магьосница, господин...

— Къркланд. Наш Къркланд.

Тя се засмя гърлено и доволно.

— Как не се сетих! Харесвам вашите филми. И най-вече „Среднощна кръв“. Направили сте вампира много остроумен и чувствен, без обаче да нарушавате традицията.

— Е, свръхестественото не се свежда само до гробища и ковчези.

— Безспорно. По същия начин магьосниците не се ограничават само с това, да бъркат отвари в казани.

— Точно така. Именно заради това искам да поговоря със съдържателката на магазина. Явно е доста умна, щом се справя толкова добре.

— В какъв смисъл „се справя“? — попита жената, после се наведе да вдигне огромната бяла котка, която бе скочила в нозете ѝ и сега ѝ се умилкаше.

— Ами прочула се е — поясни той. — За нея се говори чак в Лос Анджелис. Хората ми разправят какви ли не странни истории.

— А, сигурно — рече жената и погали котката по главата. Сега в Наш се бяха вторачили два чифта очи — едните кобалтови, другите — кехлибарени. — Но вие нали не вярвате в магии...

— Вярвам, че от тях може да стане страхотен сценарий — усмихна се той, като се постара да бъде колкото се може по-чаровен. — Е, ще кажете ли на магьосницата някоя и друга добра дума за мен?

Жената се вгледа в него. Реши, че е циник, който на всичкото отгоре бе до немайкъде сигурен в себе си. Животът за него явно бе само цветя и рози. Май беше време да усети и бодлите.

— Едва ли е необходимо — рече тя и му подаде ръка — издължена, тъничка и украсена с един-единствен сребърен пръстен. Наш я пое по инерция и въздъхна, усетил как го разтърсва електричество чак до рамото. Жената само се усмихна. — Аз съм вашата магьосница — каза му тя.

Статично електричество, помисли си след миг той. Моргана се бе извърнала, за да отговори на клиент, който я питаше за някакво растение с името звъника. Тя продължаваше да държи огромната котка и да я гали по козинката... Ето откъде бе дошло електричеството.

Въпреки това Наш размърда неволно пръсти.

„Вашата магьосница“, бе му казала жената. Местоимението не му допадна особено — правеше нещата прекалено интимни. Не че Моргана му се натрапваше. Ала младият мъж се притесни доста от начина, по който тя му се усмихна, когато той се дръпна. Това обясняваше и защо я намира толкова необикновена.

Моргана притежаваше сила. Сила, с каквато някои хубави жени като че ли се раждат и която е изтъкана от неподправен сексапил и невероятно самочувствие, помисли Наш, докато я наблюдаваше как подава връзка сухи билки. Не му бе приятно да си мисли, че е от мъжете, които се стряскат от жените със силна воля, но нямаше как да отрече, че се оправя по-лесно с кротките, податливи на внушения жени.

При всички положения, интересът му към Моргана бе професионален. Е, не изцяло, поправи се той. Един мъж трябваше да е пълен дръвник, та щом види Моргана Донован, да мисли само за работа. Ала Наш се надяваше, че ще успее да степенува нещата.

Изчака я да приключи с клиента, усмихна се смирено и се приближи към щанда.

— Не знаете ли някоя магия, с която да се преборя със срамежливостта си?

— Мисля, че ще се справите и сам.

Ако беше някой друг, сигурно щеше да го отпрати, но явно имаше причина Моргана да прекоси магазина, за да иде при него. Не

вярваше в случайностите. Пък и реши, че човек с такива добри кафяви очи не може да е негодник.

— Опасявам се, Наш, че не сте подбрали добре времето. Тази сутрин сме затънали до гуша в работа.

— Затваряте в шест. Какво ще кажете, да дойда ли пак? Ще приемете ли, ако ви поканя да пийнем по нещо или да вечеряме?

На Моргана ѝ идеше да му откаже. Предпочиташе да обмисли случилото се или да погадае с магическия кристал. Ала преди да бе отвърнала, котката скочи върху щанда и се приземи на четири лапки с лекота, сякаш беше безтегловна. Наш се пресегна и я помилва разсеяно по главата. Вместо да си тръгне обидено или да изсъска злобно, както обикновено правеше с непознати, бялата котка се изви на дъга под ръката му. Присви кехлибарени очи и се взря в господарката си.

— Луна явно ви одобрява — прошепна Моргана. — Значи в шест — допълни тя, а котката замърка доволно. — Дотогава ще реша какво да правя с вас.

— Чудесно! — рече той, сетне помилва за довиждане още веднъж котката и си тръгна.

Свъсена, Моргана се наведе, докато очите ѝ се изравниха с очите на котката.

— Не е зле човек да е наясно какво прави.

Луна само се намести по-удобно и започна да се мие.

На Моргана не ѝ остана много време да мисли за Наш. Никак не одобряваше импулсивния си характер — сега съжаляваше, че не разполага с един-два спокойни часа, за да реши как да се справи най-добре с този мъж. Обаче имаше твърде много клиенти и накрая реши, че все ще излезе някак на глава с него.

— Божичко! — възкликна Минди, пищната блондинка, в която се бе загледал Наш, и се намести на високия стол зад щанда. — От Коледа не е имало такава навалица.

— Мен ако питаш, така ще е всички съботи до края на месеца.

Минди се усмихна и извади дъвка от джоба на впития си гащеризон.

— Да не си направила магия за пари?

Моргана нагласи един стъклен замък така, че да ѝ харесва.

— Звездите са в благоприятно положение за бизнес — усмихна се тя. — Пък и новата ни витрина е страхотна. Можеш да си тръгваш, Минди. Ще преброя парите и ще затворя.

— Ще ти помогна — отвърна младата жена, плъзна се гъвкаво от стола и се протегна, сетне вдигна тъмни вежди. — Божичко... Погледни! Висок, готин, със слънчев загар!

Моргана вдигна поглед и видя през витрината Наш.

Този път бе извадил по-голям късмет с паркирането и слизаше от предната врата на откритата си кола.

— По-кратко, моето момиче! — засмя се Моргана и поклати глава. — Мъже като него разбиват женски сърца, без да пролеят и капка кръв.

— Няма страшно! От доста дни никой не ми е разбивал сърцето. Я да видим... — Минди го огледа от глава до пети. — Ръст към метър и деветдесет, тегло — около седемдесет — седемдесет и пет килограма, страхотно тяло. Спортен тип, май си пада и малко интелектуалец. Обича да прекарва времето си на открито, но без да прекалява — тенът му не е много силен, косата му е изсветляла само тук-там от слънцето. Хубави лицеви кости — ще остарява красиво. Боже, ами устата му! Колко е секси!

— Добре, че те познавам и съм наясно, че си мислиш само за мъже.

— А защо не! — възкликна през смях Минди и оправя косата си. Когато вратата се отвори, се намести на стола така, та тесният гащеризон да подчертае още повече фигурата ѝ, и се провикна: — Здравей, красавецо! Дошъл си да си купиш някоя малка магия ли?

Наш винаги бе готов да поухажва жена, която флиртува, и я озари с усмивка.

— Вие какво ще ми препоръчате?

— Ами... — измърка тя точно като котката Луна.

— Минди, господин Къркланд не е дошъл да пазарува — вметна развеселено и спокойно Моргана. Едва ли имаше нещо по-забавно от начина, по който Минди кокетираше с привлекателен мъж. — Имаме среща.

— Е, може би следващия път — въздъхна той.

— Винаги сте добре дошли — стрелна го с унищожителен поглед Минди, после заобиколи щанда, закърши снага към вратата и

излезе от магазина.

— Обзалагам се, че благодарение на нея продажбите скачат до тавана — отбеляза Наш.

— Заедно с кръвното налягане на всеки мъж, който дръзне да влезе. Вашето кръвно как е?

— Намира ли ви се кислород? — подсмихна се той.

— Съжалявам, привършихме го — потупа го Моргана приятелски по ръката. — Защо не седнете? Имам още малко работа... По дяволите!

— Моля?

— Забравих да сложа табелата „Затворено“... — прошепна Моргана. После вратата се отвори и тя грейна в усмивка. — Здравейте, госпожо Литълтън.

— Здравей, Моргана — въздъхна облекчено жената, която според Наш бе някъде на шейсет — седемдесет години и която волно се понесе из помещението.

Точно така, понесе се, помисли си той — наподобяваше излетно корабче. Беше яка и набита, с шарени шалчета, които се вееха като флагчета. Косата ѝ бе боядисана в невероятен яркочервен оттенък и се виеше на весели къдри, обрамчили валчестото ѝ като месечина лице. Очите ѝ бяха очертани с изумруденозелени сенки, червилото ѝ бе пурпурно. Жената протегна отрупани с пръстени длани и сграбчи ръцете на Моргана.

— Не успях да дойда по-рано. Наложих се да сложа на място един млад полицаи, искаше да ме глоби, моля ти се! Представяш ли си, още има жълто около устата, а седнал да ми чете лекции за закона — изсумтя тя и Наш усети мириса на ментови бонбони. — Дано имаш малко време за мен.

— Разбира се — отвърна примирено Моргана.

Ексцентричната лелка ѝ беше симпатична, сърце не ѝ даваше да я отпрати.

— Цена няма, нали? — обърна се госпожа Литълтън към Наш.

— Така си е.

Госпожа Литълтън грейна и се извърна към него под музикалния съпровод на потракващите ланци и гривни.

— Стрелец, познах ли?

— Ами... да — излъга той за рождената си дата, за да ѝ достави удоволствие. — Браво на вас!

Жената изпъчи мощна гръд.

— Гордея се, че никога не бъркам в преценката си. Няма да те задържам много, скъпа, гледам, имаш среща.

— Не, нямам — отвърна Моргана. — С какво мога да ви помогна?

— Направи ми една мъничка услуга — отвърна госпожа Литълтън и очите ѝ блеснаха, а Моргана се опита да сподави въздишката си. — За внучката на брат ми. Наближава абитуриентският ѝ бал, та идвам по повод на един неин съученик, голям симпатяга е.

Моргана си обеща този път да не се поддава. Да бъде твърда като скала. Хвана госпожа Литълтън за ръката и я дръпна, та да са по-далеч от Наш.

— Обясних ви, че не се занимавам с такива неща.

Госпожа Литълтън премигна с изкуствените си ресници.

— Знам, че обикновено не го правиш. Обаче този път си струва.

— Всеки път си струва! — Моргана присви очи срещу Наш, който ги бе последвал, и отведе посетителката в другия край на магазина. — Сигурна съм, че внучката на брат ви е прекрасно момиче, но е лекомислено да ѝ уреждаме кавалер за абитуриентския бал — за такива неща после се плаща. Недейте — рече тя, когато госпожа Литълтън се опита да възрази. — Ако се намеся в нещо, което не бива да бъде променяно... Това може да повлияе върху нейния живот.

— Става дума само за една вечер.

— Променим ли съдбата за една вечер, има опасност да я променим за векове. — Госпожа Литълтън погледна Моргана така, че тя се почувства скъперница, отказала коричка хляб на умиращ от глад. — Знам, искате тази вечер момичето да е щастливо, ала не мога да си играя със съдбата му.

— Но тя е ужасно срамежлива — въздъхна посетителката. Бе успяла да долови обаче, че Моргана се двоуми. — И изобщо не вярва, че е хубава. А всъщност е много красива. Ето, виж!

Още преди Моргана да възрази, жената извади моментална снимка. Волю-неволю Моргана я погледна и симпатичното момиче с тъжния поглед върху фотографията окончателно сломи съпротивата ѝ. Младата жена изруга наум. Нямаше как, налагаше се да му помогне.

Жълт кантарион и драконови зъби. Домъчняваше ѝ ужасно, видеше ли измъчвани от любов девойчета.

— Не гарантирам нищо, само ще опитам.

— Ще бъде чудесно! — Госпожа Литълтън се възползва от момента и извади втора снимка, която бе изрязала от албума на абитуриентите в училищната библиотека. — Това е Матю. Хубаво име, нали? Матю Броуди и Джеси Литълтън. Кръстена е на мен. Ще го направиш бързо, нали? Балът е в края на първата седмица от май.

— Ако е писано, ще стане — отвърна Моргана и пхна снимките в джоба си.

— Дано! — Грейнала от щастие, посетителката я целуна по бузата. — Е, да не те бавя повече. В понеделник ще дойда на пазар.

— Приятна неделя! — пожела ѝ Моргана и я изпроводи с поглед, ядосана на себе си.

— А защо не ви плати? — поинтересува се Наш.

Тя отметна глава. Очите ѝ направо горяха от гняв, насочен единствено към самата нея.

— Не злоупотребявам със силата си.

Той сви рамене и дойде при нея.

— Неприятно ми е да ви го кажа, но тази жена направо ви изнуди.

Страните на Моргана поруменяха. Мразеше да проявява слабост, ала още повече мразеше това да става пред свидетели.

— Знам.

Наш вдигна ръка и избърса с палец бузата ѝ, по която се аленееше следа от червилото на госпожа Литълтън.

— Пък аз си мислех, че магьосниците не се поддават на чуждо влияние.

— Имам слабост към особняците и към добрите хора. И вие не сте никакъв Стрелец.

Хич не му се щеше да маха палец от бузата ѝ. Кожата ѝ бе хладна и гладка като мляко.

— Така ли? А какъв съм тогава?

— Близнаци.

Той вдигна вежда и пхна ръка в джоба си.

— Познахте.

Беше се смутил и на Моргана ѝ поолекна.

— Рядко се занимавам с това да гадая. Но понеже бяхте така добър да не наранявате чувствата на жената, няма да си изливам гнева върху вас. Защо не идем в задната стаичка? Ще направя чай — рече тя, ала забелязала изражението му, прихна в смях. — Добре, де, ще ви предложи вино.

— Така е по-добре.

Последва я. През вратата зад щанда влязоха в помещение, служещо за склад, канцелария и кухничка. Макар да бе тясно, не изглеждаше задръстено с вещи. Върху двете стени имаше рафтове с кашони, неразопакована стока и книги. На бюрото от черешово дърво се виждаха месингова лампа с формата на сирена, телефонен апарат и купчина документи, затиснати с водна чаша, която хвърляше пъстроцветни отражения. Зад бюрото имаше хладилник, наподобяващ детска играчка, печка с две плочи, сгъваема маса и два стола. По перваза на единствения прозорец бяха наслагани саксии с кичести билки. Наш долови уханье, но не успя да определи точно на какво, може би на градински чай и на джоджен, както и до болка познатия мирис на лавандула. При всяко положение ароматът беше приятен. Моргана взе от лавицата над мивката две чисти винени чаши.

— Заповядайте, седнете — покани го тя. — Не мога да ви отделя много време, ала все пак се разположете удобно.

Извади от хладилника дълго шише с тънко гърло и напълни чашите със златиста течност.

— Няма ли етикет?

— Правено е по моя рецепта — поясни Моргана и усмихната отпи първа. — Не се безпокойте, в него няма и едно-единствено око на тритон.

На Наш му стана смешно, но сподави смеха си, притеснен от начина, по който домакинята го изучаваше над ръба на чашата си. Все пак не бе в стила му да не отвърща на предизвикателствата. Бавно отпи от виното, което бе студено, възладко и много пивко.

— Бива си го.

— Благодаря — рече Моргана и седна на стола до него. — Още не съм решила дали да ви помогна. Ала се интересувам от професията ви, особено след като смятате да ме приобщите към нея.

— Значи обичате киното — отбеляза той и си помисли, че като начало това бе добре.

Отпусна ръка върху облегалката на стола и погали разсеяно с крак Луна, която му се умилкваше в нозете.

— Да. Обичам всички прояви на въображение.

— Добре...

— Но не съм сигурна, че искам личните ми възгледи да попадат в Холивуд — прекъсна го тя.

— Нека поговорим — усмихна се пак Наш и Моргана отново си даде сметка, че не бива да подценява силата на този човек. В същия момент Луна скочи на масата. Едва сега Наш забеляза, че на врата ѝ бе окачен обработен кръгъл кристал. — Вижте, Моргана, не се опитвам да доказвам или да опровергавам нещо, не се опитвам и да променям света. Просто искам да напиша кино сценарий.

— Защо точно за филм на ужасите, за окултното?

— Защо ли? — повтори младият мъж и вдигна рамене. Не се чувстваше никак удобно, когато го караха да анализира. — Не знам. Може би защото когато ходят на страшни филми, хората, още щом чуят първия писък, забравят за ужасния ден в службата. — Очите му проблеснаха развеселено. — Или може би защото усетих първата тръпка на любовта, когато едно момиче се хвърли в прегръдките ми по време на късна проекция на „Вси светии“ на Карпънтър.

Моргана отпи от виното и се замисли. Дали зад наперената външност на нейния гост не се криеше чувствителна душа? Той безспорно беше талантлив и чаровен. Притесни я само усещането, че бе склонна да се съгласи с предложението му.

Е, ако решише, можеше винаги да го отпрати, ала защо първо да не опипа почвата?

— Разкажете ми за сценария.

Наш веднага се възползва от благосклонността ѝ.

— Още няма сценарий. Точно затова съм при вас. Първо искам да проуча добре нещата. Мога да науча доста от книгите — разпери той ръце. — Вече съм си набавил някои, но има опасност да задълбая във всички области на окултното. Трябва ми личния поглед. Какво например ви е накарало да се заловите с магии, какви ритуали извършвате, какви атрибути предпочитате.

Моргана прокара замислено пръст по ръба на чашата си.

— Опасявам се, че още от самото начало впечатленията ви са погрешни. Говорите така, сякаш членувам в някакъв клуб.

— Клуб... Група по интереси.

— Само това оставаше, да ходя по сборища на вещици! Предпочитам да работя сама.

Заинтригуван, Наш се понаведе напред.

— Защо?

— Има групи, които са съвсем искрени, ала има и такива, които лъжат хора. А трети се забъркват с неща, в които е по-добре да не се занимават.

— С черна магия ли?

— Може да се нарече и така.

— А вие се занимавате само с бяла магия...

— Голям поклонник сте на етикетите! — Тя вдигна с нервно движение чашата. За разлика от него нямаше нищо против да говори за способностите си, но веднъж съгласила се да го стори, очакваше другите да се отнасят с уважение към мнението ѝ. — Всички ние, Наш, се раждаме с някаква сила. Вашата е да разказвате забавни истории. И да привличате жените. — Моргана присви устни и отпи от виното. — Сигурна съм, че уважавате своите способности и се възползвате добре от тях. Аз правя абсолютно същото.

— А какви са вашите способности и сила?

Младата жена не отговори веднага — първо остави чашата и вдигна очи към неговите. Погледна го така, че той се почувства кръгъл глупак, задето ѝ бе задал такъв въпрос. Силата ѝ бе повече от очевидна — в нейно присъствие всеки мъж би изгубил ума и дума. Устата му пресъхна и виното, от което отпи, му се стори твърдо като пясък.

— Какво искате, да ви ги демонстрирам ли? — попита Моргана и в тона ѝ прозвуча едва доловимо нетърпение.

Наш успя да си поеме дъх и да се отърси от транса, ако изобщо вярваше, че съществува транс.

— А защо не?

Може би дърпаше дявола за опашката, ала не се сдържа. Тя бе поруменяла от яд и страните ѝ наподобяваха току-що откъсната праскова.

— Какво по-точно искате? — Усети как в миг я залива желание, което я подразни. — От пръстите ми да излизат светкавици ли? Или може би да направя така, че да задуха вятър, или да сваля луната?

— Каквото предпочитате.

Този мъж няма страх от нищо, помисли Моргана, докато се изправяше, и отново усети как силата бумти във вените ѝ. Е, смелостта ще му влезе в работа, ако реша да...

— Моргана!

Тя се извърна, съвсем вбесена. Отметна назад коса и въздъхна от облекчение.

— Ана!

Наш не можеше да обясни защо му се стори, че току-що му се бе разминало страхотно бедствие. Знаеше обаче, че за миг бе погълнат от Моргана дотолкова, че нямаше да усети дори и да го бе разтърсило земетресение. Тя го бе омаяла и сега той седеше зашеметен и гледаше тъничката руса жена в рамката на вратата.

Беше хубава и макар да бе с една глава по-ниска от Моргана, излъчваше някаква вдъхваща спокойствие сила. Очите ѝ бяха нежни, ведро сини и бяха вторачени в Моргана. Жената носеше в ръце кашон, от който се подаваха какви ли не нацъфтели билки.

— Не си сложила табелата, че е затворено, затова нахълтах през предния вход — поясни Анастасия.

— Дай да ти помогна.

Двете се разбраха само с поглед.

— Това, Ана, е Наш Къркланд. А това е братовчедка ми, Анастасия.

— Извинявайте, че ви прекъсвам — рече другата жена с гърлен и топъл като очите ѝ глас.

— А, не ни прекъсваш — възрази Моргана, а Наш се изправи. — Тъкмо приключвахме.

— А, не, тъкмо започвахме — поправи я той. — Но можем да продължим и по-късно. Радвам се, че се запознахме — обърна си Наш към Ана. После се усмихна на Моргана и прибра косата ѝ зад ухото. — До скоро!

— Един подарък, Наш — рече му тя, остави кашона и извади от него саксийка с нацъфтяло цвете, която му подаде с лъчезарна усмивка. — Благовонно секирче — поясни младата жена. — Символ на раздялата.

Той не се сдържа, наведе се над кашона и докосна устни до нейните, а сетне излезе с широка крачка от магазина.

Моргана се засмя пряко волята си. Ана се разположи с доволна въздишка на единия стол.

— Ще ми разкажеш ли?

— Няма нищо за разказване. Чаровен досадник. Сценарист с много характерно мнение за магьосниците.

— А, значи това е онзи Наш Къркланд! — Ана грабна преполовената чаша на Моргана и отпи. — Дето е написал сценария на кървавия филм, на който ме замъкнахте със Себастиан!

— Е, филмът бе направен интелигентно, с чувство за хумор.

— Да, де! И непрекъснато се лееше кръв. Но ти открай време си падаш по тези неща — вметна Ана и отново отпи от виното.

— Да гледаш злото е забавен начин да утвърждаваш доброто — възрази Моргана. — Ала за беда Наш Къркланд пише доста снобски сценарии.

— Сигурно. Предпочитам някой филм на братя Маркс. — Ана отиде по инерция при прозореца да разгледа саксиите на братовчедка си. — Нямахме как да не забележа, че двамата сте напрегнати. Когато влязох, ти гледаше така, сякаш всеки момент ще превърнеш клетия човечец в жаба.

Тази мисъл достави неописуемо удоволствие на Моргана.

— Защо да си кривя душата, изкушавах се да го сторя. Той направо ме вбесява със своята нахаканост.

— Много лесно си изпускаш нервите. Нали обеща, скъпа, че ще се постарая да се владееш повече?

Моргана се смръщи и грабна чашата на Наш.

— Нали все пак той си тръгна по живо, по здраво?

Отпи от чашата и моментално разбра, че бе сбъркала. Наш бе оставил прекалено много от себе си във виното.

Силен мъж, каза си веднага. Въпреки благата усмивка и спокойното си държане бе много силен.

Съжали, задето не се бе сетила да направи магия на цветята, които му подари, но веднага се отказа от това си хрумване. Може би нещо ги тласкаше един към друг. Тя обаче щеше да се справи. Щеше да се справи и с желанието си, и със самия Наш Къркланд, и то без да прибегва до магии.

ВТОРА ГЛАВА

Моргана обичаше спокойствието на неделните следобеди. Това бе денят, когато си позволяваше да се отпусне — откакто се помнеше, обичаше да си помързелува. Не че беше ленива по природа. Бе хвърлила много усилия и време, докато нещата в магазина потръгнат и тя започна да печели от него — и то без да прибъгва до силата си, за да разчисти пътя. Въпреки това бе твърдо убедена, че почивката е единственото подобаващо възнаграждение за всяко усилие.

За разлика от някои собственици на магазини Моргана не се мъчеше като грешен дявол над счетоводните книги и описите на стоките. Правеше само онова, което според нея бе нужно, и се стараше то да е свършено както трябва. А когато се откъснеше от работата — пък било то само и за час — изобщо не се сещаше за нея.

Недоумяваше, че има хора, готови въпреки хубавото време по цял ден да си блъскат главата над счетоводните книги. За тази работа бе наела счетоводител.

Виж, нямаше прислужница, но само защото не можеше да си представи, че някой ще ровичка из личните ѝ вещи. В тях можеше да надзърта единствено тя. Градината ѝ бе голяма и Моргана отдавна се бе примирила, че никога няма да може да се мери с братовчедка си Ана, която нямаше равна в отглеждането на цветя, ала въпреки това сама се грижеше за насажденията. Да седи, да полива, да плеви и бере плодовете ѝ носеше голямо удовлетворение.

Сега бе коленичила на силната слънчева светлина край големия алпинеум, където пролетните луковици и билки вече бяха покълнали. Носеха се уханията на розмарин, на зюмбюл и жасмин, тежкият мирис на анасон. През прозорците се чуваше музика — флейтите и свирките на ирландската народна мелодия, която се сливаше ведро с бълбукането и плиська на водата, стичаща се по камъните само на няколко крачки.

Денят бе за чудо и приказ, небето се бе ширнало досущ прозрачно синкаво стъкло, а лекият палав ветреца донасяше миризмата

на вода и диви цветя. Моргана чуваше как зад ниския зид и дърветата, затулили предната част на имението, току профучаваха автомобили — туристите и местните жители идваха да се полюбуват на гледката.

Луна се препичаше на слънце — беше присвила очи, дебнеше птиците и сегиз-тогиз въртеше опашка. Ако Моргана не бе тук, котката сигурно щеше да излапа някоя птичка — уж бе едра, но въпреки това бе пъргава като стрела. Ала господарката ѝ не гледаше с добро око на подобни навици.

По едно време при тях дойде и кучето, което отпусна глава върху скута на Моргана, а Луна само изсъска презрително и задряма. Тия кучета нямаха капчица гордост!

Доволна, Моргана приседна на пети, погали с една ръка кучето и се загледа в алпинеума. Запита се дали да не посади няколко коренчета ангелика и исоп, запасите ѝ от тях бяха на привършване. Реши да го направи вечерта. Ако има луна. Лунната светлина бе най-подходяща за тези неща.

Младата жена извърна лице към слънцето, та да усети с кожата си топлината и жизнената му енергия и да му се порадва. Седеше ли в градината, винаги се възхищаваше от красотата на това кътче, на мястото, където бе родена. Бе пътувала къде ли не, бе виждала не едно и две вълшебни места, ала по-хубаво от това нямаше — тук тя се чувстваше у дома.

Именно тук преди много години бе научила, че някой ден ще срещне любовта, ще я сподели и ще си роди деца. Моргана въздъхна и затвори очи. Каза си, че още не му е дошло времето. Засега бе доволна от живота си такъв, какъвто беше. А настанеше ли моментът да промени нещо в него, тя щеше да има грижата.

Кучето скочи на крака и заръмжа застрашително, но Моргана не си направи труда да се огледа. Знаеше кой е дошъл. Не се бе наложило да използва кристала или черното огледало. Не бе и ясновидка — това бе запазена територия на нейния братовчед Себастиан. Достатъчно ѝ бе, че беше жена, за да се досети.

Седна усмихната, а кучето залая заканително. Моргана изгаряше от нетърпение да види как Наш Къркланд ще се измъкне от ситуацията.

Как ли би трябвало да реагира мъж, когато жената, при която е дошъл, е пазена от... Е, не от вълк, ала от нещо подобно. Бе сигурен,

че ако тя кажеше и думица на източения сребрист звяр, той щеше да стигне за нищо време при него и щеше да му прегризе гръкляна.

Наш се покашля и подскочи, усетил как нещо се шмугва покрай крака му. Погледна надолу и видя, че поне котката бе решила да се държи приятелски с него.

— Хубаво куче имате — подзе предпазливо. — Хубаво и голямо.

Моргана благоволи да го погледне през рамо.

— Сигурно сте излезли да се поразходите в неделя с колата.

— Нещо такова.

Кучето пак заръмжа гърлено и страховито. Наш усети как по гърба му се стичат капчици пот, когато мускулестият озъбен пес дойде и подуши обувките му.

— Аз, такова... — Точно в този момент кучето го погледна и Наш бе смаян от наситено сините му очи, блеснали на фона на сребристата козина. — Ама че си хубав!

Протегна ръка с искрената надежда, че песът няма да я ухапе. Той я подуши най-старателно и като награда я лизна. Моргана ги наблюдаваше, издула устни. Пан не хапеше, но не бе и от кучетата, които се сприятеляват с всеки срещнат.

— Животните ви обичат.

Наш вече бе приклеknал, за да погали кучето. Като дете бе мечтал да си има кученце. С изненада установи, че хлапашката му мечта още е жива.

— Усещат, че по душа съм си дете. Каква порода е?

— Пан ли? — подсмихна се тя бавно и загадъчно. — Нека кажем, че е просто Донован. С какво мога да ви бъда полезна, Наш?

Той я огледа от глава до пети. Бе застанала на слънце, косата ѝ бе прихваната на опашка под широкополата сламена шапка. Джинсите ѝ бяха прекалено тесни, а тенис фланелката — доста размъкната. Работеше без ръкавици и по ръцете ѝ бе полепнала тъмна мазна пръст. Беше боса. Никога дотогава на Наш ме му бе хрумвало, че босите нозе могат да са толкова сексапилни.

— Какво се умълчахте? — рече тя развеселено и той неволно се усмихна.

— Извинявайте, замислих се нещо.

Моргана не се чувстваше засегната, задето я намират привлекателна.

— Защо като начало не ми кажете как ме открихте?

— Е, недейте да кокетничите, знаете, че сте прочута! — Наш отиде при Моргана и седна до нея върху моравата. — Вечерях в ресторанта до вашия магазин и се заприказвах с келнерката.

— Има си хас да не я заприказвате!

Той се пресегна и започна да си играе с амулета, окачен на врата ѝ. Беше интересен, с формата на полумесец и надпис на гръцки или може би на арабски — не беше учен и нямаше как да разбере.

— Та тя ме затрупа с информация. Очарована е от вас, но е и поуплашена. На много хора ли въздействате така?

— На цели пълчища — подсмихна се Моргана — беше се научила да се забавлява от реакциите на другите. — А сервитьорката каза ли ви, че по пълнолуние винаги препускам с метла над залива?

— Спомена нещо такова — отвърна Наш и пусна амулета. — Интересно как интелигентни хора се хващат на такива неща и вярват в свръхестественото.

— Нали с това си вадехте хляба?

— Точно така. Обаче ми се струва, че нещата между нас не потръгнаха добре. Дали да не започнем на чисто?

На Моргана ѝ бе трудно да му се ядоса — все пак бе доста привлекателен, а и денят беше хубав.

— Да опитаме.

Той си каза, че ще е разумно да подхване отдалеч разговора, който го интересуваше.

— Сигурно знаете много за цветята?

— Знам някои неща — съгласи се домакинята и се премести, за да приключи с лимончето, което бе започнала да седи.

— Тогава може би ще ми кажете какво расте в моя двор и как да се грижа за растенията.

— Наемете си градинар — отсече тя. Сетне омекна и се усмихна.

— Е, някой път може да намеря време и да намина.

— Ще ви бъда много благодарен — възкликна Наш и изчисти пръстта, полепнала по брадичката ѝ. — Вие, Моргана, наистина можете да ми помогнете със сценария. Не е трудно да понауча едно — друго от книгите — това го може всеки. Но на мен ми трябва по-различен, по-личен ъгъл. И...

— Защо млъкнахте?

— Имате звезди в очите — прошепна младият мъж. — Малки златни звезди... Като слънчева светлина върху нощното море. Всъщност нощем не можем да видим слънцето.

— Можем да направим всичко, стига да знаем как — възрази Моргана и впери прелестните си очи в неговите. — Кажете ми, Наш, какво искате?

— Да дам на хората един-два забавни часа. Да знам, че те ще забравят своите проблеми, действителността, всичко, още в мига, в който влязат в моя свят. Добрата история е като врата, винаги, когато изпитате нужда, можете да минете през нея. А след като прочетете, изгледате или чуete историята, пак можете да се върнете обратно. Стане ли веднъж твоя, ще си остане с теб до сетния ти дъх.

Наш замълча, притеснен и стреснат. Това философстване не се вписваше в нехайния му образ. Не един и двама известни журналисти се бяха мъчили часове наред да изтръгнат нещичко от него, ала никога не се бяха добрали до такива простички и искрени думи. А Моргана го бе постигнала само като го бе попитала.

— Е, искам и да спечеля цели камари пари — добави той и се опита да се усмихне.

Кожата му пареше, главата му се маеше.

— Не виждам защо едното желание трябва да изключва другото. В моя род още от неговото начало, та чак до мама, има много разказвачи. Умеем да ценим добрите истории.

Може би тъкмо заради това не го бе отпратила още първия път. Уважаваше онова, което правеше Наш. Това също ѝ беше в кръвта. Тя се наведе напред и младият мъж усети как го присвива под лъжичката — бе очарован от тази жена, и то не само заради хубостта ѝ.

— Съглася ли се да ви помогна, имам едно условие — да не бъда подвеждана под най-разпространения общ знаменател — сбръчканата бабичка, която сумти и вари билки в казан.

Той се усмихна.

— Убедете ме, че не е така.

— Внимавайте какво говорите, Наш — прошепна домакинята и се изправи. — Хайде да влезем вътре. Жадна съм.

Той вече не се притесняваше, че ще бъде разкъсан от кучето, което припикаше доволно край тях, и започна да разглежда къщата възхитен. Вече знаеше, че повечето жилища на полуостров Монтъррей

са невероятни и уникални. Нали сам си бе купил такава къща. Но домът на Моргана бе още по-прелестен, защото бе стар и изискан. Беше зидан от камък, на три етажа и както подобава на магьосница — с кулички и бойници. Въпреки това в сградата нямаше нищо готическо или зловещо. На слънцето проблясваха високи прозорци, стените бяха покрити с пълзящи растения, които се виеха и образуваха плетеница по решетките от ковано желязо. Върху камъка бяха изсечени крилати феи и сирени, от което къщата ставаше още по-очарователна. Улиците завършваха с чудни фигузки на хора в роби.

Наш си представи сцена вътре в къщата. Нощ е, в най-високата кула на стария каменен дом край морето седи млада хубава вещица, заобиколена от свещи. Помещението е сумрачно, светлината трепка върху лицата на статуите и столчетата на високите сребърни чаши, по прозрачна кристална сфера. Магьосницата е облечена в ефирна бяла роба, разгърдена чак до кръста. Между налетите ѝ гърди се поклаща тежък гравирен амулет. Тя вдига високо във въздуха две снимки и сякаш от каменните блокове се раздава сподавен тътен.

Пламъкът на свещите потрепва. В затвореното помещение се извива вятър, който развява косите на вещицата и надипля робата. Жената пее. Гърлено, с глъхнещ глас. С отколешни думи пъхва снимките в пламъка на свещите... Не, това е излишно. Тя... Точно така, вещицата поръсва снимките с течността, проблясваща в пукната синя купа. Със съсък се вдига пара. Тътенът става все по-приглушен и жален. Жената се клатушка в такт с него и долепва снимките една до друга, после ги слага върху сребърен поднос. Фотографиите се сливат, върху лицето на магьосницата заиграва потайна усмивка.

Край на сцената.

Наш я харесваше, макар че Моргана сигурно щеше да направи по-живописен епизода с любовната магия.

Доволна, че гостът ѝ мълчи, тя го поведе към задния двор на къщата, където ромолеше вода и като стражи се възправяха няколко кипариса, вече сведени от тежестта на времето и от напора на вятъра. Двамата прекосиха покрития с плочник вътрешен двор с формата на пентаграм, в единия край на който се издигаше месингова статуя на жена. В нозете и се синееше езерце с блъбукаща вода.

— Коя е тази жена? — поинтересува се Наш.

— Има много имена — поясни Моргана, а после отиде при статуята, взе малкия черпак и гребна от бистрата вода. Отпи малко, а останалото изля на земята — да има и за богинята. Без да продума, отново прекоси вътрешния двор и влезе в слънчевата, блестяща от чистота кухня. — Вярвате ли, че има създател?

Въпросът го изненада.

— Да, разбира се. Вероятно... — Той запристъпва притеснено от крак на крак, а Моргана прекоси кухнята, чийто под бе покрит с бели плочки, и отиде да си изплакне ръцете на мивката. — Това... Магьосничеството, де... За вас вероятно е нещо като религия.

Тя се усмихна и извади кана лимонада.

— Самият живот е религия. Но вие, Наш, не се безпокойте, няма да се опитвам да ви покръствам. — Моргана напълни две чаши с кубчета лед. — Излишно е да се притеснявате. Пишете истории за доброто и злото. Хората неизменно правят избор, предпочитат едно или друго.

— А вие?

Тя му подаде чашата и излезе през арката от кухнята.

— Би могло да се каже, че непрекъснато се мъча да обуздам не дотам привлекателните си подтици — отвърна Моргана и го стрелна с поглед. — Ала невинаги успявам.

Както говореше, го поведе по широкия коридор. Стените бяха украсени с излинели гоблени със сцени от фолклора и митологията, с тежки свещници и сребърни и медни пана. Реши да седнат в помещението, което баба й бе предпочитала да нарича всекидневна. Стените бяха боядисани в топъл розов оттенък в тон с персийския килим върху тъмния паркет. В камината с красива полица над нея имаше дърва, в случай че надвечер застудее или Моргана реши да запали огън. Засега обаче през отворените прозорци подухваше лек ветреца, който издуваше дантелените пердета и донасяше мириса на цветя. Както в магазина й, и в тази стая имаше какви ли не кристали и пръчици, както и малка сбирка скулптурни фигури. Калаени вълшебници, месингови феи, порцеланови дракони.

— Колко е хубава! — възкликна Наш и прокара длан по струните на малка златна арфа. Чу се нежен, галещ слуха звук. — Свирите ли?

— Когато имам настроение.

Моргана се забавляваше, докато го наблюдаваше как се разхожда из стаята и разглежда вещите в нея. Ценеше откровеното любопитство. Той вдигна една висока сребърна чаша с инкрустиран надпис и я подуши.

— Мирише на...

— Може би на жълт кантарион? — подсказа му тя.

Наш остави чашата, привлечен от тъничка аметистова пръчка, украсена с камъни и със сребърни нишки.

— Вълшебна ли е?

— Естествено. Внимавайте какво ще си пожелаете — предупреди го домакинята и пое предпазливо от ръцете му пръчката.

Той сви рамене, обърна се и затова не видя как преди Моргана да остави пръчката, тя заблещука ослепително.

— И аз съм събрал доста такива вещи. Може би ще ви е интересно да ги разгледате... — Наведе се бавно и съгледа отражението си в една прозрачна стъклена сфера. — Миналия месец купих на аукцион шаманска маска, както и... Как му викахте, а, да, огледало за гадаене. Май имаме допирни точки.

— Усет към изкуството — съгласи се Моргана и седна върху страничната облегалка на канапето.

— И към литературата — добави Наш, както разглеждаше книгите върху лавицата. — Лавкрафт, Брадбъри. И аз имам това издание на „Златната зора“. Стивън Кинг, Хънтър Браун, Макафри. А това не е ли... — Той млъкна наскоро изречението, извади едно томче и го разлисти благоговейно. — Първото издание на „Дракула“ на Брам Стоукър! — Наш погледна Моргана. — Винаги съм таял надежда, че ако беше жив, Стоукър щеше да одобри моята „Среднощна кръв“. — Върна книгата на място и погледна друга. — „Четири златни топки“. „Царят на феите“. — Младият мъж прокара пръст по тънките томчета. — „Повикай вятъра“. Притежавате всички произведения на тази авторка. И то първите им издания — добави той завистливо.

— Чели ли сте Брина?

— За какъв ме мислите? — възкликна Наш. Сякаш срещаше стар приятел. Искаше му се да докосне, да види, дори да подуши всичко. — Изчел съм десетина пъти от кора до кора всичко, което е написала. Който мисли, че книгите ѝ са само за деца, е пълен глупак. Те са пропити от поезия, вълшебство, нравственост. Готов съм да убия

човек, само и само да се сдобия с някоя от оригиналните ѝ рисунки, но тя категорично отказва да ги продава.

Моргана понаведе заинтригувано глава.

— От нея ли го знаете?

— Молил съм я няколко пъти чрез агента ѝ. Ала непрекъснато удрям на камък. Живее в някакъв замък в Ирландия и вероятно облепя стените вместо с тапети със собствените си рисунки. Жалко, че...

Но не успя да се доизкаже — бе прекъснат от ведрия смях на Моргана.

— А, не, държи ги в дебели албуми с надеждата, че ще ги покаже на внучетата, за които мечтае.

— Донован! — възкликна той и пхна палци в джобовете си. — Брина Донован. Това е вашата майка!

— Да. Ще се зарадва, щом разбере, че харесвате работите ѝ — потвърди Моргана и вдигна чашата. — Върви ми на разказвачи, няма що! Години наред родителите ми са идвали да живеят от време на време в тази къща. Мама дори е написала първата си публикувана творба на горния етаж, докато е била бременна с мен. Все повтаря, че съм настоявала да напише историята.

— А майка ви вярва ли, че сте вълшебница?

— По-добре питайте нея, стига да се появи възможност.

— Пак увъртате.

Наш отиде при канапето и се настани до своята домакиня. Беше му приятно — просто нямаше как да не се чувства удобно с жена, обградила се с неща, каквито обичаше и той.

— Тогава ще се изразя другояче. Семейството ви има ли проблеми с вашите интереси?

— Семейството ми винаги е смятало, че е нужно човек да насочи своята енергия в една-единствена посока. А вашите родители имат ли проблеми с интересите ви?

— Не помня майка си и баща си.

— Извинявайте!

Присмехулните пламъчета в очите ѝ в миг отстъпиха място на състраданието. Откакто се помнеше, за нея център на света бяха нейните родители. Не си представяше живота без тях. Наш се изправи, смутен, че за да го утеши, Моргана бе сложила ръка върху рамото му.

След онези ужасни дни бе постигнал прекалено много, за да се нуждае от съчувствие.

— Интересно ми е как реагират роднините ви. Тоест, как ще се чувстват повечето родители, какво ще сторят, ако разберат, че детето им прави магии. Кога решихте да се занимавате с тези бабини деветини, като дете ли?

От състраданието ѝ не остана и следа.

— Бабини деветини ли? — повтори тя, присвила очи.

— Не е изключено да сложа в сценария и нещо като пролог, за да покажа как главната героиня се е запалила по тези неща.

Вниманието му бе погълнато не толкова от Моргана, колкото от стаята и атмосферата в нея. Той крачеше, докато формулираше мислите си. Но не нервно, не дори и неспокойно, а по начин, от който личеше, че оглежда всичко, изпречило се пред погледа му.

— Може би съседското хлапе я бутна и тя го превръща в жаба — продължи Наш, като изобщо не забелязваше, че Моргана бе стиснала зъби. — Или случайно се натъква на загадъчна жена, която ѝ предава тайните на магьосничеството. Вторият вариант ми допада повече. — Докато сновеше из стаята, той обмисляше различните си хрумвания — тънички нишки, които да бъдат вплетени в тъканта на историята. — Не съм много сигурен какъв ъгъл искам да използвам, затова и реших, че е най-добре да започнем от самото начало. Кажете ми, ама откровено, кое ви подтикна да се захванете с магии — може би някоя книга, която сте прочели, или нещо друго? А аз ще имам грижата да го опиша така, че да звучи като измислица.

Моргана си повтори, че не бива да губи самообладание, че трябва да внимава, и то много. Заговори едва чуто, с тон, който накара Наш да спре наред стаята.

— Родена съм с кръв на елфи във вените. Потомствена магьосница съм, сред прадедите ми е и Фин, владетелят на келтите. Способностите ми са дар, предаван от поколение на поколение. Намеря ли силен мъж, ще му родя деца, които на свой ред ще наследят дарбата от мен.

Той кимна развълнувано.

— Страхотно!

Помисли си, че тя явно няма намерение да е откровена с него. Реши да си направи малка шега с нея — Моргана му бе наговорила

някакви неща за елфи, какъв по-добър случай да я вземе на подбив!

— Е, и кога за пръв път разбрахте, че сте магьосница?

Тонът му я подразни. Точно в този момент стаята се разклати. Наш дръпна Моргана от канапето толкова бързо, че тя не успя да възрази, и я затегли към вратата.

— Няма страшно, земетресение! — успокои я той, когато къщата престана да се клати, обаче въпреки това продължи да държи Моргана в обятията си. — По време на последното голямо земетресение бях в Сан Франциско. — Почувства се кръгъл глупак и й се усмихна криво. — Оттогава ме е доста страх.

Значи смята, че е земетресение. Толкова по-добре, реши тя. Моргана нямаше абсолютно никаква причина да губи самообладание или да очаква Наш да я приеме такава, каквата бе. Все пак бе много мил, когато се завтече да я спасява.

— Защо не отидете да живеете в Средния Запад?

— Там пък има торнада.

Още я държеше в прегръдката си, тя не се дърпаше и той не виждаше защо да се въздържа и да не я помилва по гърба. Стана му приятно, че Моргана се изопва под милувките му досущ котка. Тя отметна глава. Реша, че само си губи времето да се прави на ядосана, когато сърцето ѝ тупти развълнувано. Вероятно и двамата постъпваха неразумно, като се подлагаха на такова изпитание. Ала мъдростта често пъти е съпя.

— Тогава на Източното крайбрежие — рече Моргана и също си позволи да прокара длани по гърдите му.

— Там често излизат снежни фъртуни.

Притегли я още малко към себе си и за миг си помисли учуден, че тя сякаш се слива с него, че тялото ѝ сякаш е създадено за неговото.

— А в Юга?

Младата жена обви ръце около врата му и го загледа вторачено изпод гъстите си тъмни мигли.

— Там има урагани... — Наш бутна шапката, тя падна и косите на Моргана изпълниха като топла коприна шепите му. — Навсякъде има природни бедствия — прошепна младият мъж. — Ето защо май е по-добре да не мърдам оттук и да се справя с теб — и ти си същинско бедствие!

— С мен, Наш няма управля — отвърна тя и за да го подразни, допря леко устни до неговите. — Но можеш да опиташ.

Той я зацелува уверено. Изобщо не смяташе, че жените са бедствие.

И може би бъркаше.

Целувката бе по-разтърсваща и от най-силното земетресение, по-унищожителна и от най-страховитата буря. Не усети земята да трепери под нозете му, не чу и да духа вятър, ала в мига, когато устните ѝ се разтвориха под неговите, осъзна, че е притеглян от неудържима сила, на която мъжете тепърва ще дават име.

Моргана се бе притиснала до него, нежна и топла като разтопен восък. Ако вярваше в такива неща, Наш би могъл да каже, че тялото ѝ сякаш бе сътворено единствено за да се слее с неговото. Пъхна ръце под широката ѝ тениска и ги прокара по гладкия ѝ гръб, за да я придърпа още по-близо до себе си и да се увери, че е истинска, че не е плод на бляновете и въображението му.

Но колкото и реална да бе Моргана, тя му вдъхваше усещането за среднощен сън. Отзивчивата ѝ свилена уста се бе впила в неговата, меките ѝ като кадифе длани бяха обвили врата му.

Из въздуха се разнесе някакъв звук, нещо, което младата жена прошепна, той обаче не го разбра. Все пак му се стори, че долавя в шепота ѝ, завършил с въздишка, изненада, а може би и известна доза страх.

Моргана изпитваше наслада от това да милва, да усеща кожата на мъж. Никога не ѝ бяха втълпявали, че е срамно да си доставяш удоволствие, стига мъжът да си заслужава и времето да е подходящо. Бе научена и да не се страхува от собствената си сексуалност, да ѝ се радва, да я цени и уважава. И въпреки това сега за пръв път усети с издйническа тръпка, че я бе страх от мъж.

Със своята простота целувката удовлетвори някаква първична потребност. Всъщност обаче нещата никак не бяха прости. Как можеха да бъдат прости, след като тя бе изтръпнала цялата от възбуда и притеснение? Втълпяваше си, че силата струи от нея, че е вътре в нея, че е в дъното на тази вихрушка от усещания, която ги обгръщаше. Магията често бе бърза като желание, силна като волята.

Но нямаше как да отрече, че я бе обзел страх — знаеше, той бе породен от съзнанието, че това бе извън нейната власт, че не го бе

предвиждала и не можеше да го промени. Знаеше и че магии могат да бъдат правени и на силните, и на слабите. И че за да бъдат развалени, трябва да внимаваш. И да действаш.

Отскубна се от прегръдката на Наш и се отдалечи бавно, с предпазлива стъпка от канапето. Нямахте да допусне той да види, че има власт над нея. Стисна в длан амулета и се почувства по-силна.

Наш имаше чувството, че бе единственият оцелял от железопътна катастрофа. Пъхна ръце в джобовете си, за да не сграбчи отново Моргана. Нямахте нищо против да си поиграе с огъня, ала предпочиташе да е сигурен, че именно той държи клечката кибрит. Знаеше прекрасно кой ще командва парада в този малък експеримент и това не беше Наш Къркланд.

— И с хипнози ли се занимаваш? — попита той Моргана.

Тя си помисли доволно, че нищо не е загубено. Но въпреки това се върна на канапето. Струваше ѝ известно усилие, ала все пак успя да се усмихне, макар и с половин уста.

— Завъртях ли ти главата, Наш?

Смутен, той закричи от канапето до прозореца и обратно.

— Просто искам да съм сигурен, че когато те целувам, не го правя пряко волята си.

Моргана отметна глава. Гордостта, която течеше във вените ѝ, също бе отколешна потомствена черта.

— Е, чак пък против волята си! Не ми се налага да правя магии, за да съм желана от мъжете. — Тя докосна с пръст устните си, още топли от целувките му. — Ако бях поискала да съм с теб, бъди сигурен, че изобщо нямаше да се дърпаш. — Моргана изду устни, без да сваля пръст от тях. — А после щеше да си благодарен.

Наш ни най-малко не се съмняваше, че тя бе права, и това засегна гордостта му.

— Ако аз ти бях казал нещо от този род, щеше да ме обвиниш, че мисля само за леглото и съм себичен.

Младата жена вдигна лениво чашата.

— Истината няма нищо общо със секса или със себичността. — Бялата котка скочи безшумно върху облегалката на канапето. Без да сваля очи от Наш, Моргана се пресегна и погали Луна по главицата. — Ако не искаш да рискуваш, можем да прекъснем... Творческото си сътрудничество.

— Нима си въобразяваш, че ме е страх от теб? — Тази мисъл му се видя толкова смехотворна, че настроението му се пооправи. — Доста отдавна, скъпа, съм спрял да мисля с жлезите си за вътрешна секреция.

— Слава Богу! Няма да ми е приятно, ако се окаже, че си пресметлив роб на женската любов.

— Знаеш ли — процеди той през зъби, — ако ще работим заедно, нека въведем някои правила.

Помисли си, че сигурно е превъртял. Допреди пет минути бе прегръщал тази приказно хубава, привлекателна жена, а сега се мъчеше да измисли как да ѝ попречи да го съблазни.

— Не — отсече Моргана и се замисли. — Не съм много по правилата. Налага се да рискуваш. Но ти обещавам едно. Няма да те вкарвам в компрометиращи ситуации, ако спреш с тези хапливи подмятания за магьосничеството. — Младата жена прокара пръсти през косата си и я отметна назад. — Дразня се. А когато съм подразнена, понякога върша неща, за които после съжалявам.

— Все пак трябва да ти задам някои въпроси.

— Тогава се научи да приемаш отговорите. — Спокойна, но и решителна, тя се изправи. — Аз не лъжа... Или най-малкото го правя рядко. Не знам защо се съгласих да ти разкрия някои неща за магиите. Вероятно защото си ми симпатичен, а и уважавам много хората, които умеят да разказват. Имаш силна аура, както и търсец, пък макар и циничен ум и голям талант. А също, защото най-близките ми същества те харесаха.

— И кои са тези същества?

— Ана... И Луна и Пан. Те имат много точна преценка за хората.

Така значи, бе издържал проверката на братовчедката, на котката и кучето.

— И Ана ли е магьосница?

Моргана дори не премигна.

— Ще обсъждаме мен и изкуството на магията. Ана се занимава с друго.

— Както кажеш. Кога започваме?

Тя си помисли, че вече са започнали, и насмалко да въздъхне.

— В неделя не работя. Ела утре в девет вечерта.

— Жалко, че не ме каниш в полунощ — отвърна начаса Наш. — Извинявай! Какво да се прави, навик! Нали нямаш нищо против да записвам на касетофон?

— Нямам, разбира се.

— Да донеса ли още нещо?

— Език на прилеп и някой и друг косъм от вълк — усмихна се младата жена. — Извинявай. Какво да се прави, навик!

Той се засмя и я целуна целомъдрено по бузата.

— Харесва ми стила ти, Моргана.

— Ще видим...

Тя изчака да се мръкне и си облече тъничка бяла роба. Накрая не издържа и си каза, че все пак е за предпочитане да бъде наясно с нещата, после влезе на пръсти в стаята на върха на кулата. Не ѝ се щеше да си признае, че Наш бе важен за нея и тя се безпокоеше, ала тъй като така и така се притесняваше, не бе зле да види какво я чака.

Нарисува защитния кръг, запали свещите. Вдъхна от уханието на сандалово дърво и билки, коленичи наред кръга и вдигна ръце. Силата се вля в нея като глътка въздух — освежителна и чиста. Моргана взе сферата от прозрачен кристал, обгърна я с длани и я вдигна, така че по нея да заиграят отраженията на свещите.

Пушек. Светлина. Сенки.

Сферата заплава заедно с тях, сетне, сякаш бе задухал вятър, се оцвети в ослепително бяло. Моргана видя в нея кипарисовата горичка, старите тайнствени дървета, през които се процеждаше лунен светлик. Усети мириса на вятъра, чу зова на морето, който според някои не бил нищо друго, освен песента на богинята.

Пламъчетата на свещите трепкат в стаята. Вътре в сферата.

Ето я и Моргана. В стаята. Вътре в сферата.

Бе облечена с бяла ритуална роба, прихваната с наниз кристали. Косата ѝ беше разпусната, нозете ѝ бяха боси. Огънят е бил запален от ръката ѝ, по нейна воля и сега гореше, хладен като светлината на месечината. Нощ само за ликуване.

Избуха кукумявка. Моргана се обърна, видя белите ѝ криле, които проблеснаха и прорязаха като с нож мрака, сетне птицата се плъзна нечуто и се скри. После младата жена видя Наш.

Той се показа иззад дънера на един кипарис и излезе на поляната. Очите му бяха пълни с Моргана.

Желание. Непреодолимо желание. Съдба.

Вътре в сферата Моргана протегна ръце и прегърна Наш.

Между стените на стаята в кулата отекна кратка ругатня. Предадена — предадена от самата себе си, Моргана вдигна рязко ръка. Свещите примигаха. Тя продължи да стои, без да се помръдва, в мрака.

Проклинаше се, повтаряше си, че щеше да е по-добре, ако не бе узнала нищо.

На няколко километра оттам Наш се отърси от унеса — беше задрямал пред включения телевизор. Капнал от умора, прокара длани по лицето си и седна.

Ама че сън, помисли си унесен и се зае да разтрива шията си, която се бе схванала. Бе толкова ярък, че чак го побиха сладостни тръпки. Каза си, че сам си е виновен, прозина се и се пресегна разсеяно към купата пуканки, които бе препекъл.

Не бе направил нужното, за да си избие Моргана от главата. Ето защо трябваше да вини само себе си, задето сега му се присънва как тя танцува в гората, как той смъква белите й копринени дрехи и я люби върху меката пръст, на лунна светлина.

Наш потрепери и взе вече топлатата бира. Но най-странното бе, че беше усетил миризмата на запалени свещи — бе готов да се закълне в това.

ТРЕТА ГЛАВА

Моргана бе ядосана, когато в понеделник вечер зави по алеята, водеща към нейната къща. Очакваше от Чикаго стока, но кой знае защо, не я бяха изпратили и през последния час тя се бе опитвала да разбере по телефона какво бе станало. Изкушаваше се да прибегне до своите си методи, за да реши проблема — нищо не я дразнеше повече от некадърността, ала си даваше сметка, че подобни подтици често създават усложнения.

При всички положения бе пропиляла ценно време и когато наближи къщата, вече се мръкваше. Надяваше се да се поразходи на спокойствие сред дърветата, за да ѝ се избистри главата и да си възвърне самообладанието преди срещата с Наш. Но явно не ѝ беше писано.

Забеляза от колата лъскавия мотоциклет и се смръщи.

Себастиан! Само той ѝ липсваше!

Луна скочи грациозно от автомобила, изприпка по пътеката и се отърка о задната гума на мотора „Харлей — Дейвидсън“.

— Има си хас ти да не се отъркаш! — изсумтя погнусено Моргана и затръшна вратата. — Само това знаеш, да се умилкваш на мъжете.

Луна изсъска нещо не особено ласкаво за своята стопанка и продължи нататък. Пан ги посрещна на входната врата с мъдрите си очи и изплезен език. Луна не му обърна никакво внимание, а Моргана го погали по козината и метна дамската си чанта. Вече чуваше нежните звуци на Бетховен, долитащи от стереоуредбата.

Завари Себастиан точно както бе очаквала. Беше се излегнал на канапето и бе вдигнал краката си, както бяха с ботушите, върху масичката, за да му е по-удобно, бе притворил очи и държеше чаша вино. Усмивката му бе в състояние да унищожи всяка обикновена жена — тя променяше изражението върху смуглото му лице, извивките на изваяните му чувствени устни, замъгляваше очите му, черни и пронизителни като на Луна.

Той вдигна лениво длан с дълги пръсти и махна на Моргана.

— Ето те и теб, единствената ми истинска любов!

Младата жена си помисли, че открай време, още от дете, братовчед ѝ бе неотразимо красив.

— Чувствай се като у дома си, скъпи!

— Благодаря, скъпа — отвърна Себастиан и вдигна чаша. — Виното е чудно. Кой го е правил, ти или Ана?

— Аз.

— Моите поздравления! — Той се изправи грациозно като танцьор. Моргана много се дразнеше, задето се налагаше да отмята глава, за да погледне братовчед си в очите. Беше към метър и деветдесет, близо педя по-висок от нея. — Я си пийни! — подаде ѝ чашата Себастиан. — Както гледам, ще ти дойде добре.

— Имах ужасен ден.

— Знам... — подсмихна ѝ се лукаво.

На Моргана ѝ се щеше да отпие, но не успя да се пребори с гнева си.

— Знаеш, че не обичам да ми четеш мислите.

— Не ми се е налагало да го правя — възрази той и разпери помирително ръце. Пръстенът с квадратен аметист и красива златна обкова проблесна върху кутрето му. — Изпращаше сигнали. Сама знаеш колко шумна ставаш, когато си ядосана.

— В такъв случай сега би трябвало направо да крещя.

Тъй като братовчедка му не пиеше от виното, Себастиан си взе чашата.

— Не съм те виждал, скъпа, чак от Сретение Господне — рече ѝ с весели пламъчета в очите. — Не ти ли е мъчно за мен?

На Моргана наистина ѝ бе домъчняло за братовчед ѝ. Колкото и да се заяждаше с нея, а той го правеше още от люлката, тя пак си го обичаше. Ала това не бе причина да започне да се държи приятелски на мига.

— Бях много заета.

— Разбрах — рече Себастиан и я щипна под брадичката, понеже знаеше, че тя се дразни от това. — Я ми разкажи за Наш Къркланд.

В очите ѝ проблесна гняв.

— Дявол те взел, Себастиан, махни мръсните си ясновидски пръсти, стига си бърникал с тях в мислите ми!

— Изобщо не съм бърникал! Ана ми каза — тросна се той и се направи на донемайкъде обиден.

— Така ли? — възкликна Моргана и се замисли. — Извинявай. — Знаеше, че най-малкото откакто бе съзрял, Себастиан рядко нахлува в личните мисли на другите. Освен ако не сметнеше, че се налага да го стори. — Е, няма нищо за разказване. Писател е.

— Знам. Филмите му не са лоши. Защо се е хванал с теб?

— Искан да проучи нещата. Щял да пише сценарий за магьосница.

— Виж го ти него, добър повод си е намерил!

Моргана едвам се сдържа да не прихне.

— Не бъди груб, Себастиан!

— Безпокоя се за малката си братовчедка.

— Няма нужда — рече му тя и издърпа силно къдрицата, паднала върху яката му. — Мога да се грижа сама за себе си. Пък и след час-два той ще бъде тук, затова...

— Чудесно! Тъкмо имаш време да ме нагостиш... — Себастиан я прегърна приятелски през раменете. Беше решил, че на всяка цена ще дочака въпросния писател, ако ще и братовчедка му да го гони с ритници от къщата. — В края на миналата седмица говорих с мама и тате.

— По телефона ли?

Той я погледна с разширени от учудване очи. Докато говореше, понякога се долавяше ирландски акцент, от който гласът му ставаше още по-пленителен.

— Божичко, Моргана, знаеш, че отвъдокеанските разговори струват луди пари. Човек може да се разори!

Моргана се засмя и го прегърна през кръста.

— Добре де, ела да ти дам нещо за вечеря, тъкмо ще ми разправиш какво става там.

Не бе в състояние да му се сърди дълго. В края на краищата й беше роднина. Когато си различен, понякога се случва да не можеш да разчиташ на никого, освен на близките си. Докато вечеряха в кухнята, Себастиан й разказа за последните подвизи на нейните родители, на чичовците и лелите й. След час тя отново се почувства напълно спокойна и бодра.

— От години не съм виждала Ирландия на лунна светлина —
прошепна Моргана.

— Защо не отскочиш дотам? Всички ще ти се зарадват много.

— Може да ида за лятното слънцестоене.

— Защо да не заминем тримата — ти, Ана и аз?

— Няма да е зле — съгласи се младата жена и отмести с въздишка чинията. — Лошото е, че именно през лятото в магазина има най-много клиенти.

— Какво да те правя, като се върза с това свободно предприемачество!

Братовчедка му почти не бе хапнала от пържолата. Той се пресегна, премести я в своята чиния и я излапа.

— На мен ми харесва. Общувам с какви ли не хора. Е, на някои им хлопа дъската.

Себастиан отново наля вино в чашите.

— Кого имаш предвид?

Моргана се засмя и се подпря на лакти.

— Кого ли? Например онзи малък досадник. Седмици наред се мъкнеше в магазина всеки божи ден. Твърдеше, че ме познавал от предишния си живот.

— Колко трогателно!

— Да. За щастие грешеше, не съм го виждала никога преди това, в никой живот. Една вечер преди около половин месец тъкмо затварях, когато нашето приятелче връхлетя и пак започна да ме ухажва със сълзливите си истории.

— Много интересно, няма що! — изсумтя Себастиан и изяде последното парче от пържолата. Знаеше прекрасно, че братовчедка му винаги ще се оправи и сама. Въпреки това се ядоса, че този кретен с развинтено въображение ѝ бе досаждал. — А ти какво направи?

— Изръгах го в корема — вдигна рамене тя и той се засмя.

— Не си поплюваш, Моргана. Защо не го превърна в крастава жаба?

Самото vyplъщение на достойнството, младата жена изправи гръб.

— Знаеш, че не си позволявам такива неща.

— Ами Джими Пакипски?

— Тогава беше друго — бях едва тринайсетгодишна — възрази Моргана и се усмихна пряко волята си. — Освен това моментално го превърнах обратно в гадно момченце.

— Само защото за него се застъпи Ана — вметна Себастиан и замахна с вилицата. — И му остави брадавиците.

— Това бе най-малкото, което можех да сторя. — Тя се пресегна и го сграбчи за ръката. — По дяволите, Себастиан, домъчняло ми е за теб.

Той обви с пръсти дланта ѝ.

— На мен също. За теб и за Ана.

Моргана усети нещо — бяха свързани прекалено отдавна и прекалено силно, та да не го почувства.

— Какво има, скъпи?

— Не можем да променим нищо — отвърна Себастиан, после я целуна по пръстите и ги пусна. Не бе имал намерение да мисли за това, нито да позволява на братовчедка си да усети тревогите му. — Намира ли ти се нещичко с бита сметана?

Тя обаче поклати глава. Бе доловила мъката му. Той бе достатъчно опитен, за да отклони вниманието ѝ, но Моргана не искаше да подминава с лека ръка въпроса.

— Мъчи те случаят, върху който работеше, за отвлеченото момченце, нали?

Внезапно го прониза остра болка. Себастиан отново се опита да си възвърне самообладанието.

— Закъснях. Полицията в Сан Франциско направи всичко по силите си, но похитителите се уплашиха. А детето бе едва на осем години.

— Съжалявам — пророни тя, сетне стана и се сгуши върху коленете му. — Наистина съжалявам много.

— Само това оставаше, да се натъжаваш! — За да я утеши, братовчед ѝ допря страна до косата ѝ. Усети как мъката му се притъпява, смекчена от нейното съчувствие. — Няма да го позволя. И въпреки това ме е много яд, бях съвсем близо до малчугана. Случи се нещо такова и се питах защо, защо ти е дадена тази дарба, след като не си в състояние да промениш нищо.

— Променил си толкова неща — възрази братовчедка му и обгърна с длани лицето му. Макар и просълзени, очите ѝ излъчваха

сила. — Не мога да преброя случаите, когато си помагал на другите. Ала този път явно не е било писано.

— Боли.

— Знам — отвърна Моргана и го погали по косата. — Радвам се, че дойде при мен.

Той я притисна до себе си, после я пусна.

— Слушай, дойдох да хапнем и да се посмеем, а не да се разкисвам. Извинявай.

— Я не говори глупости! — тросна се тя и Себастиан неволно избухна в смях.

— Добре, де, щом искаш да ме развеселиш, какво ще кажеш за битата сметана?

Моргана го целуна звучно между очите.

— Яде ли ти се мелба?

— Нямах грешка, Моргана!

Тя се изправи и нали знаеше, че Себастиан много обича сладолед, извади голяма купа. Знаеше и че ще му помогне, ако оттук нататък не отваря дума за случая с момченцето. Той щеше да страда още известно време, после щеше да му мине. Просто нямате друг избор. Моргана насочи мислите си към хола и смени класическата музика, звучаща от стереоуредбата, с рок.

— Така е по-добре — похвали я Себастиан и вдигна крака върху празния стол. — Е, ще ми кажеш ли защо помагаш на този Къркланд да си прави проучването?

— Интересно ми е — отговори младата жена и се зае да карамелизира захар на микровълновата печка.

— Кое ти е интересно, той ли?

— Донякъде... — Моргана напълни купата с ванилов сладолед. — Е, Къркланд изобщо не вярва в свръхестественото, само го проучва за филмите си. Аз нямам проблеми с това — поясни тя и облиза сладоледа, полепнал по палеца ѝ. — С филмите, де. Много забавни са. Колкото до отношението му... Какво пък, може и да се наложи да го променя, преди да сме приключили.

— Нагазваш в минирана територия, братовчедке.

— По дяволите, Себастиан, целият живот е минирана територия. — Тя наля цяла река карамелизиран сок върху купчината сладолед. — Защо да не се позабавяваме?

За да докаже, че говори сериозно, Моргана покри този сладкарски пейзаж с бухлати облаци бита сметана. Сложи със замах купата пред Себастиан.

— Ами ядки?

Младата жена му връчи лъжица.

— Не обичам ядки, а ти ще ми дадеш малко от твоята порция. — Отново седна и загреба от мелбата. — Сигурно ще ти стане симпатичен — продължи тя с пълна уста. — Наш, де. Държи се свойски и нахакано, качество, което според мъжете ги прави много мъжествени. И дума да няма, има развихрено въображение. Животните го обичат — Пат и Луна го посрещнаха радушно. Голям поклонник е на мама, има тънко чувство за хумор, пъргав ум. И кара секси кола.

— Като те слушам, оставам с впечатлението, че май си хлътнала. Ако не беше преглътнала, Моргана сигурно щеше да се задави.

— Я не обиждай! Това, че го намирам за привлекателен и интересен, съвсем не значи, че, ако използвам жалкия ти израз, съм хлътнала.

Себастиан забеляза доволен, че братовчедка му се бе нацупила. Това неизменно бе добър знак. Колкото повече се ядосваше Моргана, толкова по-лесно му бе да откопчи информация от нея.

— Е, погледна ли в сферата за гадаене?

— Разбира се, че погледнах — тросна се тя в отговор. — Колкото да съм наясно с нещата.

— Погледнала си, защото си била нервна.

— Нервна ли? Я не ставай за смях! — И все пак Моргана забарабани по масата. — Той е просто мъж.

— А ти въпреки своята дарба си просто жена. Нужно ли е да ти казвам какво става, когато се съберат един мъж и една жена?

Тя сви пръсти в юмрук, за да не направи нещо крайно.

— И без теб познавам живота. Моя работа е, ако реша Наш да ми стане любовник.

Доволен, че братовчедка му бе загубила интерес към сладоледа, Себастиан закима, както гребеше от купата.

— Проблемът е, че винаги съществува риск да се влюбиш в своя любовник. Отваряй си очите на четири, Моргана.

— Има разлика между любовта и плътското желание — възрази високомерно тя.

Пан, който се бе излегнал под масата, надигна глава и изсумтя.

— И понеже стана въпрос за...

Моргана се изправи и го погледна заканително.

— Мери си думите, Себастиан. Говоря сериозно.

— Ти за мен не се безпокой. Иди да отвориш.

И наистина, след миг се чу звънецът. Себастиан се подсмихна и изпроводи братовчедка си с поглед.

Дявол го взел, изсумтя Моргана и отвори предната врата. Наш изглеждаше много очарователен. Косата му бе разрошена от вятъра. Носеше на рамо опърпана раница, върху коляното на джинсите му имаше дупка.

— Здравей! Май съм подранил.

— А, няма нищо. Влизай и се разполагай. Имам да довършвам нещо... Да почистя един боклук в кухнята.

— Бива ли да говориш така за братовчед си! — провикна се Себастиан и тръгна бавно към тях по коридора с купата сладолед, който бързо се топеше. — Здравейте — кимна той приятелски на Наш. — Вие сигурно сте Къркланд.

Моргана присви очи, но когато заговори, тонът ѝ бе ведър:

— Това, Наш, е братовчед ми Себастиан. Тъкмо си тръгваше.

— А, мога да поостана още малко. Харесвам филмите ви.

— Благодаря. Май ви познавам отнякъде. — Той се взря в Себастиан и погледът му от любезен стана пронизващ. — Ясновидецът, нали?

Устните на другия мъж потрепераха.

— Тъй вярно.

— Запознат съм с някои от случаите, с които сте се занимавали.

Дори врели и кипели полицаи признават, че благодарение на вас е бил арестуван убиецът на онзи млад бизнесмен в Сиатъл. Защо не...

— Себастиан мрази да говори за работа — прекъсна го Моргана. Когато се извърна към братовчед си, в очите ѝ се четеше неприкрита закана. — Нали?

— Всъщност...

— Много се радвам, че намери време да наминеш — рече домакинята и грабна купата от ръцете му, а Себастиан усети как го пронизва силата ѝ. — Стига си се натрапвал.

Той се предаде — помисли си, че още е рано и може да се отбие у Ана, за да обсъдят по-нашироко ситуацията, в която бе изпаднала Моргана.

— И умната, скъпа! — Целува я дълго, докато не усети как в главата на Наш започват да се въртят черни мисли.

— Е, всичко хубаво!

— И на теб! — отвърна по инерция Моргана и почти го изтика през вратата. — А сега да почваме, ала първо ми дай малко време. — Младата жена отметна назад косата си, доволна, че бе чула как братовчед ѝ пали мотора. — Искаш ли чай?

Наш бе свъсил вежди и бе бръкнал в джобовете на панталона си.

— Предпочитам кафе — отвърна той и я последва към кухнята. — Какъв братовчед е?

— Себастиан ли? Често твърде досаден.

— Не, имах предвид... — подхвана Наш, но когато влязоха в кухнята, млъкна насред изречението, загледан в останките от интимната вечеря за двама. — Първи братовчед ли ти е или някакъв далечен роднина?

Моргана постави върху печката старовремски чугунен чайник, сетне се зае да слага чиниите в машината за съдове, последен модел.

— Бащите ни са братя. — Забеляза облекчението в очите на своя гост и едвам се сдържа да не прихне. — В този живот — изкуши се да допълни тя.

— В този ли... О, да, как не се сетих! — Наш остави раницата. — Значи вярваш в прераждането.

— То оставаше да не вярвам! Моят баща, бащата на Себастиан и бащата на Ана са родени в Ирландия. Близнаци са.

— Ама наистина ли? — Той опря хълбок о масата, а Моргана отвори малка ламаринена кутийка. — Все едно да си седмият син на седмия син.

Младата жена поклати глава и отсипа от билките, с които смяташе да направи чай.

— Е, невинаги се случва така, ала тримата братя наистина са се оженили за три сестри — продължи тя. — И те са близначки.

Кучето се протегна върху крака на Наш и той го погали по главата.

— Виж ти!

— Някой би казал, че е доста необичайно, те обаче са открили един в друг сродни души, своята съдба. — Моргана го погледна усмихната през рамо и запари чая в малко чайниче. — Орисани са да имат само по едно дете, което в известен смисъл за тях е голямо разочарование. Толкова се обичат, че биха могли да отгледат безброй малчугани. Но не им е било писано.

Младата жена сложи и кафениче върху сребърния поднос, където вече бе подредила чашки от тънък — претънък порцелан, а също съдче за сметана и захарница, и двете във формата на ухилени черепи.

— Нека го занеса аз — предложи Наш. Вдигна подноса и погледна надолу. — Това семеен сервиз ли е?

— А, някаква съвременна приумица. Реших, че ще ти се сторят забавни.

Тръгна първа към всекидневната, където Луна се бе свила на кравай наред канпетото. Моргана се настани на възглавницата до нея и махна на Наш да остави подноса на масата.

— Сметана и захар? — попита го тя.

— И двете. Благодаря. — Наистина се развесели, докато я гледаше как вдига страховитите съдинки. — Обзалагам се, че по Все светии си в своята стихия.

Моргана му подаде чашата.

— Хлапетиите изминават доста километри, само и само да ги почерпи вещицата или да се опитат да я надхитрят. — Тя обичаше децата и заради тях всяка година в навечерието на празника Все светии не започваше празненството вкъщи, докато не дадеше и на последния дошъл при нея малчуган пликчето със сладкиши. — Мен ако питаш, някои са разочаровани, задето не нося островърха шапка и не яздя метла.

Сребърната халка върху пръста ѝ блещукаше на светлината на лампата, докато младата жена наливаше дъхавия кехлибарен чай от жасминови цветчета.

— Повечето хора си представят магьосниците именно по тези два начина. Или като бабички с орлови носове, които раздават отровни ябълки, или като блещукащи призраци с вълшебни пръчици във формата на звезда, които ни убеждават, че най-хубаво е у дома.

— Опасявам се, че не влизам в нито една от двете категории.

— Точно затова тъкмо ти ми трябваш... — Наш остави чашата и бръкна в раницата. — Готови ли сме? — попита той, след като намести касетофона върху масата.

— Естествено.

Наш натисна копчето за запис и пак бръкна в раницата.

— Цял ден съм преглеждал книги — в библиотеката, по книжарниците. — Младежът подаде на Моргана тъничко томче с меки корици. — Какво ще кажеш?

Вдигнала вежда, тя прочете заглавието.

— „Слава, късмет, любов. Ритуали със свещи за всякакви случаи“. — После метна книгата върху коленете му доста силно и той се свъси. — Дано не си се охарчил много.

— Взех я за шест долара и деветдесет и пет цента. Броят ми се за разход и си ги приспадам от данъците. Значи не вярваш в тези неща?

Търпение, каза си Моргана, после изхлузи обувките си и подви крака върху канапетото. Късата ѝ червена пола се вдигна още по-нагоре върху бедрата.

— В кое, да паля свещи и да повтарям заклинания ли? Нима наистина смяташ, че всеки срещнат може да прави магии само защото е изчел някаква книжка?

— Е, все отнякъде трябва да се учим.

Тя изсумтя, грабна отново книгата и я разлисти.

— Как да предизвикате ревност — прочете погнусена. — Как да спечелите любовта на жена. Как да забогатеете. — Пак запокити книжлето. — Помисли само, Наш, и благодари на Бога, че не всеки е в състояние да прави магии. Закъсал си за пари, а сметките се трупат, ли трупат. Изгаряш от желание да си купиш кола, а си останал без цент. Палиш една-две свещи, пожелаваш си нещо, за по-голям ефект може би танцуваш гол. И абракадабра! — Моргана разпери ръце. — От небето ти пада чек за десет хилядарки. Единственият проблем е, че любимата ти баба е трябвало да умре, за да наследиш парите.

— Добре, де, значи човек трябва да внимава как формулира заклинанието.

— Изслушай ме! — прекъсна го тя и тръсна глава. — Всяка постъпка си има своите последици. Искаш мъжът ти да е по-романтичен. Сезам! И той става пръв донжуан — с всяка жена в града. Решаваш да си благороден и правиш магия, за да спреш някоя война.

Успяваш, ала моментално избухват десетина други — изпъшка младата жена. — Магията не е за неподготвените и безотговорните. И изобщо не може да бъде научена от никакви книжлета.

— Добре де, убеди ме — вдигна ръце той, впечатлен от доводите й. — Просто исках да ти покажа, че срещу седем долара можеш да се сдобиеш в книжарниците с такъв наръчник. Хората се интересуват.

— Хората винаги са се интересували — каза Моргана и се намести на канапето, при което косата й се разпиля върху рамото. — Имало е времена, когато заради този интерес са ги качвали на бесилото или кладата или са ги хвърляли в реката да се удавят. — Тя отпи от чая. — Днес сме малко по-цивилизовани.

— Точно там е въпросът — съгласи се Наш. — И точно заради това искам сценарият да е съвременен. Днес разполагаме с клетъчни телефони и микровълнови печки, с факс апарати и модеми. А хората още са очаровани от магията. Мога да поема по два пътя. Да опиша разни ненормалници, които принасят в жертва кози...

— А, без мен.

— Така си и знаех. Но при всички положения е прекалено елементарно... И сиво. Мислех да наблегна върху смешната страна, както направих в „Почивай в мир“, и може би да добавя малко любов. Не просто секс. — Луна се бе сгушила върху коленете му и той я милваше, като прокарваше дълги пръсти надолу по гръбчето й. — Искам в центъра на интригата да е една жена, страхотна жена, която освен това има и малко по-особена дарба. Как общува тя с мъжете, как се справя с работата си, с... И аз не знам с какво... Как например пазарува? Няма начин да не познава и други магьосници. За какво си говорят? На какво се смеят? Кога реши, че си вълшебница?

— Вероятно когато започнах да левитирам над люлката — пророни едва чуто Моргана и забеляза как в очите му блясват развеселени пламъчета.

— Ето това ми трябва! — възкликна Наш и се облегна, а Луна се просна като килимче върху коленете му. — Сигурно си хвърлила майка си в ужас.

— Беше подготвена. — Моргана пак се намести и докосна с коляно бедрото му. Той усети как в миг го пронизва топлина, ала и през ум не му мина, че в това има някаква магия. Беше си най-обикновена химия. — Нали ти казах, че съм потомствена магьосница.

— Да, де — изрече Наш с тон, който я накара да си поеме дълбоко въздух. — Не ти ли е пречело някога да си мислиш, че си по-различна от другите?

— Да знам, че съм по-различна — поправи го младата жена. — Разбира се, че ми е пречело. Когато бях малка, ми беше по-трудно да овладеем силата си. Заради емоциите човек често губи самообладание, по същия начин с някои мъже жените губят способността си да мислят.

Прииска му се да се пресегне и да я докосне по косата, но се отказа.

— Често ли ти се случва? Да губиш самообладание?

Моргана си спомни как се бе чувствала предния ден, докато той я целуваше.

— Не толкова често, както преди да съзряя. Доста избухлива съм, случва се да върша работи, за които после съжалявам, има обаче нещо, което никоя отговорна магьосница не забравя — да не причинява зло на другите — натърти тя. — Силата никога не бива да бъде прилагана във вреда на другите.

— Значи си сериозна и отговорна магьосница. И правиш любовни магии по поръчка на клиентите си.

Младата жена вдигна брадичка.

— Никога.

— Ама взе онези снимки, на внучката на жената и на нейното гадже.

Нищо не му убягва от погледа, помисли си Моргана.

— Нямах избор... — Беше притеснена и затова остави с трясък чашката. — Ала това, че съм взела снимките, съвсем не означава, че ще седна да ги ръся с лунна прах.

— Така ли става магията?

— Да, но... — млъкна тя наред изречението, съжалила, че изобщо отвори дума за това. — Ти ми се присмиваш. Защо изобщо ме питаш, след като не ми вярваш?

— Не е задължително да вярвам, за да ми е интересно. — А на него наистина му беше интересно, и то много. Усети, че се бе приближил още няколко сантиметра към Моргана. — Значи не си направила нищо за абитуриентския бал?

— Не съм казвала такова нещо — намуси се младата жена, а Наш не издържа на изкушението и започна да си играе с косата ѝ. — Просто

премахнах една малка пречка. Ако бях направила нещо повече, щях да се намеся в съдбата им.

— Каква пречка? — попита гостът.

Нямаше представа как мирише лунната прах, ала си помисли, че сигурно ухае като косата ѝ.

— Момичето е отчайващо срамежливо. Просто ѝ вдъхнах самочувствие. Останалото е в нейни ръце.

Имаше красиво вратле, тъничко и изящно. Наш си представи, че го целува. Ами работата, напомни си той. Не се разсейвай!

— Така ли влияеш на хората? Вдъхваш им едно — друго?

Тя се извърна и го погледна право в очите.

— Зависи от ситуацията.

— Изчел съм доста книги по въпроса. Едно време вещиците са били смятани за най-мъдрите жени по селата. Приготвяли са отвари, правели са магии, предсказвали са бъдещето, лекували са болните.

— Аз не съм специалистка по гадаенето и лечителството.

— А по какво си специалистка?

— По магии.

Не беше съвсем сигурна дали от гордост или от яд, но направи така, че да прокълнти гръмотевица. Наш погледна към прозореца.

— Май се задава буря.

— Сигурно. Хайде, задавай ми въпроси, а аз ще ти отговарям, за да ти стане ясно.

Дразнеше се, че той бе още тук. Знаеше какво бе видяла в кристала за гадаене и ако се постаряеше, ако проявеше умение, можеше да промени нещата. Ала каквото и да ѝ беше писано да изживее, на нея не ѝ се щеше всичко да се развива толкова бързо. Докоснеше ли я Наш, допреше ли върхчетата на дългите си пръсти до косата ѝ, Моргана усещаше как я оборва страх. И това я вбесяваше.

— Не бързай толкова — рече нехайно младият мъж и се запита дали ако рискува и я целуне още веднъж, отново ще изпита онова неземно усещане. — Нямам нищо против да завали.

— Да, но се задава порой — прошепна тя нечуто. Защото щеше да има грижата за това. — Някои книги сигурно ще ти помогнат — продължи по-високо. — В тях ще намериш история, някои регистрирани случаи, най-общо описание на ритуалите. — Моргана

посочи първото томче, което ѝ бе дал Наш. — Тази не става... При магиите се използват някои атрибути.

— Пръст от гробищата ли?

Тя завъртя очи.

— Я не се занасяй!

— Може и да е несериозно, обаче е много зрелищно! — Той се намести на канапето и плъзна длан върху нейната — щеше му се и тя да си представи онова, което бе изникнало във въображението му. — Нощ на гробището. Красивата ни героиня върви през мъглата, прекосява сенките на надгробните камъни. Чува се писък на кукумявка. В далечината отеква дългият протяжен вой на куче. Близък план на бледото съвършено лице, обрамчено с черна качулка. Жената спира при пресен гроб и както повтаря заклинания, гребва от току-що разкопаната пръст върху могилата, която слага във вълшебната кесийка. Прокънтява гръмотевица. Край на сцената.

Моргана се постара да не се обижда. И таз добра, нима наистина Наш си мислеше, че тя обикаля като ненормална по гробищата!

— Опитвам се, Наш, да не забравям, че работата ти е да забавляваш хората и че имаш право да дадеш воля на творческото си въображение.

Той не се сдържа и целуна пръстите ѝ.

— Значи не прекарваш много време по гробищата.

Младата жена преглътна яда си, а също и внезапно обзелото я желание.

— Ще се примиря с факта, че не вярваш в моите способности. Но няма да търпя и за миг да ми се присмиваш.

— Е, не се горещи толкова! — Наш отмести косата ѝ от рамото и започна да масажира тила ѝ. — Защо да си кривя душата, обикновено имам повече успех. Разговарях по дванайсет часа на ден с онзи смахнат румънец, дето се кълнеше, че бил вампир. Нямаше нито едно огледало в къщата си. Накара ме да нося през цялото време кръст. Да не говорим пък за чесъна — изсумтя той с гримаса. — Ала не ми се сърдеше, че го взимам на подбив, и ме засипа с безценна информация. Докато ти...

— Какво „докато аз“? — подкани припряно Моргана, като се мъчеше как ли не да не обръща внимание, че Наш плъзга пръст по ръката ѝ със същата вещица и чувственост, с която бе милвал и Луна.

— Просто не мога да повярвам. Ти си силна и интелигентна жена. Имаш стил, вкус, да не говорим пък, че ухаеш невероятно. Невъзможно ми е да се преструвам как вярвам, че ти вярваш във всичко това.

Кръвта ѝ вече кипваше. Тя не можеше, нямаше намерение да се примири, задето той я вбесяваше и в същото време я привличаше неудържимо.

— Така ли получаваш онова, което искаш? Като се преструваш?

— Когато някоя деветдесетгодишна бабка ми разправя, че мъжът, когото е обичала, е бил застрелян през 1922 година като върколак, няма да я нарека лъжкиня. Ще реша или че е много сладкодумна, или че си вярва. За мен е безразлично кое от двете.

— Стига да си набавиш материала, необходим ти за твоя филм.

— С това живея. С илюзията. И не вредя на никого.

— О, да, разбира се. Просто си тръгваш, пийваш една-две чашки с приятелите и ги разсмиваш с ненормалника, с когото си разговарял — тросна се Моргана с пламнали очи. — Опитай и с мен, Наш, и ще се събудиш с брадавици по езика.

Той видя, че тя се бе ядосала не на шега, и преглътна усмивката си.

— Казвам само, че разполагаш с много данни и факти, знаеш и доста предания, а на мен ми трябва точно това. Предполагам, че с тази своя слава на магьосница увеличаваш наполовина продажбите си всяка година. Добре си се сетила. Но защо да ми хвърляш и на мен прах в очите?

— Значи смяташ, че се правя на магьосница, за да увелича оборота, така ли?

Моргана се изправи бавно, уплашена, че ако остане прекалено близо до Наш, може да му нанесе телесна повреда.

— Няма такова нещо! Чакай... — извика той и скочи, понеже Луна заби нокти в бедрото му.

Моргана се спогледа одобрително с котката.

— Седиш в къщата ми и ме наричаш шарлатанка, лъжкиня и крадла!

— Не — възрази Наш, откопчи се от котката и се изправи. — Нямах предвид това. Искях само да кажа, че можеш да бъдеш откровена с мен.

— Виж го ти него, да съм била откровена!

Младата жена започна да снове из стаята с напразната надежда да си възвърне самообладанието. Той я съблазняваше пряко волята ѝ и същевременно ѝ се присмиваше. Мислеше я за мошеничка. Този високомерен тип пак имаше късмет, че не му бе лепнала на главата дълги магарешки уши. Моргана се усмихна лукаво и се обърна.

— Значи искаш да съм откровена?

От усмивката ѝ му поолекна. Беше го дострашало, че тя ще започне да мята по него разни неща.

— Просто се отпусни. Кажи ми фактите, а аз ще имам грижата да ги превърна в литература.

— Да се отпусна, значи — кимна Моргана. — А защо не! Няма да е зле да се отпуснем и двамата. — Тя пристъпи с блеснали очи към него. — Хайде да запалим камината! Какъв по-добър начин да се отпуснем от това, да поседим пред приятния огън?

— Добре си се сетила. Нека я запаля аз!

— А, не! Аз! — спря го Моргана, като го хвана за ръката. Извърна се и протегна длани към камината. Усети как хладното ясно познание се влива във вените ѝ. Това древно умение бе сред първите, които бе усвоила, и последното, което щеше да изгуби с възрастта. Впери очи в сухите цепеници, насочи натам и мислите си. След миг пламъците избухнаха с тътен, дървата изпукаха, вдигна се пушек. Доволна, че в камината бумти весел огън, тя отпусна ръце и се обърна към Наш. Стана ѝ приятно, че той бе пребледнял като платно и я гледаше с отворена уста.

— Така по-добре ли е? — попита го донемайкъде любезно.

Наш седна върху котката. Извини ѝ се, ала въпреки това Луна изсъска недоволно и побягна.

— Според мен...

— Като те гледам, едно питие няма да ти се отрази зле. — Моргана беше в стихията си и пак протегна ръка. Една от бутилките върху масичката на половин метър от нея политна във въздуха и се приземи върху дланта ѝ.

— Бренди?

— Не, благодаря — прошепна той и въздъхна дълбоко.

— А аз ще пийна — рече домакинята и щракна с пръсти. До нея доплава чаша за коняк, която се рееше във въздуха, докато Моргана я

пълнеше. Тя знаеше, че разиграва театро, но въпреки това изпитваше неопишуемо удоволствие. — Сигурен ли си, че не искаш?

— Да.

Моргана сви рамене и прати бутилката обратно върху масичката. Стъклото изтрополи лекичко по дървото, когато шишето се приземи.

— Докъде бяхме стигнали? — попита младата жена, след като се сгуши на канапето до Наш.

Халюцинирам, помисли си той. Изпаднал съм в хипноза. Отвори уста, ала се чу само някакъв нечленоразделен звук. Моргана се подсмиваше лукаво като котка. Специални ефекти! Бе ясно като бял ден и Наш се засмя на своята глупост.

— Сигурно някъде там има жичка — рече той и стана да провери. — Страхотен фокус. Нямах грешка. По едно време дори се хванах.

— Ама наистина ли? — пророни Моргана.

— Миналата година наехме неколцина фокусници да ми помогнат. Добре се справиха момчетата.

Вдигна бутилката и затърси дали няма лостове и бутони. Но единственото, което съгледа, бе ирландският кристал и гладкото дърво. Вдигна рамене и отиде при камината. Подозираше, че под скарата има запалително устройство, включвано от разстояние. Ала както разглеждаше огъня, най-неочаквано се изправи и рече вдъхновено:

— Хрумна ми нещо. В града пристига нашият човек — учен, който се влюбва в героинята и непрекъснато си блъска главата, за да обясни онова, което тя прави. Да го осмисли. — Умът му препускаше напред. — Защо да не се промъкне и на някой от нейните ритуали? Ти можеш ли да извършиш някой ритуал?

Моргана се бе отърсила от раздразнението и сега бе само развеселена.

— Разбира се!

— Страхотно! Тъкмо ще ми опишеш подробностите. Защо нашият герой да не види как неговата любима прави магии? Или левитира? Биваше си го и този номер с огъня. Можем да заснемем голям огън на открито, който героинята пали без кибрит. Обаче ученият не е сигурен дали това не е фокус. Зрителите — също.

Тя отпи от брендите и усети как я облива топлина. Тези гневни пристъпи бяха толкова изтощителни!

— Каква е основната тема на сценария?

— Освен страховитите сцени искам да покажа дали този младеж, този най-обикновен човек може да се справи с мисълта, че е влюбен в магьосница.

Младата жена най-неочаквано се натъжи и впери очи в чашата.

— Би могъл да се запиташ и дали една магьосница е в състояние да се справи с мисълта, че е влюбена в най-обикновен мъж.

— Точно за това имам нужда от теб! — възкликна Наш, след което дойде бързо при нея и седна на канапето. — Искам да покажа гледната точка не само на магьосницата, но и на жената. — Потупа я по коляното — беше си възвърнал самообладанието. — Хайде сега да поговорим как се правят магии.

Моргана поклати глава, остави чашата и се засмя.

— Дадено! Хайде, Наш, да поговорим за магии.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Наш не се чувстваше самотен. То оставаше да му е самотно, след като часове наред бе разлиствал книги и бе обогатявал своя свят и съзнание с факти и какви ли не небивалици! Още от малък бе свикнал да стои сам и това му харесваше. Онова, което преди години бе необходимост, се бе превърнало в негов начин на живот.

От времето, което бе прекарал с баба си и леля си, от кратките периоди, когато бе живял по сиропиталища, бе научил, че е много по-добре сам да си измисля забавления, отколкото да разчита да му ги осигуряват възрастните. Твърде често тези забавления му бяха коствали наказания и мъмрения, а в случая с баба му — и по някоя и друга плесница.

Тъй като никога не се бе радвал на много играчки и другарчета, бе превърнал ума си в най-прекрасната играчка.

Често си бе мислил, че това му дава предимство пред децата от по-заможни семейства. В края на краищата въображението бе с него навсякъде, то не бе чупливо и бе удивително ковка. След някоя лудория раздразнените възрастни не можеха да ти го отнемат, не се налагаше да се разделяш с него, когато отиваш на друго място.

Сега, когато можеше да си купи всичко, каквото му хрумне — а Наш веднага би признал, че играчките за възрастни са невероятно забавни — той пак се чувстваше щастлив с приумиците на своето въображение.

Бе в състояние часове наред да се затвори и да не общува с реалния свят и реалните хора. Не, не се чувстваше сам с всички тези герои и шеметни случки, родени от въображението му, което открай време му правеше чудесна компания. Дори когато от дъжд на вятър ходеше по сбирки и се срещаше с хора, го правеше не толкова за да се откъсне от своето усамотение, а по-скоро за да натрупа материал за размисъл.

Но да се чувства самотен? Не, за такова нещо и дума не можеше да става.

Сега имаше приятели, бе господар на съдбата си. Само той решаваше дали да си остане вкъщи или да иде някъде. Чувстваше се прекрасно в огромната си къща. Можеше да яде, когато е гладен, да спи, когато е уморен, да си мятя дрехите, където му падне. Повечето му приятели и колеги бяха нещастни в брака или бяха изживели тежък развод и пропиляваха доста време и усилия да се оплакват от своите партньори и партньорки.

Наш Къркланд си бе спестил всичко това. Живееше като волна птичка. Като вълк единак и това му доставяше неописуемо щастие. Бе доволен най-много, че можеше да седне с лаптопа на масата в двора, да работи на слънчице и чист въздух и да слуша как някъде в далечината ромоли вода. Че обмисляше на воля сценариите си, без да се притеснява, че ще закъснее за работа, или за стратегията на службата, или че го чака свадлива жена, която само му подвиква и на която трябва да трепери.

Нима това звучеше като жалба на самотен мъж?

Той си знаеше, че не бе способен да работи нещо конвенционално или да поддържа конвенционална връзка. Баба му бе натяквала непрекъснато, че никога няма да стане почтен човек. Беше му подмятала и че никоя почтена жена с капчица здрав разум няма да му обърне внимание.

Ако беше жива, тази тесногръда жена надали щеше да сметне за почтена професия това, да пишеш за окултното. Сигурно щеше да сумти и да клати многозначително глава, задето бе станал на цели трийсет и три години, а още ходи ерген.

Не че не беше опитал да е като всички останали. Покрай краткия си ужасен престой в една застрахователна компания в Канзас Сити, където се бе хванал като чиновник на гише, си бе доказал, че службите с работно време от девет до пет не са за него. А от последния си опит за сериозна връзка се бе убедил, че не е на висотата на изискванията за постоянство в отношенията си с жените.

По време на последната разправа преди да скъсат, предишната му любовница Диди бе изсъскала, че... Как точно се бе изразила? А, да! „Ти си нищо и никакво себично хлапе, при това емоционално недоразвито. Въобразяваш си, че щом си добър в леглото, можеш да се държиш безотговорно. Що не си гледаш чудовищата, вместо да се опитваш да завързваш сериозна връзка с жена!“

Бе казала и куп други неща, ала това бе най-важното. Всъщност Наш не я винеше, задето му бе изкрещяла, че е безотговорен. И за капак го бе замерила с мраморния пепелник. Беше я подвел. Не бе оправдал надеждите ѝ, понеже не ставаше за съпруг. През половингодишната им мъчителна връзка Диди се бе старала как ли не да го промени, но той не се бе оказал на висота.

Сега ѝ предстоеше да се омъжи за стоматолога хирург, при когото бе отишла да ѝ извади зъб. Наш го напушваше смях, щом се сетеше, че заради някакъв израсъл накриво мъдрец се бе стигнало до Менделсоновия марш.

„Ти си за предпочитане пред мен“, каза той на зъболекаря, когото не познаваше. Диди бе сърдечна и умна жена с хубаво тяло и лъчезарна усмивка. Не му ставаше по-самотно при мисълта, че тя ще поеме по дългия хлъзгав път към олтара. Наш си бе волна птичка, необвързан и необременен. И така му беше добре. Ала защо ли тогава кръстосваше из огромната къща като последната жива клетка в умиращо тяло? И много по-важно, защо вече десетина пъти бе вдигал слушалката, за да се обади на Моргана?

Днес не беше ден, в който се срещаха да работят. Тя категорично отказа да му отдели повече от две вечери на седмица. А той бе принуден да признае, че след първоначалните търкания нещата бяха тръгнали по вода. Ако, разбира се, не се смяташе сарказмът ѝ.

Моргана имаше тънко чувство за хумор, като и усет към драматичното, което бе само добре дошло, понеже и двете качества му бяха нужни за сценария. Не правеше кой знае каква жертва, като прекарваше няколко часа на седмица в нейната компания. Вярно, тя вироглаво продължаваше да твърди, че е магьосница, но от това нещата само ставаха по-интересни. Наш бе едва ли не разочарован, че Моргана не бе продължила със специалните ефекти.

Той бе проявил завидно самообладание и повече не я бе докосвал. Е, с някои малки изключения. Понякога си играеше с косата ѝ или я хващаше за пръстите, ала това не се броеше за милувка. Все пак устояваше на изкушението да я целуне по меките свилени устни, по дългото бяло вратле, по стегнатите прелестни гърди...

Наш си наложи да не мисли за това и съжали, че не може да изрита още нещо освен канапетото, та да му олекне.

Беше съвсем в реда на нещата да желае някоя жена. Така, де, дори му бе приятно да си представя как двамата с нея мачкат чаршафите. Но мислите му непрекъснато, ден и нощ го връщаха към Моргана и това му пречеше да работи и се превръщаше в нещо като натрапчива идея.

Бе крайно време да се осъзнае.

Не че не се владееше. Държеше се като същински светец. Дори когато тя веднъж му отвори по избелелите, срязани над коленете джинси, към които Наш имаше особена слабост, той пак успя да се пребори с първичните си инстинкти. Беше му малко унижително да си признае, че се бе държал така целомъдрено не толкова от алтруизъм, колкото от чувство за самосъхранение. Личната връзка с Моргана щеше да попречи на работата му. При всички положения трябваше да си отваря очите на четири с жена, способна да го повали с една-единствена целувка.

Наш имаше усещането, че подобен „удар“ щеше да е по-смъртоносен от ударите на Диди с нейния невероятен мерник.

Ала все пак изгаряше от желание да се обади на Моргана, да чуе гласа ѝ, да я попита може ли да я види само за час-два.

По дяволите, не се чувстваше самотен! Най-малкото докато не изключи компютъра и уморения си мозък и не отиде да се поразтъпче край морето — на плажа видя семейства, двойки, групички хора, свързани по един или друг начин помежду си. А той беше сам, наблюдаваше как слънцето се плъзга надолу към водата и мечтаеше за нещо, което не бе много сигурен, че наистина иска. За нещо, което и да получише, щеше да се чуди какво да прави с него.

Някои хора не са създадени за семейство. Наш го знаеше от личен опит. Много отдавна бе решил да не допуска тази грешка и да спести на някое безименно дете изживяването да има безотговорен баща.

Но докато стоеше сам и наблюдаваше семействата, се изнерви, а щом се прибра, къщата му се стори прекалено голяма и празна. Прииска му се Моргана да бе с него и двамата да се разхождат, хванати ръка за ръка, край водата. Или пък да приседнат на стар изкорубен дънер и той да я прегърне през раменете, докато гледат как изгряват звездите.

Изруга, грабна телефонната слушалка и набра номера ѝ. Усмихна се, когато чу гласа ѝ, ала усмивката му помръкна, щом разбра, че това бе запис на телефонния секретар, съобщаващ, че нея я няма вкъщи.

Понечи да остави съобщение, после обаче размисли. Какво да каже? Че е искал просто да си поговорят? Че е изпитвал непреодолима потребност да я види? Че непрекъснато мисли за нея?

Поклати глава и пак заснова из стаята. От стените го наблюдаваха мрачните прелестни маски от Океания. В светлината на лампата проблясваха ножове с наточени остриета и ръкохватки с масивна украса, подредени в ниски витринки. За да разсее напрежението, Наш извади една кукла вуду и заби в сърцето ѝ карфица.

— Да видиш, хубостнице, колко е приятно!

Метна я, бръкна в джобовете си и реши, че е време да поизлезе. Така, де, защо да не изгледа някой филм!

— Твой ред е да купуваш билети — каза търпеливо Моргана на Себастиан. — Мой — да се изръс за пуканки, а Ана ще избере филма. Вървяха по Канъри Роу.

— Нали пак аз купих билети и последния път! — възропта младият мъж.

— А, не е вярно.

Ана се усмихна, когато братовчед ѝ се примоли с жест, но поклати глава.

— Последния път билетите бяха от мен — потвърди тя. — Пак се опитваш да клинчиш.

— Да клинча ли? — възмути се той и спря наред тротоара. — Каква отвратителна дума! И си спомням много добре, че...

— Спомняш си каквото искаш да си спомняш — завърши вместо него Ана и го хвана под ръка. — Откажи се, братовчеде! Няма да ти преотстъпя реда си.

Себастиан промърмори нещо, ала продължи нататък, хванал с едната ръка Моргана, а с другата — Ана. Много му се искаше да види новия екшън с Шварценегер и се страхуваше, че Ана ще ги замъкне на сладникавата любовна комедия във втория салон на киното. Не че имаше нещо против любовните филми, но ако можеше да се вярва на

хората, този път Шварценегер направо бил надминал себе си — спасявал цялата планета от неколцина зли извънземни, които непрекъснато се преобразявали.

— Стига си се цупил! — обади се весело Моргана. — Другия път си ти.

Когато имаха настроение или свободно време, тримата ходеха на кино. След години на караници, разпавии и съсипани вечери бяха стигнали до тази система, която Моргана харесваше много. И тя си имаше недостатъци, ала обикновено предотвратяваше препирните пред касата.

— И не е честно да се опитваш да ми влияеш — добави Ана, усетила, че Себастиан се мъчи да я накара чрез внушение да промени мнението си. — Вече съм избрала филма.

— Опитвам се само да ти попреча да ми харчиш парите за глупости.

Примирен, той насочи поглед към опашката, проточила се пред касата. Настроението му се оправи, когато съгледа мъжа, задаващ се от противоположната посока.

— Каква приятна среща! — възкликна Себастиан.

Моргана вече бе забелязала Наш, само не бе сигурна дали бе подразнена или й беше приятно. Когато се срещаха, бе успяла да запази отношенията им неутрални и не бе прибегвала до непозволени номера, въпреки искрите на сексуално привличане, прехвърчащи още щом се приближаха на по-малко от половин метър един от друг.

Напомни си, че владее положението, и му се усмихна.

— Какво, решил си да съчетаеш полезното с приятното ли?

От лошото му настроение не остана и следа. Моргана приличаше на смугъл ангел с разпиляната по раменете коса и прилепналата къса рокля.

— Нещо такова. Когато се потя над собствения си сценарий, обичам да гледам чужди филми. — Никак не му беше лесно да откъсне очи от нея, но въпреки това погледна към Себастиан и Ана. — Здравейте!

— Радваме се да ви видим отново — включи се в разговора и Ана. — Колко странно, последния път, когато ходихме тримата на кино, гледахме вашия „Мнимият мъртвец“.

— Така ли?

— Беше много хубав!

— Хич не ѝ вярвайте — намеси се и Себастиан. — Последният половин час от филма изобщо не си отвори очите.

— Какъв по-голям комплимент от това! — възкликна Наш и заедно с тях си запроправя път през блъсканицата. — Какво ще гледате?

Ана стрелна с очи Себастиан, който вече вадеше портфейла.

— Екшъна с Шварценегер.

— Така ли? — Наш нямаше представа защо Себастиан се подсмива, но и той се усмихна на Моргана. — Аз също.

В киносалона седна до нея и реши, че днес му работи късметът. Не се притесняваше, че вече бе гледал в Холивуд премиерата на филма. И да не ги бе срещнал, сигурно пак щеше да иде на екшъна. Доколкото си спомняше, бе много зрелищен. С бързо действие и много хумор като противовес на насилието, както и с напрегната интрига. Една сцена направо бе изправила на нокти отбраната публика в Холивуд. Ако продължаваше да му върви все така, след броени минути Моргана щеше да се притиска до него.

Когато светлините угаснаха, тя се обърна и му се усмихна. Наш се разтопи от щастие и съжали, че вече не дават както едно време по два филма наведнъж.

Обикновено се откъсваше от действителността още в мига, когато филмът грабваше въображението му. Обичаше най-много да се потопи в действието. Нямаше значение дали гледа филма за първи или за двайсети път и го чувства като стар приятел. Тази вечер обаче непрекъснато губеше нишката на изпълненото с перипетии действие на екрана.

Мислите му бяха съсредоточени върху жената до него.

Киносалоните си имат своя миризма, която, като се замислиш, не е чак толкова неприятна — въз мазното ухание на поръсени с масло пуканки, сладникавия аромат на бонбони, сиропения мирис на разлети безалкохолни напитки. Колкото и привлекателна да бе тя за Наш, той усещаше единствено изпълнения със сладострастие парфюм на Моргана.

В салона бе хладно, почти студено. Наш открай време недоумяваше защо в място, където хората ще прекарат цели два часа, пускат климатичната инсталация едва ли не на нула градуса. Ала

кожата на Моргана ухаеше топло и възбуждащо, сякаш седяха на силно слънце.

Тя не въздишаше, не подскачаше на стола и не се притискаше до Наш, каквито и страхотии да вършеха нашествениците или героят. Гледаше право в екрана и от време на време си взимаше пуканки от картонената кутийка, която се изпразваше все повече.

По едно време все пак изсъска през зъби и се вкопчи в страничната облегалка на стола. Наш покри кавалерски дланта ѝ със своята. Моргана не го погледна, но затова пък обхвана с пръсти ръката му.

Помисли си, че не е от камък, че и тя е от плът и кръв и намира мъжа до себе си за ужасно привлекателен. И мил. Безспорно беше много трогателно, че двамата седят в тъмния киносалон и се държат за ръце. Пък и какво лошо имаше в това? Когато бяха сами, Моргана внимаваше много и правеше всичко възможно нещата да не се развиват прекалено бързо или в насока, каквато тя не бе предвиждала. Не че Наш ѝ се натрапваше, напомни си, колкото и това да ѝ беше неприятно. Той не се опитваше да я прегърне, отново да я целува или да я прелъстява по какъвто и да било начин.

Ако не се смяташе, че непрекъснато я докосваше нехайно и приятелски, заради което Моргана се мятеше часове наред в леглото, след като той си тръгнеше.

Ала това си беше неин проблем, напомни си тя и се опита да не обръща внимание на сладостната тръпка, разтърсила я, когато Наш започна да милва лениво с палец дланта ѝ.

Хубавото бе, че ѝ беше приятно да работи с него и да му помага в проучването за сценария. И то не само защото той бе забавен и тя го уважаваше за ума и таланта му, но и защото така имаше възможност да обясни по свой си начин каква бе всъщност.

Наш, разбира се, не вярваше на нито една нейна дума. Не че това имаше някакво значение, помисли си Моргана и, усетила как той бе отпуснал топла китка върху ръката ѝ, съвсем изгуби нишката на филма. Не бе задължително да ѝ вярва, за да напише добър сценарий и да включи в него и нейните познания. Ала дълбоко в себе си Моргана бе разочарована. Щеше да ѝ олекне неописуемо, ако го накараше да ѝ повярва и да я приема такава, каквато бе. Когато светът бе спасен от Шварценегер и лампите в киносалона светнаха, тя дръпна дланта си от

ръката на Наш. Не че ѝ беше неприятно да се държат, но не бе в настроение да търпи присмехулните подмятания на Себастиан.

— Страхотен филм избра, Ана — похвали братовчедка си той.

— Повтори го, когато пулсът ми се успокои.

Тръгнаха заедно с тълпата по пътеката между седалките и братовчед ѝ я прегърна през раменете.

— Уплаши ли се?

— Разбира се, че не — не си призна тя. — Всяка жена ще стане куражлийка, ако близо два часа гледа невероятното тяло на Шварценегер, разголено до кръста.

Излязоха в шумното, окъпано в светлина фоайе на киносалона.

— Пица! — отсече Себастиан и погледна Наш. — Гладен ли сте?

— Аз съм вечно гладен.

— Чудесно — провикна се другият мъж, а после отвори вратата и ги изведе навън. — Вие черпите.

Страхотна тройка, отсъди Наш, докато четиримата лапаха лакомо парчетата поръсена с кашкавал пица. Препираха се за всичко, като се почне от това, каква пица да си вземат и се стигне до въпроса коя смърт във филма е била най-зрелищна. Остана с впечатлението, че на Моргана и Себастиан им доставяше удоволствие да се заяждат, а Ана току се намесваше в ролята на арбитър.

Бе очевидно, че бяха дълбоко свързани и макар да се караха и оплакваха един от друг, се обичаха силно.

По едно време Моргана каза на Себастиан:

— Голям негодник си, скъпи!

Ала Наш усети, че за нея бе по-важна думата „скъпи“. Докато ги слушаше, изпита същата завист, каквато го бе обзела на плажа по залез-слънце.

И те като него си бяха по душа деца. Но за разлика от него не бяха сами.

Ана се обърна към Ниш. В очите ѝ за миг проблесна нещо като съжаление и той се смути. Ала после съчувствието ѝ се разсея и тя пак се превърна просто в хубава жена със сърдечна усмивка.

— Само не си мислете, че са грубияни. Но дай им да се карат — каза тя весело.

— Грубияни ли? — възкликна Моргана, а сетне намота косата си, прехвърли я само върху едното си рамо и завъртя гъстото червено

вино в чашата. — Не виждам нищо грубо в това, да посоча на Себастиан неговите недостатъци. Още повече, че те са съвсем очевидни. — Тя го шляпна през ръката, тъй като братовчед ѝ се опитваше да ѝ задигне резен от пицата. — Видя ли? — обърна се младата жена към Наш. — Няма насита.

— Аз ли! Та аз съм щедър до безобразие! — възрази Себастиан.

— Друг път! Ти си надут пуяк! — засмя се Моргана на братовчед си и отхапа голяма хапка от пицата. — И зъл.

— Долна лъжа! — Себастиан отпи доволно от виното и се облегна. — Аз съм завидно уравновесен. Не аз, а ти вечно страдаш от пристъпи на лошо настроение. Нали, Ана?

— Ама вие двамата...

— От малка си е такава — продължи Себастиан. — Като дете, ако не станеше нейното, се дереше като ненормална или се мусеше по ъглите. Никога не се е владеела.

— Неприятно ми е да го казвам — намеси се пак Ана, — но като малка Моргана плачеше главно защото ти я предизвикваше.

— Естествено — сви рамене братовчед ѝ без следа от разкаяние. — Какво по-лесно от това — намигна той на Моргана. — И сега си е същата.

— Не трябваше да те свалям от тавана. По-добре да бе висял там през всичките тези години.

Наш я погледна учудено, както държеше чашата.

— Моля?

— Една изключително гадна шегичка — поясни Себастиан.

Още го беше яд, че братовчедка му го бе надхитрила.

— Обаче си я заслужаваше. И още как! — нацупи се Моргана над виното. — И досега не съм ти простила.

Ана волю-неволю се съгласи.

— Биваше ли да постъпваш така, Себастиан!

Притиснат от численото превъзходство, той се предаде. С малко усилия бе готов дори да се посмее на спомена.

— Бях само на единайсет години. Малките момченца постъпват точно така. Пък и змията не беше истинска.

— Но приличаше на истинска — изсумтя Моргана.

Себастиан се наведе и взе да разказва случката на Наш през смях.

— Всички се бяхме събрали за Първи май у леля Брина и чичо Матю. Да си призная, само си търсех повод да се заям с нея. Знаех, че изпитва ужас от змии.

— Браво на теб, да злоупотребяваш с единствената ми малка фобия! — изсумтя Моргана.

— Така си е, нашето момиче нямаше страх от нищо... Ако не се броят змиите — вметна Себастиан и в тъмните му като на котка очи засвяткаха весели пламъчета. — Нали си бях палав като всички момчета на тази възраст, й пуснах една гумена змия точно в средата на леглото... Докато тя беше в него, естествено.

Наш не успя да сподави смеха си, ала забеляза, че Моргана го гледа намусено и се направи, че се е закашлял.

— Е, не изглежда чак толкова ужасно.

— Но той направи така, че змията да съска и да се гъне — допълни Ана и прехапа долна устна, за да не прихне.

Себастиан въздъхна тъжно.

— Седмици наред усвоявах тази магия. Магьосничеството никога не е било моя стихия и в крайна сметка доста се поизложих. Все пак — усмихна се той на Моргана — ефектът беше постигнат.

Наш не виждаше какво може да каже. Струваше му се, че тези тримата, с които седеше на една маса, не бяха съвсем с всичкия си.

— Когато престанах да пиця и видях, че магията на Себастиан е доста несклопосна, го пратих на тавана и го оставих да виси с главата надолу — отбеляза Моргана доволно и злобно. — Колко вися, скъпи?

— Цели два ужасни часа.

Тя се усмихна.

— Още щеше да си на тавана, ако мама не те намери и не ме накара да те сваля.

— И до края на лятото вие двамата само се чудехте как да си правите гнусни номера и непрекъснато закъсвахте — намеси се и Ана.

Себастиан и Моргана се спогледаха усмихнати. Сетне Моргана отметна глава и стрелна с очи Наш. Личеше си отдалеч, че той мисли напрегнато.

— Няма ли да пийнеш чаша вино?

— Не, благодаря, с кола съм.

Усещаше, че искат да го приобщат. Озари с усмивка Моргана. А защо не? Така ставаше част от малката им групичка и можеше да

почерпи още материал за сценария.

— Значи като малки непрекъснато сте си погаждали номера...

— Когато притежаваш някаква дарба, трудно се задоволяваш с обичайните игри.

— На каквото и да играехме, ти вечно се опитваше да шикалкавиш — укори Себастиан братовчедка си Моргана.

— То оставаше да не шикалкавя! — отвърна тя без следа от обида и му даде остатъка от своята пица. — Обичам да побеждавам. Вече става късно. — Изправи се и целуна братовчедите си по бузата. — Ще ме закараш ли, Наш?

— Разбира се — отвърна той бързо. Беше се надявал да го помоли точно това.

— Внимавайте, Къркланд! — рече лениво Себастиан. — Моргана обича да си играе с огъня.

— Забелязах...

Хвана Моргана за ръката и я поведе навън.

Ана въздъхна едва чуто и подпря брадичка върху дланта си.

— Между двамата непрекъснато прехвърчаха искри, чудно как направо тук, на масата, не избухна пожар.

— Много скоро и това ще стане — отвърна Себастиан и очите му притъмняха. — Независимо дали тя го иска или не.

Ана изведнъж се притесни и сложи ръка върху неговата.

— Нали няма да ѝ се случи нищо лошо?

За разлика от друг път на Себастиан му беше трудно да надзърне в бъдещето. С роднини и особено с Моргана винаги имаше по-големи проблеми да предсказва бъдещето.

— Е, няма да се отърве без някоя и друга драскотина и цицина. — Домъчня му за неговата братовчедка, ала после очите му отново грейнаха, а върху устните му засия усмивка. — Моргана ще се оправи, Ана, не бери грижа. Както каза самата тя, обича да печели.

Моргана мислеше не за битки и победи, а за това, колко свеж и свилен бе повеят на вятъра, галещ страните ѝ. Беше отметнала глава и се взираше в черното небе, където светеше непълна месечина и блещукаха звезди.

Беше ѝ леко на душата. Бърза открита кола върху лъкатушния път, мъждив лунен светлик и въздух, дъхтящ на море. И този мъж,

който караше леко и уверено, който бе пуснал радиото прекалено високо и ухаеше на нощ и на всички нощни тайни.

Тя се извърна и започна да разглежда профила му. Искаше ѝ се да прокара пръсти по скулестото му лице, да усети формата на костите, да помилва умната уста, да почувства едва наболата брада. Изгаряше от желание да го стори.

Защо тогава се колебаеше? Никога не бе спала с когото ѝ падне и не бе разглеждала всеки мъж като свой потенциален любовник, но нямаше как да отрече, че желаше Наш. Пък и преди доста време си бе позволила да надзърне в бъдещето и бе видяла, че това бе неминуемо.

Ала си спомни, че се бе зарекла никога да не допуска да е играчка в ръцете на съдбата.

Това обаче нямаше да се случи, ако сама направляваше своята сила, ако сама направеше избор и предпочетеше Наш. В края на краищата беше господарка на живота си.

— Защо тази вечер дойде в града? — попита Моргана.

— Не ме свърташе на едно място. Писна ми от самия мен.

Тя му влизаше в положението. Рядко я налягаха такива чувства, но случеше ли се, ѝ бе непоносимо.

— Сценарият върви ли?

— Общо взето, да. След няколко дни смятам да изпратя на агента си резюмето. — Той я погледна и веднага съжали, че го бе сторил. Изглеждаше ненагледно хубава и изкусителна с развятата си от вятъра коса и лунната светлина, отразена върху страните ѝ. Наш едвам откъсна очи от нея, ала нямаше друг избор, все пак караше кола. — Помогна ми много.

— Това означава ли, че вече не съм ти нужна?

— Няма такова нещо, Моргана, аз...

Той млъкна наред изречението и изруга, видял, че бе подминал отбивката към нейната къща. Върна се и зави, после спря, но остави двигателя включен. Известно време седя умислен — гледаше къщата, която, ако не се смяташе единственият светец прозорец, бе потънала в непрогледен мрак.

Ако тя го поканеше, Наш щеше да влезе, нямаше как да не влезе. Тази вечер ставаше нещо. Нещо, започнало от мига, в който се бе извърнал и я беше погледнал в очите. Имаше неприятното усещане, че изживява чужд сценарий, чийто край още не бе написан.

— Неспокоен си — прошепна Моргана. — Не ти е в стила. — Кой знае защо, се пресегна и изключи двигателя. Сред възцарилата се тишина той почувства как главата му бучи. От допира до тялото ѝ, от обещанието за нещо повече го преряза под лъжичката. — Знаеш ли какво правя, когато съм изнервена? — попита тя.

Каза го с тих глас, който сякаш бе течен и се плъзна като греяно вино по кожата му. Наш се обърна да погледне яркосините ѝ очи, проблясващи на лунната светлина, и се пресегна да я хване за ръцете.

— Какво?

Моргана се дръпна и се изплъзна като призрак от дланите му. Отвори вратата, отиде бавно откъм неговата страна и се наведе така, че устните им почти се допряха.

— Разхождам се — отвърна тя и без да сваля очи от неговите, се изправи и му протегна ръка. — Ела. Ще ти покажа едно вълшебно кътче.

Би могъл да откаже. Ала знаеше, че дори и да имаше мъж, на когото да бе по силите да не слезе от колата и да не поеме тази протегнатата му ръка, то този мъж още не се бе родил.

Прекосиха моравата, отдалечавайки се от къщата с един-единствен светец прозорец, и навлязоха в кипарисовата горичка с нейните загадъчни сенки и шепнеща тишина. През дърветата се просмукваше лунна светлина, която очертаваше зловещи силуети върху преплетените клонаци. В листата тананикаше едва доловимият повей на вятъра и той си спомни за арфата, която Моргана държеше в своята всекидневна.

Ръката ѝ бе топла и твърда, младата жена вървеше напред, без да бърза, но и някак целенасочено.

— Обичам нощта — рече тя и си пое дълбоко въздух. — Мириса и вкуса ѝ. Понякога се будя в мрака и идвам да се разхождам тук.

Наш чуваше равномерния ромон на водата върху камъните. Кой знае защо, сърцето му бумтеше като обезумяло в гърдите.

— Дърветата — подзе той и гласът му прозвуча в здрачната дъбрава някак странно и потайно. — Влюбих се в тях.

Моргана се спря и го погледна заинтригувано.

— Наистина ли?

— Миналата година дойдох тук на почивка. Искях да избягам от жегата. И все не можех да се наситя на дърветата. — Наш сложи ръка

върху един чепат дънер и погали грубата кора. — Никога не съм бил от хората, които обичат природата. Открай време живея в големи градове или в предградията. Знаех обаче, че трябва да се преселя на място, където да мога да погледна през прозореца и да видя тези дървета.

— Понякога се връщаме там, където се чувстваме най-добре. — Тя продължи нататък, като стъпваше нечуто по пръхкавата почва. — Някои древни култове са се прекланяли пред дървета като тези. Мисля, че е достатъчно и да ги обичаш, да ги цениш за тяхната възраст, прелест, издръжливост. Ето тук! — Моргана спря отново и се обърна към него. — Това е средоточието, сърцето. Най-чистата магия винаги е в сърцето.

Той не можеше да каже защо я бе разбрал и й бе повярвал. Може би заради луната или заради момента. Знаеше само, че усеща тръпка по кожата си, някакво вълнение в мислите си. Дълбоко в себе си бе убеден, че и преди е бил тук. Заедно с нея.

Вдигна ръка, докосна я по лицето и прокара пръсти от страната до челюстта й. Тя не се дръпна, не се отдалечи. Само продължи да го гледа. И да чака.

— Не знам дали ми харесва това, което се случва — рече едва чуто Наш.

— А какво ти се случва?

— Ти! — Безсилен да устои, той вдигна и другата си ръка и обхвана между длани лицето й — пленник на напрегнатите му пръсти. — Сънувам те. Мечтая за теб. Не мога да го спра, не мога да променя сцената, както ми се иска. Просто ми се случва, и туй то.

Моргана го хвана за китката, за да усети силния му пулс.

— Толкова ли е страшно?

— Не знам. Много ме бива да избягвам усложненията. И не искам това да се променя.

— В такъв случай няма да усложняваме нещата.

Наш не бе сигурен кой се бе помръднал — той или Моргана, ала не щеш ли, тя се озова в обятията му и младият мъж впи устни в нейните. Никой блян, никой сън не го бе вълнувал толкова.

Езикът й започна да си играе с неговия и да го изкушава да проникне още по-надълбоко. Посрещна го с радостно стенание, от което кръвта му кипна. Най-после Наш можеше да се наслаждава на вкуса на източеното й вратле, да плъзне език върху туптящия пулс, да

захапе лекичко чувствителната плът под брадичката ѝ, докато не усети как я пронизва първата бърза безпомощна тръпка. А когато устните му отново срещнаха нейните, той плъзна език още по-дълбоко и отчаяно.

Моргана се запита как изобщо си бе въобразявала, че има избор и власт? Онова, което си доставяха взаимно, бе отколешно като времето, свежо като пролетта.

Защо не изпитваха само наслада, помисли си тя, омаломощена от залелите я усещания. Но дори докато тялото ѝ туптеше с тази наслада, Моргана знаеше, че им предстои да изживеят нещо повече, много повече.

Откак бе станала жена, нито веднъж не бе подарявала сърцето си. Не че го бе пазила ревниво — винаги се бе чувствала в безопасност. Ала сега, когато над тях грееше луната и смълчаните дървета се възправяха като неми свидетели, тя го даде на Наш.

Стисна ръце, усетила бърза сладостна болка. Прошепна едва чуто името му. В този миг знаеше защо ѝ е било нужно да го доведе тук, в това най-съкровено за нея кътче. Нима можеше да има по-подходящо място, където да се влюби?

Притиска се още известно време о него, та да почувства с тялото си всичко, което той можеше да ѝ даде. Съжаляваше, че не бе удържала на думата си да не усложнява нещата.

Сега обаче вече нищо не можеше да бъде просто. За никого от двамата. Единственото, което Моргана можеше да стори, бе да протака и да подготви и себе си, и Наш.

Понечеше ли да се дръпне, той отново я прегръщаше и я целуваше, а в главата му се въртяха какви ли не образи, звуци и желания.

— Наш — прошепна младата жена и потърка нежно страна о неговата. — Сега не може.

Той едвам чу през тътена в главата си тихия ѝ гласец. Идеше му да я повали на земята, да я обладае още сега, да ѝ докаже, че греши. Сега или никога! Най-неочаквано се вцепени от залялата го вълна на насилие. Стъписан, отпусна хватка, осъзнал, че бе впил пръсти в плътта ѝ.

— Извинявай! — прошепна Наш и свали ръце. — Заболя ли те?

— Не! — Трогната, тя го хвана за ръката и я целуна. — Разбира се, че не. Не се притеснявай!

То оставаше да не се притеснява. Никога, никога през живота си не се бе държал грубо с жена. Сигурно имаше и такива, които щяха да го обвинят, че не се съобразява с чувствата на другите — нещо, за което, стига да бе вярно, той можеше само да съжалява. Ала никой не можеше да го обвини, че е бил груб.

Но ето че почти бе повалил Моргана на земята, за да си вземе онова, което толкова желаше, без дори да я пита дали е съгласна.

Разтърсен, пхна ръце в джобовете си.

— Бях прав, тази работа не ми харесва. Целувам те за втори път и за втори път имам усещането, че не съм имал друг избор. По същия начин, както нямам избор и трябва да дишам, да ям и да спя.

Тя си помисли, че трябва да е по-предпазлива.

— Обичта е не по-малко необходима за живота.

Наш се съмняваше — кажи-речи, откакто се помнеше, се бе оправял и без обич. Взря се в Моргана и поклати глава.

— Знаеш ли, скъпа, ако вярвах, че наистина си вълшебница, щях да си река, че съм бил омагьосан.

Тя се изненада, че я бе заболяло. Ала не толкова от думите му, колкото от това, че те ги отдалечаваха. Колкото и да се опитваше, не можеше да си спомни някога да е била обиждана от мъж. Дали пък любовта не значеше точно това? До този ден не бе пазила сърцето си, но сега май се налагаше да го стори.

— Добре, че не вярваш. В края на краищата не е станало кой знае какво — само се целунахме! — усмихна се Моргана с надеждата, че в мрака той нямаше да забележи тъгата в очите ѝ.

— Желая те — пророни Наш с по-груб глас, като държеше ръцете си свити на юмруци в джобовете. Наред с желанието усещаше и безпомощност. Може би именно заради това преди малко бе на ръба на насилието. — А това понякога си е опасно.

Тя не се съмняваше, че е така.

— Ще видим, когато му дойде времето. Сега съм уморена. Прибирам се в къщата.

Този път, докато вървеше през горичката, не му подаде ръка.

ПЕТА ГЛАВА

Моргана бе отворила магазина „Уика“ пет години и няколко месеца преди Наш да влезе в него, за да потърси магьосница. Магазинът преуспяваше благодарение на стремежа ѝ да го зарежда само с интересна стока, на желанието ѝ да работи часове наред и на искрената радост, която ѝ доставяше тази игра — да купува и да продава.

Откакто съществуваше, семейството ѝ никога не бе имало материални затруднения и тя можеше да прекарва времето си в забавления. Но реши да стане предприемачка по една проста причина — бе достатъчно амбициозна и прекалено горда, за да държи сама да си изкарва прехраната.

Предпочете да открие магазин, защото така щеше да се заобиколи с неща, които харесваше и които ѝ носеха радост. Още от първия клиент усети и насладата, че тези неща отиваха у хора, които също ще им се радват.

Определено си имаше предимства да притежаваш магазин — чувстваш се реализиран, горд си, че си собственик, непрекъснато се срещаш с нови хора, които се появяват в живота ти и после изчезват. Ала магазинът си имаше и своите недостатъци. Ако си благословен с чувството на отговорност, няма как да затвориш и да пуснеш кепенците, когато ти се прииска да си сам.

Едно от множеството неоспорими качества на Моргана бе чувството ѝ за отговорност.

Днес тя съжаляваше, че родителите ѝ не бяха я оставили да стане вятърничава, нехайна и безотговорна. Ако не бяха хвърлили толкова усилия да я направят човек, Моргана просто щеше да завърти ключа, да се метне на колата и да кара, докато настроението ѝ се оправи.

Не бе свикнала да ѝ е криво. Никак не ѝ допадаше и това, че бе в лошо настроение заради мъж. Досега винаги бе излизала на глава с представителите на силния пол. Тя се усмихна при мисълта, че това си е своеобразна дарба. Дори като малка все правеше така, че баща ѝ и

чичовците ѝ да изпълняват нейните прищевки — къде с чар, къде с упоритост, къде с чувство за вина. Виж, със Себастиан ѝ беше трудно, но пак намираше начин да наложи своето.

Още щом навлезе в юношеството, се научи как да разиграва момчетата. Какво да стори, ако проявяваше към някого интерес, как да го обезкуражи, ако ѝ беше скучен. С годините с лекота прилагаше спрямо мъжете горе-долу същите правила.

За нея сексуалността бе извор на радост. И си даваше прекрасно сметка, че тя бе още един източник на сила. Никога не се бе проваляла в отношенията си с мъжете, били те приятелски или любовни.

Никога. До появата на Наш.

Кога бе започнала да губи почва под краката си, запита се Моргана, докато опаковаше и слагаше в плик дълга тъничка бутилка с женшенев балсам за вана, а после я подаваше на клиента. Кога се бе поддала на шестото си чувство и бе прекосила същото това помещение, за да го заговори за пръв път? Кога бе отстъпила пред искрата на любопитството и привличането и го бе целунала?

Или бе направила първата си сериозна грешка едва предната вечер, като се бе оставила да я ръководят единствено чувствата? И бе завела Наш в горичката, на онова място, където въздухът сякаш кънтеше и месечината озаряваше всичко със светлината си?

Дотогава не бе водила друг мъж там. И никога занапред нямаше да го стори.

Припомни си замечтано предната вечер и се опита да си втълпи, че се бе влюбила именно заради това място и атмосферата там.

Не искаше да приеме, че е могло да стане толкова бързо и сега тя почти няма избор.

Реши, че ако не друго, ще го отрича пред себе си и така ще сложи край на всичко.

Почти чу как духовете се смеят. Без да обръща внимание на това усещане, отиде зад щанда, за да обслужи поредния клиент.

Тази сутрин нямаше много хора, но все пак търговията вървеше. Моргана не бе сигурна какво предпочита — дали в магазина да влизат клиенти, или те с Луна да са сами.

— Ти си виновна за всичко! — рече младата жена, после се облакът върху плота и се наведе, докато не погледна котката в очите.

— Ако не се държеше толкова приятелски с него, нямаше да реша, че е безобиден.

Луна само завъртя с мъдър вид опашка.

— А той изобщо не е толкова безопасен — продължи господарката й. — Сега вече е твърде късно да бия отбой. Ами да — рече Моргана, когато Луна премигна, — бих могла да му кажа, че вече няма да работим заедно. Все ще измисля някакъв предлог, за да не се срещаме. Ако, разбира се, съм готова да призная, че съм страхливка. — Тя въздъхна дълбоко и допря чело до котката. — Ала аз не съм страхлива. — Луна я погали закачливо с лапка по бузата. — Хич не ми се умилквай! Мисли му, ако нещата загрубеят!

Моргана вдигна очи, защото вратата на магазина се отвори. Съгледа Минди и се усмихна облекчено.

— Здравей! Нима вече е два часът?

— Някъде там — отвърна Минди и пхна дамската си чанта под щанда, а сетне почеса бързо котката между ушите. — Как върви?

— Не можем да се оплачем.

— Гледам, продала си големия розов кварц.

— Преди около час. Отива в добър дом — младо семейство от Бостън. Отнесох го в склада да го опаковам.

— Да го направя ли аз?

— Не, ще ми дойде добре да си почина малко от клиентите. Ще ида да го приготвя, а ти стой тук.

— Готово! Изглеждаш ми малко посърнала, Моргана.

Младата жена вдигна вежда.

— Така ли?

— Ами да. Я мадам Минди да види! — Тя пое ръката на Моргана и се взря със стоманен поглед в дланта й. — Така си и знаех! Проблеми с мъже.

Въпреки точността, ужасно дразнещата точност на предсказанието, Моргана се подсмихна.

— Не че искам да подлагам на съмнение вещината ти в хиромантията, Минди, но твоите гадателства все се свеждат до едно — проблеми с мъжете.

— Налучквам — натърти Минди. — Ще се изненадаш, ако ти кажа колко много хора си пхат ръцете да им гледам само защото работя при магьосница.

Моргана отметна заинтригувано глава.

— А, сигурно.

— Повечето се притесняват да дойдат при теб, докато аз съм безопасна. Сигурно си въобразяват, че е прилепчиво и съм го прихванала, ала те няма да се заразят. Сякаш става дума за грип или нещо от този род.

За пръв път от доста часове Моргана се засмя сподавено.

— Ясно. Вероятно ще се разочароват, ако разберат, че не гадая на ръка.

— Аз съм гроб, от мен няма да го научат! — възкликна Минди и вдигна ръчно огледалце с рамка от сребро и нефрит, за да се огледа. — Но да ти кажа, скъпа, не е нужно да съм гледачка, за да видя висок рус мъж със страхотно тяло и очи, за които ще умре всяка жена. — Тя оправи буклата наред челото си и пак извърна очи към Моргана. — Тормози ли те?

— Не, все ще се оправя някак.

— Няма нищо по-лесно от това, да се справиш с един мъж — отсъди Минди, извади поредната дъвка и допълни: — Докато той има значение за теб. — Младата жена озари Минди с усмивка. — Само кажи, и ще ти се притека на помощ.

Развеселена, Моргана я потупа по бузата.

— Благодаря, ала този път сама ще си изиграя козовете.

Вече в по-добро настроение, отиде в задната стаичка. Така де, какво беше седнала да се притеснява? Все щеше да измисли нещо. В края на краищата не познаваше Наш достатъчно добре, та да се разстройва заради него.

Наш си повтаряше, че има да върши куп неща. Беше се излегнал върху дългото близо два метра избеляло продънено канапе, което бе купил на гаражна разпродажба, понеже отдалеч си личеше, че едва ли не бе създадено за следобедна дрямка. Върху коленете му и по пода бяха струпани книги. В другия край на стаята бръмчеше телевизорът, върху чийто екран течеше поредният сладникав следобеден сериал. Върху отрупаната с какво ли не масичка бе оставил бутилка безалкохолна напитка, в случай че ожаднееше.

Компютърът в съседната стая се мусеше, задето не му обръщат внимание. На Наш му се струваше, че едва ли не го чува как мърмори.

Не че той седеше със скръстени ръце. Откъсна разсеяно един лист от бележника си и се зае да го сгъва. Нищо, че се излежаваше върху канапето и кажи-речи цяла сутрин бе гледал в празното пространство. Нали мислеше! Е, резюмето на сценария не му вървеше, но не можеше да се каже и че бе ударил на камък. Просто искаше резюмето да отлежи.

Сгъна още веднъж листа, присви очи и запрати нагоре мъничкия изстребител. Хартиеното самолетче се плъзна и за по-убедително Наш добави и звукови ефекти, когато то се заби сред купчината други самолетчета върху пода.

— Саботаж! — изсумтя той. — На конвейера е внедрен шпионин!

Намести се по-удобно и докато мислите му блуждаеха, захвана да сгъва друго самолетче.

Вътрешен план, ден. Големият къртящ хангар е безлюден. През вратата се процежда мъждива светлина, която проблясва върху сребристия корпус на свръхзвуков изстребител. Бавно се приближават стъпки. В тях има нещо познато, женствено. Високи токчета върху бетона. Жената влиза през вратата, от светлината се озовава в сумрака. Лицето ѝ не се вижда, закрито от филцовата шапка със смъкната периферия, затова пък тялото ѝ е очертано от късата рокля от червена кожа. Дългите красиви крака прекосяват хангара. Жената държи в изиящната си ръка черно кожено куфарче.

Оглежда се бавно и отива при самолета. Докато се качва в кабината, роклята ѝ се плъзва нагоре и оголва гладките ѝ бели бедра. Движенията на жената са целенасочени и точни. Тя се намества на пилотското място, отключва коженото куфарче.

В него има малка смъртоносна бомба, която жената скрива под пулта за управление. Смее се. Смехът ѝ е страстен, изкусителен. Камерата показва лицето ѝ.

Лицето на Моргана.

Наш изруга и запрати самолетчето във въздуха. То на мига пикира рязко. Какво правя, запита се младият мъж. Съчинявам истории за нея. Впускам се в долнопробен символизъм. Хубаво де,

качила се в пилотската кабина и взривила самолета. Нима това е причина да се прехласвам по нея?

Чакаше го работа, нямаше за кога да се отдава на мечти.

Решен да запретне ръкави, той се намести и книгите започнаха да падат по пода. Изключи с дистанционното управление телевизора и взе бележника, от който бе откъснал доста листове за самолетчетата. Натисна копчето на касетофона. След по-малко от пет секунди си даде сметка каква грешка бе допуснал и отново го изключи. Сега не му беше до това, да слуша гласа на Моргана.

Стана, разбутвайки книгите, и закрачи през тях. Ето, мислеше. Мислеше, че трябва час по-скоро да се махне от къщата. И знаеше прекрасно къде му се щеше да иде.

Докато заключваше, си заповтаря, че сам е решил така, и то съвсем съзнателно. В края на краищата, когато един мъж желае някоя жена, той отива при нея.

Настроението на Моргана се бе оправило дотолкова, че тя дори си тананикаше заедно с радиото, което бе пуснала тихо. Помисли си, че бе имала нужда точно от това — от чаша чай от лайка, който да я освежи, от час самота и малко приятна работа. Опакова кристала и написа адреса, а после извади книгата, където вписваше стоките. Смяташе да прекара един щастлив следобед, като отпива от чай, слуша музика и преглежда книгата. Бе сигурна, че щеше да прави точно това, ако не я бяха прекъснали.

Ако се бе помъчила да предвиди събитията, вероятно щеше да е подготвена да види на вратата Наш. Всъщност нямаше значение какво бе смятала да прави, защото той дойде при бюрото, дръпна я да стане и, въпреки стъписването ѝ, я целува дълго и страстно.

— Това беше моя идея — каза ѝ, когато за малко отлепи устни, та да си поеме дъх.

Макар и да бе замаяна, Моргана успя да кимне.

— Ясно.

Наш отпусна ръце, за да я хване за хълбоците и отново да я придърпа към себе си.

— Хареса ми.

— Браво на теб! — отвърна тя, а после погледна през рамо и видя на вратата Минди, която се подсмиваше. — Ще се оправя и сама.

— Има си хас да не се оправиш! — възкликна Минди, намигна ѝ и затвори вратата.

— Ами сега? — продължи Моргана и, опитвайки се да се съвземе, сложи ръце върху гърдите на Наш, за да го поотдалечи от себе си. Предпочиташе той да не открива, че сърцето ѝ бие като обезумяло, а нозете ѝ се подкосяват. Разбереше ли, с нея беше свършено. — Нещо друго?

— Много други неща — отвърна младият мъж и, без да сваля очи от нея, я побутна лекичко назад, за да се облегне на бюрото. — Откъде искаш да започна?

Тя неволно се усмихна.

— Сигурно на това му се вика да говориш без заобикалки, направо по темата.

— Не знам как му се вика, но щом казваш... — Моргана бе на токчета, очите им бяха на едно равнище и бе достатъчно Наш само да се доближи, за да захапе нежно пълната ѝ долна устна. — Желая те и не виждам начин да се успокоя и да мисля трезво, докато не прекараме заедно няколко нощи и не се любим.

Тя усети как тръпката отново я разтриса цялата. Наложил се да вкопчи пръсти в ръба на писалището, за да не загуби равновесие. Ала когато заговори, гласът ѝ бе гърлен и самоуверен.

— Бих казала, че любим ли се веднъж, никога повече няма да мислиш трезво.

Той обхвана с длан лицето ѝ и допря устни до нейните.

— Ще рискувам.

— Ти може и да рискуваш, аз обаче не съм сигурна дали съм готова да го сторя — възрази Моргана с треперлив глас.

Наш отново започна да я целува и усети как в отговор тя трепери.

— Живей на ръба!

— Това и правя... — Позволи си за миг да се зарадва на откровеността му. — А какво ще кажеш, ако възразя, че още не му е дошло времето? И двамата ще разберем кога моментът е подходящ.

Той плъзна ръце и замилва с палци стегнатите ѝ гърди.

— Според мен просто увърташ.

— Греша — прошепна Моргана и тъй като милувката му бе неопишимо нежна, притисна страна до неговата. — Повярвай ми.

— Чудо голямо, че още не му е времето. Ела с мен вкъщи!

Тя се дръпна и въздъхна едва чуто.

— Ще дойда — отвърна Моргана и поклати глава, забелязала, че очите му притъмняват. — За да ти помогна, да поработя с теб. А не за да се любим. Най-малкото днес.

Наш се усмихна, приближи се и захапа лекичко края на ухото ѝ.

— Така ще имам възможност да те разубеда.

Тя отстъпи назад — очите ѝ бяха съвсем спокойни, почти тъжни.

— Дотогава може да размислиш и ти. Чакай да помоля Минди да ме замества до края на работното време.

Настоя да кара сама колата си и пое след него, Луна се бе сгушила на седалката до нея. Обеща си да не му дава повече от два часа. Реши през тях да му помогне да се успокои, та щом си тръгне, той да е в състояние да работи.

Хареса къщата, буренясалия двор, който плачеше за градинар, ниската сграда с извити прозорци и покрив от червени керемиди. Беше по-близо до морето от нейната и музиката на водата се чуваше съвсем ясно. Отстрани се възправяха два кипариса, сведени един към друг досущ влюбени, протегнали ръце.

Къщата му прилягаше, помисли си Моргана и слезе от колата, а после нагази в тревата, която ѝ стигаше над глезените.

— Откога живееш тук? — попита го.

— От около два месеца — отвърна Наш и огледа двора. — Трябва да купя косачка.

— Да, няма да е зле.

— Но ми харесва такова диво.

— Просто си мързелив — възрази тя.

Домъчня ѝ за нарцисите, опитващи се да подадат главици над буренака. Отиде при входната врата, царствено следвана от Луна.

— Трябва да ми дойде вдъхновението — поясни той, докато отключваше. — Живял съм главно по апартаменти. Това е първата нормална къща, с която се сдобивам.

Моргана огледа високите хладни стени на антрето, тъмното красиво дърво на извитите перила покрай стълбището и площадката на

горния етаж.

— При всички положения си направил добър избор. Къде работиш?

— Тук и ей там.

— Ясно.

Тя тръгна по коридора и надзърна през първия свод, към просторната всекидневна с големи прозорци без пердета и гол паркет — сигурен знак, че Наш още не бе решил дали да се установи тук.

Мебелите бяха от различни гарнитури и бяха отрупани с книги, листове хартия, дрехи и чинии, вероятно забравени отдавна. По лавиците на вградената библиотека също се виждаха безразборно наслагани книги. И играчки, както забеляза Моргана. И тя често възприемаше разхвърляните из къщата й вещи като играчки, като дреболии, които й доставят удоволствие и я успокояват и с които времето й минава по-бързо.

Моргана съгледа прелестните страховити маски по стената, великолепната графика на нимфи от Максфийлд Париш, рекламна играчка — вероятно една от вълчите лапи от филма „Мърдащи сенки“. Наш я използваше за преспание. До наградата „Оскар“, с която бе удостоен, имаше сребърна кутийка с формата на ковчеже. И двете бяха потънали в прах. Присвила устни, тя вдигна куклата вуду, от чието сърце още стърчеше смъртоносната карфица.

— Познавам ли човека, на когото имаш зъб?

Той се усмихна — беше доволен, че Моргана бе тук, пък и бе свикнал с разхвърляната стая, за да се притеснява.

— Правя го с надеждата, че магията все ще застигне някого. Обикновено някой продуцент или политик. Веднъж се бях ядосал много на един данъчен инспектор, голям сухар беше. Все се каня да ти кажа — допълни той и плъзна поглед по вталената й къса рокля от пурпурна коприна, — че се обличаш с много вкус.

— Радвам се, че ти харесва. — Развеселена, тя остави клетата кукла, потупа я по разрошената косица и взе колода издраскани карти таро. — Гледаш ли си с тях?

— Не. Някой ми ги е дал. Май са принадлежали на Худини.

— Виж ти! — възкликна Моргана, а когато разбърка колодата, усети с връхчетата на пръстите едва доловимото излъчване на някогашна сила. — Ако ти е интересно на кого са били, питай някой

път Себастиан. Той ще ти каже. Я ела насам! — Тя му поднесе колодата. — Разбъркай и цепи!

Наш изгаряше от желание да изпълни всяко нейно желание и се подчини.

— На карти ли ще играем?

Моргана само се усмихна и пак взе картите.

— Тъй като столовете са заети, ще използваме пода. — Тя коленичи и му направи знак да я последва. Отметна коса и изтегли келтския кръст. — Притеснен си — изрече Моргана. — Ала творческите ти сокове не са изчерпани или блокирани. Предстоят ти промени. — Тя го погледна. Очите ѝ бяха изумително сини, каквито са само на ирландците — видеше ли ги, дори трезво мислещ мъж щеше да повярва във всичко. — Вероятно най-големите в живота ти и на теб няма да ти е лесно да ги приемеш.

Сега Моргана гадаеше не толкова по картите, колкото по мъждивата светлина на ясновидците, която гореше много по-ярко у Себастиан.

— Помни, че някои неща се предават по наследство, други биват заличавани. Невинаги носим всички черти на хората, които са ни създали. — Очите ѝ се промениха, станаха по-нежни и тя отпусна длан върху ръката му. — И не си толкова сам, както си мислиш. Никога не си бил сам.

Той не бе в състояние да се шегува с нещо, от което го болеше. Подмина темата, като вдигна ръката ѝ към устните си.

— Не съм те довел тук, за да ми предсказваш бъдещето.

— Знам защо ме покани, но няма да стане. Поне засега. — Колкото и да не ѝ се искаше, Моргана дръпна ръката си. — И ти предсказвам не бъдещето, а настоящето. — Тя прибра бавно картите в колодата. — Стига да мога, ще ти помогна. Кажи ми какво те притеснява в сценария.

— Освен това, че вместо да мисля за него, мисля за теб ли?

— Да, освен това — отвърна младата жена и подви нозе.

— Вероятно е въпрос на мотивация. Имам предвид Касандра, де. Реших да нарека героинята така. Дали е станала вещица, защото се е домогвала до власт, или защото е искала да промени нещата? Какво е търсела, отмъщение, любов, начин да си облекчи живота?

— Защо трябва да търси непременно точно тези неща? Може би просто трябва да приеме онова, с което е надарена от рождение?

— Прекалено елементарно е.

Моргана поклати глава.

— Не, не е елементарно. По-лесно, много по-лесно е да си като всички останали. Навремето, когато бях малка, майките на някои деца не ги пускаха да си играят с мен. Влияела съм им зле. Била съм странна. Различна. Мъчно ми беше, че не съм като другите.

Наш кимна с разбиране.

— Пък аз вечно бях новото дете. Не се задържах на едно място достатъчно дълго, за да ме приемат. Все се намираше някой, който си наумяваше да ми разкървави носа. Не ме питай защо. Покрай тези непрекъснати местения станах плах, започнах да изоставям в училище, умирах си от желание веднъж да порасна и да сложа край на всичко това. — Той млъкна, ядосан на себе си. — Но както и да е. Та Касандра...

— Как си се оправил?

Тя имаше Ана, Себастиан, своите родители, знаеше, че може да разчита на близките си.

Наш сви припряно рамене и се пресегна да докосне амулета ѝ.

— Как съм се оправил ли? Когато непрекъснато те подритват, се научавах да се измъкваш сух от водата. Бягах. Бягах в книгите, във филмите, намирах убежище в своето въображение. Щом поотраснах, се хванах на работа в един киносалон. Така щяха да ми плащат, за да гледам кино. — Той явно се бе отърсил от неприятните спомени, лицето му се проясни. — Обичам киното. Направо умирам за него.

— А сега ти плащат да пишеш сценарии — усмихна се Моргана.

— Идеален начин да си подхранвам навика. Дано само не се издъня с този сценарий. — Наш хвана с плавно движение няколко кичура от косата ѝ и ги намота около китката си. — Нужно ми е вдъхновение — прошепна той и я притегли, за да я целуне.

— Онова, което ти е нужно, е да се съсредоточиш.

— Съсредоточен съм — възрази младият мъж и захапа лекичко устните ѝ. — Повярвай ми, наистина съм съсредоточен. Но ти не искаш да се чувстваш гузна, задето си провалила един творчески гений, нали?

— Разбира се, че не искам — съгласи се тя и реши, че бе време да му покаже в какво се забърква. Така може би щеше да му помогне и да се върне към сценария. — Вдъхновение, значи — промълви бавно и плъзна длани около врата му. — Добре тогава.

Точно когато устните им се сляха, Моргана направи така, че да се издигнат на двайсетина сантиметра от пода. Наш изобщо не забеляза, бе погълнат от целувката. Тя се намести над него и също изпадна в унес. Когато спря да го целува, двамата вече се носеха на метър от тавана.

— Май е по-добре да спрем.

Той се сгуши до вратлето ѝ.

— Защо?

Моргана погледна надолу така, че и Наш да забележи.

— Не се сетих да те питам дали имаш страх от височината.

Съжали, че не вижда изражението, появило се върху лицето му, когато той проследи погледа ѝ — разширените очи, комично стиснатата челюст. Затова пък чу ругатните му и побърза да направи така, че да се върнат бавно на пода.

Коленете му трепереха. Пребледнял като платно, Наш я хвана с все сила за раменете. Мускулите на стомаха му бяха напрегнати като изопнати докрай струни.

— Как, по дяволите, го направи?

— Детинска работа. Е, не е по силите на всички деца — отвърна Моргана и го помилва съчувствено по бузата. — Нали помниш приказката за лъжливото овчарче, Наш? Един ден то наистина било нападнато от вълци. Ти от години си правиш шегички с... Е, нека го наречем паранормалното. Този път обаче се натъкна на истинска вещица.

Той поклати глава много бавно и убедено. Ала пръстите му върху раменете ѝ трепереха едва доловимо.

— Бабини деветини!

Тя си позволи да се засмее.

— Добре, де! Я да измисля още нещо. Просто, но изискано.

Затвори очи и вдигна ръце.

За миг не бе нищо повече от жена, красива жена, застанала наред разхвърляната стая с изящно вдигнати ръце и присвити длани. Сетне се преобрази. Преобрази се направо пред очите му. Стана още

по-хубава. Игра на светлината, помисли си Наш. Моргана се усмихваше с пълнички устни без червило, миглите хвърляха сенки върху страните ѝ, косата ѝ се спускаше като шеметен водопад чак до кръста.

Ала същата тази коса мърдаше, движеше се лекичко, сякаш развята от палав вятрец. Сетне се разлетя около лицето ѝ и нагоре и заприлича на приказен поток. В съзнанието му изникна невъзможният образ на приказните девойки от дърво, издълбани върху кърмата на древните кораби.

Но не духаше никакъв вятър. Въпреки това той усещаше ледения му повей върху страните и кожата си. Чуваше го как свисти из стаята. В гърлото му бе заседнала буца и Наш преглътна.

Моргана стоеше като вкаменена. Започна да повтаря някакво заклинание и около нея затрепка златиста светлина. През високите прозорци уж грееше ослепително слънце, а от тавана западаха мънички снежинки. От тавана на Наш! Въртяха се около главата му и танцуваха край него, а той стоеше като попарен, с отворена уста.

— Престани! — заповяда младият мъж сподавено и се строполи върху стола.

Тя отпусна ръце и отвори очи. Мъничката снежна вихрушка спря, сякаш не я бе имало никога. Вятърът утихна и изчезна. Както и бе очаквала, Наш се бе втренчил в нея така, сякаш ѝ бяха пораснали три глави.

— Е, може и да прекалих — призна си Моргана.

— Аз, такова... Ти... — затърси той думите. — Какво, по дяволите, направи?

— Нищо особено, просто призовах стихииите. — Тя видя, че Наш вече не бе толкова блед, ала очите му пак бяха широко разтворени. — Не исках да те плаша.

— Изобщо не съм се уплашил. Но наистина съм озадачен — призна си накрая.

Отърси се като мокро куче и заповяда на мозъка си най-сетне да заработи отново. Все имаше някаква причина за онова, което бе видял. Не проумяваше как Моргана бе успяла да направи този фокус вътре в къщата му.

Обаче фактът си беше факт — беше го направила.

Той стана от стола и тръгна да претърсва стаята. Движеше се доста спънато, сякаш ставите му бяха хванали ръжда. Ала все пак се движеше.

— Кажи ми, скъпа, как го направи този номер? Беше страхотен! И аз като всички останали си падам по фокусите, но държа да знам как ги правиш.

— Наш! — изрече тя спокойно и донемайкъде властно. — Спри! Погледни ме!

Той се обърна, погледна я и разбра, че Моргана не шикалкави. Бе немислимо, алогично, но тя наистина бе направила магия. Наш въздъхна дълбоко.

— Божичко, вярно е! Нали?

— Да. Не искаш ли да седнеш?

— Не — отвърна той, ала все пак се намести на масичката. — Вярно е всичко, което си ми разказвала. Не си си измисляла.

— Не, не съм. Родена съм магьосница точно като мама и тате, като майката на моята майка и нейната майка. Така е вече поколения наред — усмихна се Моргана ведро. — Не яздя метли... Освен на шегата. Не омагьосвам младички принцеси, не пробутвам на хората отровни ябълки.

Това бе просто невъзможно.

— Направи още нещо!

По лицето ѝ проблесна нетърпение.

— Не съм и дресиран тюлен.

— Направи още нещо — настоя Наш и започна да умува какво ли да бъде то. — Можеш ли да изчезнеш или...

— Я не се занасяй, Наш.

Но той си знаеше своето.

— Виж какво, остави ме да си почина малко. Опитвам се да ти помогна. Може би...

Една от книгите върху лавиците политна и го фрасна по главата. Наш се смръщи и потърка удареното място.

— Добре, добре! Остави!

— Не ти правя театро — сопна се Моргана. — Е, сигурно преиграх, ала то е защото си толкова дебелоглав. Не искаше да повярваш, а понеже, както личи, между нас се заражда нещо като връзка, предпочетох да се увериш сам — натърти тя и оправи роклята

си. — След като видя с очите си, не е зле да обмислиш всичко и чак тогава да продължим.

— Да продължим ли? — възкликна Наш. — Може би следващата стъпка е да обсъдим това.

— Не сега — рече Моргана, забелязала, че без да се усети, той бе отстъпил крачка назад.

— По дяволите, Моргана, само това липсваше — да ми тръснеш на главата всичко това и да си тръгнеш ни лук яла, ни лук мирисала. Божичко, та ти си магьосница!

— Да — потвърди тя и отметна коса. — Според мен вече го установихме.

Мисълта му пак запрепуска като обезумяла. Действителността сякаш бе отразена в криво огледало.

— Имам милион въпроси...

Моргана взе дамската си чанта.

— Вече ми зададе доста от тях. Изслушай още веднъж записите на касетофона. Във всички отговори, които съм ти давала, няма и грамче лъжа.

— Не ми се слушат записи, искам да поговоря с теб.

— Сега-засега е важно какво искам аз.

Тя отвори дамската си чанта и извади мъничък изумруд с формата на вълшебна пръчица, окачен на сребърна верижка. Как не се бе сетила, че все има причина нещо да я накара сутринта да я вземе със себе си!

— Това е за теб! — рече тя, приближи се и я сложи на врата му.

— Благодаря ти, но не съм много по дрънкулките.

— Тогава смятай, че е талисман — поясни Моргана и го целуна и по двете бузи.

Наш разгледа предпазливо изумруда.

— От какво предпазва?

— Ще ти помогне да подредиш мислите си, стимулира и творческата енергия и... Виждаш ли пурпурното камъче върху изумруда?

— Да.

— Аметист — продължи тя, а после присви устни и ги допря до неговите. — Предпазва от вещици. — Моргана тръгна към свода на вратата и котката моментално я последва. — Поспи един час, Наш.

Мозъкът ти е уморен. А когато се събудиш, поработи! Щом му дойде времето, ще ме намериш.

С тези думи тя се скри зад вратата.

Свъсен, той вдигна тъничкия зелен камък и започна да го разглежда. С него щял да подреди мислите си! Всъщност защо не! В този миг главата му бучеше като кошер.

Прокара палец по другия, по-малкия камък. Предпазвал от вещици! Вдигна очи, погледна през прозореца и видя как Моргана се отдалечава с автомобила по алеята.

Бе сигурен, че и този камък ще му бъде от полза.

ШЕСТА ГЛАВА

Трябваше не да спи, а да помисли. Въпреки че какво ли можеше да мисли след всичко, случило се преди петнайсет минути! Така де, нямаше парапсихолог, с когото бе разговарял през годините и който не би дал мило и драго, само и само да зърне и за миг онова, което му бе показала Моргана.

Но дали първата разумна стъпка не бе да се опита да опровергае онова, видяното?

Върна се във всекидневната и отново се взря в тавана. Нямаше как да отрече онова, което бе видял с очите си и бе усетил. Ала с времето може би щеше да намери някакво логично обяснение.

Реши да не протака и зае любимата си за мислене поза — излегна се на канапето. Хипноза! Никак не му беше приятно да си мисли, че може би бе изпаднал в транс или Моргана го бе накарала някак да халюцинира, но съществуваше такава възможност. И сега, когато отново бе сам, Наш изобщо не я изключваше.

Ако отхвърлеше нея или някакво друго логично обяснение, волю-неволю трябваше да признае, че Моргана не си измисляше и наистина бе магьосница.

Потомствена магьосница, в чиито вени тече кръв на елфи.

Той изхлузи обувките и се опита да мисли. Ала в главата му се въртеше само едно — младата жена, хубостта ѝ, миризмата ѝ, мъждивата неземна светлина, проблеснала в очите ѝ, преди тя да ги затвори и да вдигне ръце към тавана.

Същата светлина, озарила погледа ѝ, когато бе направила и номера с бутилката бренди.

Точно така, номер, напомни си Наш и усети как го присвива сърцето. Бе по-разумно да приеме, че това бяха просто фокуси, и да се опита да се досети как ги бе направила. Ала как една жена вдига, кажи-речи, до тавана мъж, тежащ близо седемдесет и пет килограма?

Дали пък не беше телекинеза? Той открай време смяташе, че това не са празни приказки. След подготовката за сценария за „Тъмна

дарба“ се бе убедил, че има хора, способни само с мисъл или чувство да местят предмети. Според него това обяснение бе по-логично, отколкото съществуването на полтъргаисти. Пък и учените бяха изследвали основно явленията, при които картини се реят из стаята, книги падат сами от лавиците и така нататък. Смяташе се, че най-често младите момичета притежават тази дарба. Момичетата стават жени. А дума да няма, Моргана беше жена.

Наш си помисли, че дори и да сподели с някой учен как тя го бе вдигнала от пода и бе полетяла заедно с него, надали щеше да му повярва и вероятно щеше да поиска доказателства. И все пак той би могъл...

Наш спря, осъзнал, че мисли и реагира по същия начин, както неговият герой Джонатан Макгилис от последния сценарий. Нима Моргана искаше това?

Беше го посъветвала да прослуша още веднъж записите на касетофона. Защо не! Премести се, натисна копчето, върна лентата и пусна записа от начало.

От мъничкия касетофон проехтя гърленият ѝ глас:

— Не е задължително да ходиш на сборища на вещици, за да си вълшебница, точно както не е задължително да членуваш в мъжки клуб, за да си мъж. Някои се чувстват по-спокойно и добре, когато членуват в група. Други го правят просто заради общуването. — Тя замълча и се намести, чу се шумоленето на коприна. — Ти обичаш ли групите, Наш?

— Не. В тях обикновено има правила, измислени от друг. И вечно ти възлагат задачи.

В стаята влетя веселият ѝ смях.

— Да, аз също съм от хората, които предпочитат собствената си компания и не обичат някой да им се налага. Обаче сборищата на магьосници имат дълга история. Прапрабаба ми е била първожрица на такова сборище в Ирландия, сетне постът е бил поет от дъщеря ѝ. От тях съм наследила ритуален бокал, пръчка и още няколко неща. Сигурно си забелязал ритуалната чиния върху стената в антрето. Датира от епохата преди кладите.

— Преди кладите ли?

— Активното преследване на вещиците. Започнало е през четиринайсети век и е продължило през следващите триста години. От

историята се вижда, че човечеството обикновено изпитва потребност да преследва някого. По онова време сигурно е било наш ред.

На записа Моргана продължи да говори, той — да я разпитва. Сега обаче не можеше да се съсредоточи върху думите. Гласът ѝ бе прекалено прелъстителен — глас, създаден за лунна светлина, за тайни и среднощни обещания. Затвореше ли очи, Наш имаше чувството, че тя едва ли не беше с него в стаята, че се бе сгушила на канапето, че бе подвила дългите си прелестни крака и се бе доближила, а той усещаше дъха ѝ върху бузата си.

Както си мечтаеше, се унесе с усмивка.

Когато се събуди, бяха минали близо два часа. С натежали клепачи Наш разтърка уморено лице и изруга — вратът му се бе схванал. Приседна и с изненада се вторачи в часовника.

Нищо чудно, че беше спал толкова непробудно. От няколко дни почти не бе лягал и си бе пилял енергията в това, да дреме на канапето. Пресегна се машинално към еднолитровата бутилка и отпи от възтоплата газирана вода.

Дали не беше сънувал? Облегна се, изненадан колко бързо се разсеяха небивалиците, присънили му се през кратката следобедна дрямка. Би могло да е сън. Ако не беше... Той докосна камъчетата върху гърдите си. Моргана му ги беше оставила заедно с едва доловимото си неповторимо ухание.

Добре тогава, реши Наш. Щеше да сложи край на тези реминисценции и на съмненията дали не бе полудял. Било каквото било, чудо голямо, че Моргана била направила нещо и той го бил видял с очите си.

В края на краищата нещата не бяха чак толкова сложни. Наш просто трябваше да свикне и да приеме нещо ново. Имало е времена, когато хората са смятали полетите в Космоса за научна фантастика. А преди няколко столетия пък са приемали магьосничеството като нещо безспорно.

Може би представите ни за действителността зависеха от това, в кой век живеем? При мисълта за тази възможност мозъкът му отново заработи.

Той отпи още веднъж от газираната вода и се свъси, докато завинтваше капачката върху бутилката. Усети, че не само бе жаден. Но и гладен. Направо умираше от глад.

Ала по-важен, много по-важен от стомаха му бе неговият мозък, където цялата история се разгръщаше отново и отново като върху киноекран. Наш я виждаше, виждаше я съвсем ясно. За пръв път. Развълнуван, както всеки път, когато си представяше поредния си сценарий, той скочи и се запъти към кухнята.

Смяташе да си направи огромен сандвич, да си свари най-силното кафе на света и да се захване за работа.

Моргана седеше на слънчевата тераса на Ана, възхищаваше се на отрупаната с цветове градина на братовчедка си, за която малко ѝ завиждаше, и отпиваше от прекрасния изстуден чай с коняк и мента. От това място на Пескадано Пойнт можеше да се наслаждава на наситеносинята вода в залива Кармел и да гледа как лодките подскачат и се плъзгат в пролетния вятър.

Пътищата, по които обикновено минаваха туристите, бяха далеч, сякаш на другия край на света бяха и шумната Канъри Роу и навалищата и миризмите на рибарския пристан. В заслона на терасата, на дърветата и цветята тя не чуваше тътена и на една-едничка кола. Само птици, пчели, вода и вятър.

Знаеше защо Ана бе предпочела да живее тук. Това място ѝ осигуряваше спокойствието и уединението, за които бленуваше по-малката ѝ братовчедка. О, имаше нещо драматично там, където се срещаха земя и море, в усуканите дънери на дърветата, в жалния писък на чайките. Но зад порутения зид, ограждащ имението, царяха мир и ведрина. Къщата бе обвита в смълчан гъст бръшлян. Градината бе удавена в нацъфтели цветя и благоуханни билки, за които Ана се грижеше с толкова любов.

Тук Моргана неизменно се чувстваше умиротворена и винаги, когато сърцето ѝ страдаше, идваше на това място, което, както тя си помисли не за пръв път, приличаше много на самата Ана. Бе хубаво, гостоприемно, простодушно.

— Ей сега ги вадя от фурната — оповести братовчедка ѝ и изнесе през отворената остъклена врата поднос със сладки.

— Божичко, Ана! Любимите ми курабийки!

Усмихната, братовчедка ѝ остави подноса върху стъкления плот на масата.

— Сутринта нещо ме прихвана и ги направих. Сега ми е ясно защо.

Моргана отхапа лакомо от курабийката и усетила вкуса на разтопения мек шоколад, притвори очи.

— Да си жива и здрава!

— И така! — подзе Ана и седна на място, откъдето да вижда залива отвъд градината и тревата. — Бях изненадана, че идваш посред работния ден.

— Реших да си направя голяма обедна почивка — отвърна Моргана и пак отхапа от курабийката. — Знам, че Минди ще се справи и без мен.

Ана хвана братовчедка си за ръката. Тя побърза да я дръпне, ала домакинята пак усети, че я бе налегнала тъга.

— Няма как да скриеш, че си притеснена. Прекалено близо сме.

— Знаех си, че ще усетиш! Но не се стърпях и дойдох, макар и да съм наясно, че ти нося и проблемите си.

— С удоволствие ще ти помогна.

— Нали си билкарка! — каза уж весело Моргана. — Дали да не ми дадеш малко екстракт от *helleborus niger*?

Ана се усмихна. Смяташе се, че билката *helleborus*, по-известна като бял кукуряк, лекува лудост.

— Страхуваш се да не полудееш ли, скъпа?

— Това е най-малкото, от което се боя — отвърна Моргана, а после сви рамене и пак отхапа от курабийката. — Е, мога да предпочета и по-лесния начин, да смеси роза с ангелика и с малко женшен и да ги поръся обилно с лунна прах.

— Любовно биле, а? — поинтересува се Ана и също си взе от сладките. — Познавам ли го?

— Познаваш го, разбира се — Наш.

— Да, де. Какво, не върви ли?

Между веждите на Моргана се появи малка бръчица.

— Не знам дали върви или не. Знам обаче, че предпочитам да не съм толкова съзнателна. Наистина е много важно да си помогнеш мъничко, когато искаш някой мъж да хлътне по теб.

— Ала после няма да си доволна.

— Да, няма — призна Моргана. — Сто на сто ще ме гризе съвестта. Ето защо карам по отъпкания път.

Тя отпи от освежителния чай и се загледа в белоснежните платна на лодките, полюшващи се в залива. Винаги бе смятала, че бе свободна като тях. Сега не бе направила магия, за да омае своя любим, но сама се чувстваше негова робиня.

— Да ти призная, Ана, никога не съм се замисляла кой знае колко как ще се чувствам, ако някой мъж се влюби в мен. Ама наистина. Проблемът е, че този път като че ли самата аз съм хлътнала, за да съм спокойна.

Ана си помисли, че при такова „заболяване“ и тя не може да вдъхне на братовчедка си спокойствие.

— Казала ли си му?

Изненадана от болката, внезапно пронизала я в сърцето, Моргана затвори очи.

— Не мога да му кажа нещо, в което и самата аз не съм съвсем сигурна. Затова и чакам. „Месечко, месечко, слънчице, слънчице! — затананика тя. — Дорде сърцата ни не се сплетат, не ще намеря мира аз!“ — Отвори очи и успя криво-ляво да се усмихне. — Досега тези неща винаги са ми се стрували прекалено сладникави.

— Да намериш любов е като да намериш въздух. Без нея няма живот.

— Ала кога е достатъчна? — Този въпрос не даваше мира на Моргана от деня, когато тя си бе тръгнала от Наш. — Как разбираме, че е достатъчна?

— Ами като сме щастливи.

Моргана си каза, че може би е така, но дали щастието бе постижимо?

— Дали не сме разглезени, Ана?

— Разглезени ли? В какъв смисъл?

— В смисъл, че очакваме прекалено много — отговори братовчедка ѝ и махна безпомощно с ръка. — Нашите родители — моите, твоите, на Себастиан. Между тях винаги е имало толкова много любов, подкрепа, разбиране, уважение. Удоволствието да обичаш и щедрост. А не е така при всички.

— Според мен не е глезотия да знаеш, че любовта може да е истинска и дълбока, че тя невинаги е нещо, което трае ден до пладне.

— Но нима не е достатъчно да се задоволяваме и с временното? С привързаността и страстта? — Моргана се свъси и загледа как една

пчела ухажва стрък кандилка. — Защо не?

— На някои хора наистина им е достатъчно. Ала трябва да си сигурна, че и на теб това ще ти стига.

Моргана се изправи и въздъхна подразнено.

— Направо съм се отчаяла. Не обичам, когато не съм в състояние да контролирам нещата.

Ана се усмихна и отиде при братовчедка си.

— Не съм учудена, скъпа. Откакто те помня, винаги си получавала онова, което си искала, просто защото си силна личност.

Моргана я стрелна с очи.

— Сигурно намекваш, че съм била безогледна.

— Няма такова нещо. Себастиан да, но не и ти. — Ана изду буза с език. — Нека кажем, че ти имаше... Имаш силна воля.

Тези думи не умиловиха ни най-малко Моргана и тя се наведе да помирише един голям божур.

— Бих могла да го изтълкувам и като комплимент. Ала това, че имам силна воля, сега изобщо не ми помага. — Моргана тръгна по тясната, покрита с чакъл пътека, криволичеща между нацъфтелите цветя и гъстите увивни растения. — Не съм го виждала повече от седмица, Ана. Божичко! — въздъхна тя. — Говоря като някоя мекушава, слабохарактерна лигла.

Ана неволно се усмихна и стисна насърчително ръката на братовчедка си.

— Няма такова нещо! Говориш като нетърпелива жена.

— Така си е, нетърпелива съм — призна си Моргана. — Бях готова, ако се наложи, да избягвам Наш, но ето че не се наложи — продължи тя и погледна тъжно Ана. — Гордостта ми е засегната.

— Ти обади ли му се?

— Не — отговори нацупено младата жена. — Първо не го търсех, понеже ми се струваше, че и за двамата е по-добре да обмислим нещата. После... — Моргана открай време се отнасяше към себе си с чувство за хумор, което не ѝ изневери и сега. — А после не му звъннах, защото бях бясна, че не е направил пътека до вратата ми. Е, обажда се няколко пъти в магазина или вкъщи. Пита ме едно — друго за магьосничеството, сумти, докато му отговарям. А после затваря. — Тя стисна юмруци в джобовете си. — Направо го чувам как мисли с пилешкото си мозъче.

— Значи работи. Поне аз си мисля, че докато пишат сценариите, сценаристите забравят за всичко останало на този свят.

— Не се отклонявай от програмата, Ана — рече търпеливо Моргана. — От теб се очаква да ти е мъчно за мен, а не да измисляш извинения на Наш.

— И аз не знам какво ме прихвана — усмихна се гузно братовчедка й.

— Нали си ни състрадателна! — вметна Моргана и я целуна по бузата. — Ала ти прощавам.

Както се разхождаха, над тях запърха яркожълта пеперуда. Ана вдигна разсеяно ръка и пеперудата кацна плавно върху дланта й. Младата жена спря, за да я помилва по крехките крилца.

— Защо не ми кажеш какво смяташ да правиш с този твой погълнат от работа сценарист, който толкова те вбесява?

Моргана сви рамене и прокара пръст по листенцата на близката глициния.

— Мислех дали да не ида за няколко седмици до Ирландия.

Ана пусна пеперудата, пожела й всичко хубаво и се обърна към братовчедка си.

— Сигурно няма да е зле, но трябва да ти напомня, че и да избягаш, само отлагаш нещата, вместо да ги решаваеш.

— Точно затова още съм тук — въздъхна Моргана. — Преди да се разделим последния път, Ана, Наш повярва, че съм това, което съм. Искаше ми се да му дам време, за да го преглътне.

Такава, значи, била работата, помисли си Ана и прегърна братовчедка си през кръста, за да я успокои.

— Това може да му отнеме доста дни — рече тя предпазливо. — А не е изключено и да не го преглътне никога.

— Знам — съгласи се Моргана и погледна към хоризонта, мерзелеещ се отвъд водата. Човек никога не знаеше какво се простира зад него. — Когато утре се съмне, ние с Наш вече ще сме се любили. Поне това знам. Не знам обаче дали тази единствена нощ ще ме направи щастлива или след нея ще се чувствам ужасно.

Наш бе на седмото небе от щастие. Не помнеше друг път да бе работил толкова бързо, да си бе представял сценария толкова ясно. За

една-едничка нощ бе написал резюмето и то вече бе върху писалището на неговия агент. Имаше доста филми зад гърба си и не се безпокоеше дали някой ще го откупи. И наистина, агентът му бе звъннал по телефона и донемайкъде възторжено му бе казал, че вече има кандидати. Ала за пръв път, откакто се помнеше, Наш изобщо не мислеше дали творбата му ще бъде откупена и дали по нея ще бъде заснет филм.

Бе погълнат от самия сценарий.

Пишеше по всяко време на денонощието. Скачаше посред нощ и се хвърляше към клавиатурата, следобед правеше кафе и пак се връщаше към сценария, който жужеше като кошер в главата му. Ядеше каквото му падне, спеше само когато очите му вече се затваряха от безсънието и живееше в преобърнатата действителност на своето въображение.

Присънеше ли му се нещо, то бе сюрреалистично и накъсано с еротични сцени между него и Моргана, плъзгащи се през измисления свят, който той бе вдъхновен да създаде.

Събуждаше се и усещаше, че я желае, понякога почти непоносимо. После го обземаше непреодолимото желание да приключи със задачата, която всъщност ги бе събрала. Понякога, тъкмо преди да заспи, капнал от умора, му се струваше, че чува гласа ѝ. „Още не му е дошло времето!“ Наш обаче знаеше, че това време идва. И да звънеше телефонът, не си правеше труда да вдига и много рядко търсеше хората, оставили съобщение на телефонния секретар. Ако изпиташе нужда от чист въздух, взимаше лаптопа и излизаше в градината. Стига да имаше начин, щеше да се пъхне с клавиатурата и под душа.

Накрая грабваше нетърпеливо всяка страница от грубия вариант още преди да бе излязла от принтера. Изчете ги и както си правеше бележки по полетата, си помисли, че сценарият почти не се нуждае от редактиране. Знаеше. Бе сигурен, че никога не се бе справял по-добре.

Нито пък бе писал сценарий толкова бързо. Беше го завършил за някакви си десет дни. През това време надали му се събираха и трийсетина — четирийсет часа сън, ала той не се чувстваше уморен.

Бе направо окрилен.

Събра листовите и се зае да търси плик. Книгите, бележките, чиниите се разлетяха, докато ровеше из тях.

Сега го занимаваше една-единствена мисъл — да занесе сценария на Моргана. Така или иначе именно тя го бе вдъхновила да го напише, пак тя щеше да бъде първият човек, който ще го прочете.

Наш намери окъсан плик от амбалажна хартия, нашарен с бележки и заврънкулки. Напъха в него листовете и се запъти към вратата. Пак извади късмет, че се видя в огледалото в антрето.

Косата му стърчеше във всички посоки, лицето му бе покрито с четина. Той прокара длан по нея и се запита дали да не си пусне брада. Но това иди-дойди, най-лошото бе, че стиснал плика в ръка, стоеше гол-голеничък, ако не се смятаха сребърната верижка, която му бе подарила Моргана, и червените шорти.

Реши, че все пак е най-добре да се позабави малко, ала да се измие и облече.

След половин час пак се върна на бегом долу, облечен по-прилично — в джинси и тъмносиня тенис фланелка с една-единствена мъничка дупка под мишницата. Волю-неволю трябваше да си признае, че дори той беше стъписан при вида на спалнята, банята и другите стаи в къщата, където сякаш седмици наред е бил разквартируван взвод особено немарливи войници.

Добре поне, че намери дрехи, които да не бяха мръсни или намажкани или които не бе изритал под кревата. Виж, с хавлиените кърпи не му провървя и се наложи да използва три кърпи за съдове. Все пак успя да намери самообръсначката, гребена и две обувки от един и същи чифт, та в крайна сметка положението не бе чак толкова отчайващо. Още цели петнайсет минути пропиля да търси отчаян ключовете. Един Господ знаеше как се бяха озовали върху второто рафтче в хладилника, до една развалена праскова. Наш забеляза и че след като си взе ключовете, в хладилника не остана нищо друго, освен същата тази доста окаяна праскова и празна еднолитрова опаковка от прясно мляко. Но по-късно щеше да помисли и за това. Грабна сценария и се запъти към вратата. Едва след като двигателят забоботи и таблото светна, той установи, че приближава полунощ. Подвоуми се дали първо да не позвъни на Моргана или просто да отложи посещението си при нея до сутринта.

После обаче реши да не протака и отпраши по алеята. Изгаряше от желание да я види тъкмо сега.

В този момент само на няколко километра оттам Моргана заключваше входната врата. Излезе на сребристата светлина, хвърляна от пълната месечина. Докато се отдалечаваше от къщата, около тялото ѝ се вееше ритуалната роба, прихваната на кръста с наниз кристали. Тя носеше най-обикновена кошница, в която бе сложила всичко, необходимо ѝ за обряда по посрещане на пролетното равноденствие.

Това бе нощ на радост, на празник, на благодарност в чест на новата пролет, настъпила на Земята. Ала в очите на Моргана се четеше тревога. Тази нощ, когато между светлина и мрак цареше равновесие, животът ѝ щеше да се промени.

Младата жена бе сигурна в това, макар и да не се бе опитвала повторно да надзърне в бъдещето. Не ѝ се налагаше да го прави — вече ѝ го бе казало сърцето.

Беше ѝ трудно да си признае, че за малко да остане в къщата. Така вероятно искаше да предизвика съдбата. Но по този начин постъпваха само страхливците. Реши да изпълни обряда, спазван откакто свят светува от такива като нея.

А Наш щеше да дойде, когато бе писано. И тя щеше да го посрещне.

Докато вървеше към горичката, върху моравата се чернееха усукани сенки. Нощният въздух дъхтеше на пролет. На цветя, на море, на пръст, която Моргана бе разкопала, за да насади още растения.

Чу писъка на кукумявка, нисък и самотен. Ала не се опита да види белите криле. Още беше рано.

Долитаха и други звуци, нежният повей на вятъра, който шумолеше в дърветата, милваше листата, галеше клоните. И шепотът на музика, която само някои хора можеха да чуят. Песента на феите, песен, по-стара и от човека.

Тук, в сумрачната дъбрава, над която блещукаха звезди, Моргана не беше сама.

Когато наближи вълшебното кътче, настроението ѝ се промени, очите ѝ се проясниха. Тя остави кошницата и застина със затворени очи и отпуснати ръце, за да вдъхне от уханието и прелестта на нощта.

Дори и със затворени очи виждаше как бялата месечина плава по черното море на небосвода. Виждаше светлината, която луната щедро пръскаше над дърветата и над самата нея. Силата, надигнала се в

гърдите на младата жена, бе точно толкова хладна, чиста и прелестна, както и лунната светлина.

Моргана отвори спокойно кошницата. Извади отвътре бяло покривало, което бе обточено със сърма и което се предаваше от поколение на поколение в нейното семейство. Според някои било подарено на Мерлин от младия крал, когото той обичал. Моргана го постла върху меката пръст и коленичи.

Малък кръгъл сладкиш, прозрачна бутилка вино, свещи, вещерският нощ с дръжка, върху която се четяха надписи, ритуалната чиния и бокал, венче, сплетено от гардений. Други цветя... Ралица, кандилка, стръкове розмарин и мащерка. Тя ги наслага върху покривалото заедно с листенца от роза.

После се изправи, за да очертае кръга. Усещаше как силата тупти във върховете на пръстите ѝ, сега вече по-топла и нетърпелива. След като описа кръга, наслага върху него чисти като лед свещи. Общо четиринайсет, за да символизират дните между новолунието и пълнолунието. Сетне ги обиколи с протегната ръка.

Свещите припламнаха една по една и загоряха по-силно. Моргана застана насред окръжността от светлина. Разкопча наниза кристали. Той се плъзна върху покривалото досущ пламтяща връв. Младата жена съблече робата и тя се свлече в нозете ѝ като топящ се сняг.

Затанцува древния танц, а светлината от свещите проблясваше като златна върху кожата ѝ.

В дванайсет без пет Наш спря на алеята пред къщата на Моргана. Изруга, забелязал, че не свети нито един прозорец.

Каза си философски, че се налага да я събуди. Така де, вещиците и бездруго не се нуждаеха от много сън. Усмихнат, той реши да я попита дали наистина е така.

Въпреки всичко Моргана си беше жена. А жените се сърдеха, ако им се изгърсиш посред нощ и ги извадиш от леглото. Не беше зле да я умилюсти.

Вдъхновен, пхна плика под мишница и се нахвърли върху цветните ѝ лежи. Съмняваше се тя да забележи, че ѝ бе откраднал някое и друго цвете. В края на краищата имаше стотици. Упоен от

уханието им, Наш накъса огромен букет лалета и благовонно секирче, нарциси и шибой.

Намести доволен цветята и отиде при входната врата. Още преди да бе почукал, Пан излая два пъти. Ала въпреки поздрава на кучето, въпреки че Наш забумка по вратата, никъде в къщата не светна лампа.

Младият мъж погледна към алеята да се увери, че автомобилът на Моргана бе там, и пак почука с все сила. Помисли си, че тя сигурно спи непробудно, и започна да се изнервя. Кой знае защо, бе нетърпелив и припрян. Трябваше да я види на всяка цена, и то още тази нощ.

Каза си, че няма да се отказва току-така, остави сценария на площадката и натисна ръкохватката на вратата. Пан излая отново, но на Наш му се стори, че кучето бе по-скоро развеселено, отколкото развълнувано. Вратата бе заключена и той реши да мине от другата страна на къщата и да види дали не можеше да проникне оттам. Беше си наумил да намери Моргана, и то още преди да се бе зазорило.

Ускори крачка, ала малко преди да стигне терасата от другата страна, нещо го накара да погледне към горичката.

Ето къде трябваше да отиде! Бе длъжен да го стори. Умът му нашепваше, че бе пълна глупост да се разхожда по никое време в гората, Наш обаче последва сърцето си.

Стъпваше съвсем тихо може би заради сенките или заради въздишката на вятъра. Струваше му се едва ли не кошунство да вдига шум. Тази нощ въздухът бе по-различен, някак опияняващ.

С всяка крачка кръвта в главата му като че бумтеше все по-бързо.

По едно време забеляза в далечината призрачното трептене на нещо бяло. Понечи да извика, но чу шум и вдигна очи. Върху усукания клон на един кипарис бе кацнала огромна бяла кукумявка. Той я загледа как се извисява нечуто и полита към средата на дъбравата.

Ушите му пищяха, сърцето му туптеше лудешки. Знаеше, че дори и да се обърне и да си тръгне, пак щеше да бъде привлечен като с магнит към гората.

Ето защо продължи нататък.

Моргана беше там — бе коленичила върху бяло покривало. Лунната светлина се стичаше върху нея досущ сребърно вино. Наш пак понечи да я повика по име, ала изгуби дар слово, както я гледаше да описва със свещите кръг — дрехата ѝ бе прихваната със скъпоценни камъни, косата ѝ бе окичена с цветя.

Скрит в здрача, не можеше да откъсне очи от нея — тя запали снежнобелите свещи, на чиито връхчета затрепкаха малки златни пламъци. После смъкна робата и застана гола, в цялото си великолепие наред кръга. А сетне затанцува толкова грациозно, че той притаи дъх.

Лунната светлина играеше по кожата ѝ, посребряваше гърдите ѝ, милваше я по бедрата. Косата ѝ се спусна по гърба като абаносов водопад, когато младата жена извърна лице към звездите.

Наш си спомни своя сън, спомни си го до най-малките подробности и фантазия и действителност се сляха в жива картина, наред която танцуваше Моргана. Беше почти зашеметен от силното ухание на цветята. За миг очите му се премрежиха. Тръсна глава и се опита да фокусира погледа си.

Образът се бе сменил. Моргана отново бе паднала на колене и отпиваше от сребърния бокал, а пламъците на свещите се бяха извисили и я обгръщаха като огнени езици. Той видя през тях бляскавата ѝ кожа, ивицата сребриста светлина между гърдите и по китките ѝ. Чу и гласа ѝ — отначало тих и напевен, сетне невероятно мощен, сякаш към него се бяха присъединили хиляди други гласове.

За миг гората бе озарена от мъжделиво сияние. Различно от светлината, различно и от здрача, то туптеше и трепкаше, проблясваше като острието на сребърен меч под лъчите на слънцето. Наш усети как от него струи топлина, обгърнала лицето му.

Сетне пламъчетата на свещите отново се превърнаха в светещи точици, а песента заглъхна и се възцари мълчание.

Моргана се изправи. Облече бялата роба и я прихвана с наниза.

Кукумявката, голямата бяла птица, която той бе забравил, прехласнат по жената, изпищя два пъти и се плъзна в нощта като облак.

Моргана се обърна и едва си пое дъх. Наш излезе от мрака с разтуптяно сърце.

За миг младата жена се поколеба. Сякаш някой ѝ нашепваше предупреждението — тази нощ ще ѝ донесе наслада. Наслада, каквато никога дотогава не бе вкушвала. А цената за нея щеше да е мъката. Мъка, каквато тя никога не би пожелала.

Усмихна се и излезе от кръга.

СЕДМА ГЛАВА

Хиляди мисли нахлуха в главата му. Хиляди чувства изпълниха сърцето му. Докато Моргана вървеше към него с бялата роба, развята като лунен прашец около тялото ѝ, всички тези мисли, всички тези чувства се сляха в едно. В мисълта за нея.

Наш искаше да ѝ заговори, да ѝ каже нещо, каквото и да било, стига то да изрази чувствата му в момента. Ала на гърлото му бе заседнала буца, той направо бе изгубил дар слово. Знаеше, че това не бе просто желанието, което мъж изпитва към жена, но вихрушката от усещания, пронизала го целия, нямаше нищо общо с досегашния му опит и младият мъж бе наясно, че никога нямаше да е в състояние да я опише или обясни.

Знаеше само, че в това вълшебно кътче, в този невероятен миг съществуваше една-единствена жена. Някакъв едва чут търпелив глас му нашепваше вътре в сърцето, че винаги бе имало само една жена и той я бе чакал цял живот.

Моргана спря на хвърлей от него. Между тях танцуваха нежни притихнали сенки. Бе достатъчно тя да се включи в този ленив танц, за да се озове в обятията му. Наш нямаше да я отпрати. А Моргана се опасяваше, че отдавна бе пропуснала момента, когато е било възможно да му обърне гръб.

Макар и да трепереше от притеснение, тя не сваляше очи от него. Забеляза, че той стои като вкаменен, ала не можеше да го вини. То оставаше да не е стъписан, ако изпитваше и стотна част от копнежа и страховете, които я пронизваха.

Моргана знаеше, че няма да им е лесно. След тази нощ връзката им щеше да бъде скрепена. И нямаше да бъде прекъсната, каквито и решения да вземеха те двамата от утре нататък.

Младата жена се пресегна и прокара длан по цветята, които Наш още държеше. Докато гледаше кои цветя бе избрал, се питаше дали той си дава сметка, че ѝ предлагаше любов, страст, вяност и надежда.

— Цветята, набрани на лунна светлина, носят магиите и тайните на нощта.

Наш бе забравил за букета. Погледна към него като човек, отърсил се от сън.

— Откраднах ги от твоята градина.

Устните ѝ се извиха в прелестна усмивка. Моргана си помисли, че Наш нямаше откъде да знае езика на цветята. Ала ръката му е била направлявана.

— Въпреки това уханието им е все така сладостно, а подаръкът — все така трогателен. — Тя вдигна длан от букета и докосна младия мъж по бузата. — Знаел си къде да ме намериш.

— Аз... да. — Нямаше как да отрече, че нещо наистина го бе тласнало да дойде в гората. — Знаех.

— Защо си дошъл?

— Искях да... — Спомни си как бе бързал да излезе час по-скоро от къщата и да види Моргана. Но не, ставаше дума за нещо много по-първично. И безкрайно по-просто. — Имах нужда от теб.

За пръв път погледът ѝ трепна. Тя усещаше как от него като гореща вълна струи желание. Желанието да я стопли и прелъсти. Не го ли спреше, то щеше да я обвърже с Наш толкова силно, че никаква магия и заклинание нямаше да ѝ помогнат да си възвърне свободата.

Властта ѝ не бе абсолютна. Не всички нейни желания се изпълняваха. Прекараше ли с него тази нощ, Моргана рискуваше всичко, включително властта да бъде сама.

До тази вечер свободата бе най-свидното, което притежаваше. Тя отново вдигна очи и се отказа от това си притежание.

— Онова, което ти давам тази нощ, ти го давам от все сърце. А каквото и да взема, го взимам без съжаление. — Очите ѝ блестяха от видения, които Наш нямаше как да съзре. — Помни го! Ела с мен!

Хвана го за ръката и го придърпа в кръга.

Още в мига, в който прекрачи пламъчетата, той усети разликата. Тук въздухът бе по-чист, уханието му — по-сладостно, сякаш се бяха изкачили на висок зъбер, където не бе стъпвал човешки крак. Дори звездите сякаш бяха по-близо и Наш виждаше лунната светлина, която, обточена със сребристо, струеше през балдахина на дърветата.

Ала Моргана си беше същата, ръката ѝ в неговата си бе все тъй твърда.

— Какво е това място? — прошепна той, но не защото се страхуваше, а от страхопочитание.

Гласът му се понесе из въздуха ведно с песента на арфата, която го изпълваше.

— Не му е нужно име — отвърна тя и изтегли ръката си от неговата. — Има най-различни магии — допълни тихо и разкопча наниза кристали. — Тук ние ще сътворим нашата — добави усмихната. — И няма да навредим на никого.

Остави бавно наниза в края на покривалото, сетне се извърна с лице към Наш. Протегна ръце, а в очите ѝ проблясваше лунната светлина.

Прегърна го, поднесе устни, топли и меки. Той усети сладостта на виното, което бе пила, мириса ѝ, по-силен и изкусителен. Видя му се странно, че мъжете могат да живеят без този тежък привличащ вкус. И че се бе намерил мъж, който да набере смелост да му се отдаде. Започна да целува ненаситно Моргана и по едно време усети как му се вие свят.

С въздишка, изтръгнала се сякаш от душата му, я притегли по-близо до себе си, мачкайки цветята, които ги деляха и чието ухание изпълни нощния въздух. Сетне премести устни върху лицето ѝ.

Тя виждаше с премрежени очи как танцуват пламъчетата на свещите, как телата им — нейното и това на Наш хвърлят мърдащи сенки. Чуваше дълбокото чисто кънтене на ветреца, който пееше в клонака, нощната музика с присъщата само на нея магия. Чу и как той шепне името ѝ с устни, които отново затърсиха нейните.

Ала онова, което усещаше, бе много по-реално. Дълбокият кладенец от чувства към този мъж, по-дълбок, отколкото за всеки друг. Когато Моргана му дари за втори път сърцето си, този кладенец се препълни и преля, та от него да потече спокоен ручей.

За миг младата жена се уплаши, че може да се удави в него, и се разтрепери цялата. Както ѝ нашепваше, Наш я притегли още по-близо до себе си. Тя не знаеше дали той го прави от желание или за да я успокои, но се остави във властта му. Прие я.

Беше се опитвала да го плени, а сама бе станала негова пленница.

Наш се съпротивляваше срещу някакъв звяр, впил нокти в стомаха му и подканящ го да я обладае бързо. Никога, нито веднъж в

живота си не бе изпитвал такъв неутолим глад, както към Моргана в сияйния кръг от светлина.

Вкопчи ръце в косата ѝ, за да не разкъса робата. Инстинктът му подсказваше, че тя няма да възрази, задето бе толкова припрян, и ще отвърне на ненаситността му. Ала не биваше така. И то точно тук. И сега.

Притисна лице към извивката на врата ѝ, прегърна я и се пребори с нагона.

От това, че Моргана разбираше Наш, сърцето ѝ не заби по-спокойно. Неудържимото му желание да взима влизаше в сблъсък с копнежа му да дава. И бе изключително важно кое от двете ще предпочете той. Макар и да не го виждаше, тя знаеше, че от това, как ще се любят тази нощ, ще зависят много неща за години напред.

— Наш, аз...

Той поклати глава, сетне се дръпна и обхвана с длани лицето ѝ. Ръцете му трепереха, Наш дишаше запъхтяно, очите му бяха напрегнати, замъглени от страст. На Моргана ѝ се стори странно, че те не бяха надзърнали в душата ѝ и не бяха видели какво се таи в нея.

— Плашиш ме до смърт — едвам успя да промълви той. — Плаша се до смърт. Сега, Моргана, е различно. Разбираш ли го?

— Да. Важно е всяко нещо.

— Така е, важно е — съгласи се Наш и въздъхна тежко. — Страх ме е да не те нараня.

„Да, ще ме нараниш.“ Бе толкова сигурна в това, че се разтрепери. Колкото и да се бранеше, бе обречена да страда. Но не и тази нощ.

— Няма — увери го Моргана и го целуна нежно.

Не, помисли си той, както търкаше буза о нейната. Няма да я нараня. Не мога да го сторя. Желанието пак бумтеше в кръвта му, ала вече не така лудешки. Сега ръцете му не трепереха и Наш изхлузи надолу робата на Моргана.

Насладата да я гледа бе като копринен пестник, притиснат о сърцето му. Бе зърнал тялото ѝ преди, докато я бе наблюдавал как танцува гола в кръга. Но тогава бе като сън, сякаш тя бе прелестен призрак, до който той не можеше да се докосне.

Сега Моргана бе само жена и ръката на Наш нямаше да мине от другата страна, ако той решише да я помилва.

Ала първо лицето. Плъзна пръсти по страните ѝ, по устните, челюстта и надолу по тъничкото вратле. Тя бе съвсем истинска. Нали Наш бе усетил върху кожата си топлия ѝ дъх? Нали и сега напипваше с пръсти шеметния ѝ пулс?

Магьосница или обикновена простосмъртна, сега Моргана бе негова и той можеше да ѝ се наслаждава и радва. И то тук, където ги заобикаляха старите смълчани дървета и мъждивата светлина. А също вълшебството.

Очите ѝ се замъглиха, както на всяка жена, преизпълнена от желание и очакване. Наш ги гледаше, докато прокарваше любопитни пръсти по заоблените ѝ рамене, по ръцете и после пак нагоре към раменете. Тя задиша тежко през притворените си устни.

Все така леко и бавно той я замилва с пръсти по гърдите. Моргана застана и се долепи до него, но Наш не се помръдна, не я облада. Само продължи да я гали по нежните извивки.

Моргана не можеше да се помръдне. Ако иззад дънерите бяха изскочили с разтворена паст дори хрътките на ада, тя пак щеше да стои с изтръпнало тяло и очи, безпомощно вперени в Наш. Дали той знаеше? Можеше ли да усети каква магия ѝ бе направил с изтънчената си нежност?

За нея не съществуваше нищо друго на този свят, освен Наш. Виждаше единствено неговото лице, чувстваше единствено неговите ръце. С всяка глътка въздух се изпълваше с него.

Той следваше линията на тялото ѝ, галеше я по гърдите, после по гърба, който потрепваше и в такт с тази тръпка косата ѝ се гънеше върху дланите му. Недоумяваше защо изобщо ѝ бе говорил, след като можеше да ѝ каже къде-къде повече само с допир.

Тялото ѝ бе същински пир от нежни извивки, гладка кожа и стегнати мускули. Ала сега вече Наш не усещаше подтик да я обладава. Струваше му се много по-изкусително само да я вкусва и съблазнява. Каква друга власт му трябва на един мъж, освен тази, да усеща как кожата на жената пее под неговите длани?

Докосна я по устните, плъзна пръсти по дългите ѝ красиви бедра, после промени ъгъла и почувства леката тръпка на насладата.

Когато нозете ѝ се подкосиха, я притегли към себе си, положи я да легне върху покривалото и започна същото невероятно пътешествие и с устни.

Замаяна от сладост, Моргана свали ризата му, за да усети великолепието на кожата му, плъзнала се върху нейната. Мускулите му бяха напрегнати и тя разбра, че нежността, с която я бе обсипал, му бе отнела повече сили, отколкото необузданата страст. Прошепна нещо, а Наш пак допря устни до нейните, което я накара да смъкне джинсите, да ги запокити и да го направи уязвим като нея.

Сладостна, безпаметна наслада. Дълго, сякаш безкрайно удоволствие. Луната ги къпеше в чупливата си светлина, докато те двамата си поднасяха най-скъпоценния дар. Разпръснатите цветя, върху които лежаха, ухаеха силно и екзотичният им аромат се сливаше с мириса на нощта. В листата уж шумолеше вятър, но пламъчетата на свещите не трепкаха.

Страстта ги завладя и двамата се затъркаляха върху смачканите цветя и нагънатата коприна. Кукумявката отново нададе писък някъде в мрака, образуващите кръг пламъчета горяха право нагоре като подпалени копия. За да ги затворят в кръга си. И да ги откъснат от останалия свят.

Моргана трепереше, сега обаче не изпитваше притеснение или страх. Притисна Наш до себе си и той проникна в нея.

Кръвта бумтеше в главата му, Наш видя как тя отваря яркосини очи, как в тях блещукат звездици, не по-малко великолепни от звездите на небето отгоре. Притисна устни до нейните и двамата се задвижиха заедно в танц, по-стар и властен от всеки друг.

Моргана усети прелестта на всичко това, вълшебството му, мощно от всичко, което можеше да си представи. То я изпълваше цялата. Дори когато сладостната мъка ги споходи, нежността остана. От очите ѝ се търкулнаха две сияйни звезди, когато тя се изви към Наш и отпусна тяло, така че то да се зарее с главозамайващата върховна наслада.

Сетне зарови разтреперан глава в косите ѝ, а Моргана съгледа стрелата на падаща звезда, пронизала като пламък кадифения небосвод.

Времето минаваше. Минутите, часовете се изнизваха, ала той не им обръщаше внимание. Единственото, което знаеше, бе, че Моргана лежи под него, че макар и да се бе отпуснала, пак се бе сгушила в

обятията му. Помисли си, че ще е прекрасно, ако лежат така чак до изгрев-слънце. Когато понечи да се отмести, тя се вкопчи в него като пиявица.

— Мм! — промълви Моргана сънено.

Понеже бе толкова настойчива, Наш реши да я ухапе лекичко по шията.

— Може и да не съм канара, но все пак съм поне с двайсет и пет килограма по-тежък от теб. Освен това искам да те погледам.

Облакът се и започна да ѝ се любува.

Косата ѝ бе разпиляна като нагъната коприна върху бялото покривало. В нея се бяха заплели цветя, с които тя приличаше на циганка или на фея. И на магьосница.

Той въздъхна тежко.

— Какво става, когато някой простосмъртен се люби с вещица?

Младата жена се подсмихна лукаво.

— Обърна ли внимание на страховитите каменни човечета по кулата на къщата? — Наш отвори уста, после пак я затвори. Моргана прихна и прокара длан по гърба му. — Харесва ми, когато се хващаш толкова лесно.

Беше му прекалено хубаво, че да ѝ се ядосва. Той започна да си играе с косата ѝ.

— Въпросът ми се струва уместен. Нали си... Знам, че си магьосница. Ала още ми е трудно да го приема. Дори и след като снощи те видях. — Наш отново я погледна. — Наблюдавах те зад дърветата.

Тя прокара пръст по устните му.

— Знам.

— Това бе най-хубавото нещо, което някога съм виждал. Ти, светлината, музиката — рече той и склочи вежди. — Чуваше се музика.

— Само за онези, които знаят как да се настроят на нея. И са създадени да я чуват.

След всичко останало не му бе трудно да приеме и тези думи.

— Какво правеше тук? Приличаше на някакъв ритуал.

— Тази нощ е пролетното равноденствие. Вълшебна нощ! Онова, което се случи тук с нас, също бе магия.

Наш не се стърпя и я целуна по рамото.

— Може да ти прозвучи изтъркано, но никога досега не съм се чувствал така. С никого.

— Не. С никого — усмихна се пак Моргана. Усети как той отново я желае и пулсът ѝ се ускори. — Още! — прошепна младата жена, когато Наш отново я зацелува.

Вече се зазоряваше, когато започнаха да се обличат. Докато си слагаше фланелата, Наш видя, че Моргана събира смачканите окършени цветя.

— Съсипали сме ги. Май се налага да ти открадна още.

Усмихната, тя захвана да ги реди на букет.

— А, нищо им няма — възрази Моргана тихо.

Очите му се разшириха, когато видя, че цветята в ръката ѝ отново са свежи и прелестни, както когато ги бе брал.

Той прокара ръка през косата си.

— Едва ли скоро ще свикна с всичко това.

Тя само му подаде букета.

— Подръж го. Трябва да разваля кръга.

Моргана махна с ръка и пламъчетата на свещите угаснаха. Както си тананикаше, започна да ги събира.

— Кръгът, описан по луна, сега разтурян е с тъга. Работата е свършена, никой не е пострадал. С любов и благодарност ти връщам свободата.

Пусна последната свещ в кошницата и се извърна към Наш.

— Нещата обикновено са по-прости, отколкото ни се струват. — Тя му подаде ръка и се почувства щастлива, когато той обви с пръсти дланта ѝ. — В духа на тази простота ще споделиш ли леглото ми до заранта?

Наш вдигна ръката ѝ, целуна я и отвърна протичко:

— Да.

Помисли си в просъница, че Моргана все не може да му се насити. Цяла нощ се бяха търсили отново и отново. Ту се унасяха, ту се любеха, докато не се пукна денят. А сега, когато той виждаше изпод клепачите си бледочервеното сияние на слънцето, тя го гъделичкаше

по ухото. Наш се усмихна, зашепна ѝ и се опита да се разсъни. Главата ѝ — топла и толкова свидна, му тежеше върху гърдите. От начина, по който Моргана го дразнеше и гъделичкаше по ухото, той разбра, че тя няма да има нищо против да се полюбят лениво преди ставане. Наш само това и чакаше — вдигна ръка да я помилва по косата. Ала дланта му застина във въздуха.

Как така главата на Моргана бе върху гърдите му, а устата ѝ — при неговото ухо? От гледна точка на анатомията това просто бе невъзможно. Всъщност той и преди я бе виждал да върши неща, които изобщо не се вписваха в простичките закони на реалния свят. Това обаче вече бе прекалено странно. Дори в просъница въображението му заработи трескаво.

Дали, ако отвореше очи, нямаше да съгледа нещо толкова невероятно и странно, че да скочи като ужилен и да хукне навън в нощта?

Всъщност вече бе ден, напомни си Наш. Но това нямаше кой знае какво значение.

Докосна я предпазливо по косата. Мека, гъста, ала... Божичко, това не бе нейната глава. Моргана се бе преобразила. Беше се превърнала в... Когато главата се размърда под ръката му, той извика сподадено и с примряло сърце отвори очи.

Върху гърдите му се бе проснала котката, която го гледаше, без да мига, с лукавите си кехлибарени очи. Наш подскочи, усетил върху бузата си нещо студено и хлъзгаво. Видя, че Пан се бе подпрял с предни лапки на леглото и е навел любопитно едрата си сребриста глава на една страна. Още преди Наш да се бе посъвзел, кучето го близна отново.

— Божичко! — възкликна той и докато си възвръщаше самообладанието и чакаше пулсът му да се успокои, Луна се изправи, протегна се и стъпи върху гърдите му, за да надзърне в лицето му. Приглушеното ѝ мъркане му заприлича на присмех. — Добре, де, хванах се на въдицата!

Протегна две ръце и погали кучето и котката по косматите главици. Пан го изтълкува като покана и скочи върху леглото. Приземи се върху най-уязвимото място на Наш, добре, че не стъпи силно. Той изпъшка и седна на кревата, при което котката отхвъркна и се озова срещу Пан.

В първия момент положението изглеждаше доста напечено — двете животни се гледаха кръвнишки и съскаха. Но Наш се опитваше да си поеме дъх и не обърна внимание, че всеки момент кучето и котката могат да се счепкат и да се разлети козина.

— Така значи, играеш си с животинките!

Той вдигна очи и видя Моргана в рамката на вратата. Точно в този момент Луна завъртя опашка току под муцуната на Пан, качи се на една възглавница, покръжи, покръжи, после клекна и се зае да си мие задните лапки. Пан скочи с подвита опашка на пода.

— Както гледам, домашните ми любимци много те харесват.

— Ъхъ. Ние с тях сме си като едно щастливо семейство.

Хванала чаша, над която се виеше пара, тя прекоси стаята и дойде при леглото. Вече се бе облякла — бе в късо червено костюмче с мъниста и бродерия върху раменете с подпльнки и малки ципове върху предницата, стигащи чак до подгъва, изпод който се виждаха сексапилните ѝ колене.

На Наш му идеше да дръпне рязко циповете и да ги отвори едновременно. После усети ухание, почти толкова екзотично и изкусително, както и парфюма на Моргана.

— Това кафе ли е?

Младата жена приседна на крайчеца на леглото и подуши течността в чашата.

— Според мен — да.

Усмихнат, той се пресегна и започна да си играе с края на косата ѝ, която тя бе сплела на сложна плитка.

— Ужасно мило от твоя страна.

В очите ѝ проблесна изненада.

— Какво? Нима си мислиш, че го нося на теб? — Както го гледаше, Моргана почука с пръст по чашата. — Че съм направила цял кафеник, напълнила съм една чаша и съм решила да ти я поднеса в леглото, понеже си неотразим?

След този укор Наш отправи последен, изпълнен с копнеж поглед към чашата.

— Аз, такова...

— В този случай — прекъсна го тя — си абсолютно прав.

Младият мъж пое чашата и отпи, като гледаше над ръба Моргана. Не бе вманиачен на тема кафе и го пиеше в керамична чаша

като тази, а не в изящен порцелан, ала бе сигурен, че кафето, направено от нея, бе най-доброто на запад от Мисисипи.

— Благодаря ти — каза ѝ и се пресегна да оправи мънистата и камъчетата на тежките ѝ обици. — Та колко съм неотразим?

Моргана се засмя и отмести чашата, за да може да го целуне.

— Не си за изхвърляне, Наш.

И тази добра, за изхвърляне, мъж като него трудно се намира, помисли си тя и го целуна още веднъж. С разрошената, изсветляла от слънцето коса, със съненото лице и гръдния кош, чиито мускули бяха оформени изненадващо добре, с тази толкова топла, толкова обиграна уста, впити в нейната, той наистина бе неотразим и Моргана се изкушаваше да се намести отново до него върху смачканите чаршафи. Но се дръпна не без съжаление.

— Трябва да тръгвам. Чака ме работа.

— Днес? — възкликна Наш, обхвана с длан тила ѝ и се опита да я притегли към себе си. — Не знаеш ли, че днес е национален празник?

— Празник ли?

— Ами да! — потвърди той и си помисли, че тя ухае на нощ. На цветя, които цъфтят само на звездна светлина. — Днес е националният ден на любовта. В чест на шейсетте години. Очаква се да го отпразнуваш, като...

— Ясно. Много изобретателно, няма що! — отвърна Моргана и захапа лекичко долната му устна. — Ала не мога да нарежа магазина.

— И това ми било патриотка! аз съм възмутен.

— Пий си кафето — подкани го тя и се изправи, да не би Наш да я накара да размисли. — Ако си гладен, в кухнята има храна.

— Можеше да събудиш и мен — засмя се той и я сграбчи за ръката, преди да се бе отдалечила.

— Реших да те оставя да си доспиш, пък и не исках да ти давам възможност да ме разсейваш.

Наш я зацелува по кокалчетата на пръстите, извил очи към нея.

— На драго сърце ще те разсейвам няколко часа.

Моргана усети как нозете ѝ се подкосяват.

— Малко по-късно ще ти дам тази възможност.

— Защо да не вечеряме заедно?

— Дадено.

Кръвта ѝ вече вреше и кипеше, но тя все не намираше сили да дръпне ръката си.

— Или по-добре на връщане да взема нещичко за вкъщи?

— Да, май е по-добре.

Той разтвори пръстите ѝ и я целуна по дланта.

— Седем и половина става ли?

— Добре. И да пуснеш Пан да се разходи, чу ли?

— Разбира се — отвърна Наш и я ухапа леко по китката, от което сърцето ѝ забумтя лудешки. — А, и още нещо.

Моргана се наведе към него — вече не издържаше.

— Наистина не мога, Наш...

— Не се притеснявай! — Ала виждаше, че тя е доста притеснена, и от това му стана приятно. — Няма повече да те отклонявам от правия път. Но ще ми бъде забавно няколко часа да си представям как правя именно това. Снощи оставих нещо за теб на площадката пред входната врата. Дано намериш време да го прочетеш.

— Сценария ли? Написа ли го вече?

— Да, почти е готов, трябва му само малко редакция. Ще ми се да чуя мнението ти.

— Ще се опитам да си го съставя. — Моргана се наведе да го целуне. — Чао!

— До довечера — отвърна той и тъкмо да се облегне с вече изстиващото кафе, когато изруга.

— Какво има? — попита младата жена вече от вратата.

— Спрял съм колата зад твоята. Дай ми някакъв панталон.

Тя се засмя.

— Не се безпокой за това! — успокои го Моргана и излезе.

Котката скочи от леглото и го последва.

— Да, де — рече Наш на задрямалото куче. — Сигурно ще се справи и без мен.

Най-сетне се облегна и се приготви да изпие кафето в самота и разкош. Отпи и огледа стаята. Това бе първата възможност да види с какво се бе заобиколила Моргана в най-съкровено то си кътче.

Както би могло да се очаква, в подредбата имаше нещо драматично. Тя неизменно се обграждаше с драматичното. Тук то бе олицетворено от дръзките багри, наподобяващи скъпоценни камъни. Тюркоазно за стените. Изумрудено за покривката за легло, която през

нощта бяха изритали на пода. Кървави оттенъци за пердетата, издути от вятъра. Канапето под прозореца бе тапицирано със сапфирена дамаска. По него бяха нахвърляни меки възглавници в отсенки на гранатовото, аметистовото и кехлибареното. Над канапето имаше месингова лампа с тъничко извито краче и глобус с формата на пурпурно утринно сияние. И самото легло бе великолепно — същинско езеро от нагънати чаршафи с извити табли при главата и краката.

Заинтригуван, Наш понечи да стане. Пан още спеше, ала младият мъж го потупа няколко пъти приятелски — кучето се търкулна и се намести наред леглото, където продължи да похърква. Както си беше гол и с чаша в ръка, той тръгна из стаята.

Върху нощното шкафче имаше полиран сребърен дракон с отметната глава и навирена опашка. Фитилът между зейналата му паст подсказваше, че всеки момент ще блъвне огън. Имаше и тоалетка с огледало и тапицирано столче, каквито открай време Наш смяташе за много женствени. Представяше си как Моргана седи тук, как се реши с четката със сребърна, инкрустирана със скъпоценни камъни дръжка или се маже с кремове и лосионите в пъстрите стъклени флакончета, проблясващи на слънцето. Той не се стърпя, взе едно, махна дългнестата кристална запушалка и го помириса. В този миг Моргана сякаш бе в стаята и Наш я виждаше. Такава бе силата на женската магия.

Младият мъж затвори без особено желание флакончето и го върна на място. По дяволите, нямаше никакво намерение да чака цял ден, за да я види. Нямаше да чака нито час повече!

Я по-кратката, Къркланд, скастри се той. Моргана бе излязла преди някакви си пет минути. Направо се държеше като полудял. Или като омагьосан. При тази мисъл го заглождиха съмнения и Наш се намръщи. После обаче си каза да не става за смях. Не му бе направена никаква магия. Знаеше прекрасно какво върши и направляваше изцяло постъпките си. Просто присъствието на Моргана се усещаше навсякъде в стаята и заради това той я желаше.

Свъсен, прокара ръка през купчинката гладки пъстроцветни камъчета, които тя държеше в една купа. Дори и Моргана да се бе превърнала в натрапчива идея за него, това си бе съвсем разбираемо. Тя не бе каква да е жена. След всичко, което бе видял и научил, беше

напълно естествено да мисли за нея повече, отколкото за всеки друг. В края на краищата свръхестественото беше негова стихия. Моргана бе живо доказателство, че необикновеното съществува и в делничния ни свят.

В леглото беше невероятна. Щедра, свободна, откликваше на мига. Притежаваше чувство за хумор, бе находчива, тялото ѝ бе гъвкаво. Дори само заради това съчетание един мъж можеше да загуби ума си по нея. А добавеше ли и вълшебната прах, Моргана ставаше направо неустоима.

Освен това му бе помогнала със сценария. Колкото повече мислеше за него, толкова повече се убеждаваше, че засега това бе най-доброто му творение.

Ами ако тя не го харесаше? Тази мисъл скочи в ума му досущ крастава жаба и той вторачи немиждащ поглед в пространството. Това, че бяха преспали веднъж, че ги свързваше нещо прекалено неуловимо, та Наш не бе в състояние да го назове, съвсем не значеше, че Моргана ще разбере и ще оцени сценария.

Какъв глупак бе — да ѝ го даде, преди да го беше редактирал!

Страхотно, няма що, каза си той и се наведе да вземе джинсите. Ето че сега имаше за какво да се тревожи няколко часа. Докато вървеше към банята, се запита как бе позволил да хлътне толкова много, че една жена да го върти на малкия си пръст.

ОСМА ГЛАВА

Чак след около четири часа Моргана успя да поостане сама и да изпие чаша чай. Бе толкова заета с клиентите, телефонните разговори и пристигащата стока, че не можеше глава да вдигне от работа и само прехвърли набързо една-две страници от сценария на Наш.

Онова, което прочете, я заинтригува и ѝ беше неприятно, че непрекъснато я прекъсват. Сложи вода на котлона и докато чакаше да кипне, похапна зелено грозде. Минди обслужваше в магазина двама студенти и нали си беше кокетка, Моргана бе сигурна, че ще се справи и сама. С въздишка запари чая и се зае със сценария на Наш. След час бе забравила за чая, който бе изстинал. Възхитена се върна на първа страница и пак зачете отначало. Беше блестящ и тя се почувства горда, че мъжът, когото обича, е способен да създаде такава многопластова, умна и увлекателна творба.

Да, беше талантлив. Всъщност си го знаеше и преди това. Беше се забавлявала на всичките му филми и се бе възхищавала от дарбата му. Ала никога дотогава не бе чела сценарий. Все ѝ се бе струвало, че това е нещо като план, като гол скелет, който режисьорът, актьорите и другите кинаджии превръщат в произведение от плът и кръв. А текстът пред нея бе богат като съдържание, толкова пълнокръвен и духовен, сякаш не бе просто думи върху хартия. Моргана вече го виждаше, чуваше, усещаше.

Смяташе, че след като актьори, камера и режисьор също се потрудат, филмът на Наш вероятно ще се превърне в най-добрата кинотворба на десетилетието.

Бе смаяна, че този човек, струвал ѝ се чаровен, но и малко надменен и себичен, носи в себе си такава душевност. Със същата изненада предната нощ бе открила, че той е и невероятно нежен.

Тя остави сценария и се облегна на стола. А уж минавам за много прозорлива, помисли си с усмивка. Какви ли още изненади ѝ бе подготвил Наш Къркланд?

Той наистина се готвеше да ѝ поднесе следващата изненада. Беше го споходило вдъхновението, а Наш не бе от хората, които не се възползват от хрумналата им добра идея.

По едно време се притесни, че е оставил задната врата на Моргана отключена. Ала при нейната слава и при това прилично на вълк куче, което неуморно обикаляше градината, едва ли някой щеше да дръзне да влезе с взлом.

Пък и тя сигурно бе направила някаква магия, която да закриля дома ѝ.

Всичко ще мине като по вода, каза си той, докато се мъчеше да подреди във вазата огромния букет цветя — този път надлежно закупени от цветарница. Те сякаш имаха свой си живот, стеблата им непрекъснато се заплитаха, главиците им току клюмваха. Дори след няколко опита човек оставаше с впечатлението, че букетът бе напъхан във вазата от някое небрежно десетгодишно хлапе. Накрая Наш подреди криво-ляво цветята в три вази, щастлив, че никога няма да му се наложи да става аранжор.

Ухаеха невероятно!

Младият мъж хвърли поглед към часовника си и видя, че закъснява. Приклепна пред камината и се зае да я пали. Отне му доста време и усилия, Моргана определено щеше да се справи къде-къде по-бързо, но най-сетне огънят забумтя весело. Не че беше студено, ала той смяташе, че с камина ще е по-уютно.

Доволен се изправи да огледа сцената, която бе подредил толкова старателно. Масата за двама бе постлана с бяла покривка, която бе намерил в чекмеджето на бюфета в трапезарията на Моргана — помещение, предлагащо по-големи удобства с високия си таван и огромната камина. Наш обаче реши, че във всекидневната е по-приятно.

Той подреди старинния тънък порцеланов сервиз с розови пъпки по краищата на лъскавите бели чинии, тежките сребърни прибори и кристалните чаши за шампанско. Сгъна прилежно на триъгълници и салфетките от тъмнорозова дамаска.

Ей на това му се вика работа, каза си Наш. После обаче се свъси недоволено.

Ами музиката! Как бе забравил музиката? И свещите! Отиде забързано при стереоуредбата и се зае да преглежда купчината компактдискове. Спря се на Шопен, макар че не му се слушаше класическа музика — предпочиташе „Ролинг Стоунс“. Натисна бутона, сложи диска и чул първите акорди, кимна одобрително. Сетне тръгна да търси свещи.

След десет минути вече бе подредил из цялата стая към дузина свещи, ухаещи на ванилия, жасмин и сандалово дърво.

Тъкмо се подсмихна самодоволно, и чу колата на Моргана. Едвам успя да изпревари Пан, който също се втурна към вратата.

Моргана вдигна изненадано вежда, когато съгледа автомобила на Наш. Но не се подразни, че той бе подранил с близо половин час. Ни най-малко. Отиде усмихната при входната врата, както носеше под едната мишница сценария, а в другата ръка шампанско.

Наш я посрещна на прага и я целува дълго и страстно. Пан също държеше да посрещне както подобава своята стопанка и се замъчи да се провре между двамата.

— Здравей! — каза Наш, след като пусна Моргана.

— Здравсти! — отвърна тя и му подаде бутилката и плика, за да погали Пан и да затвори вратата. — Подранил си.

— Знам — Той погледна етикета върху бутилката. — Виж ти! Ще празнуваме ли?

— Имаме повод — рече Моргана, а после се изправи и плитката ѝ се плъзна над рамото. — Искях да ти направя малък подарък и да те поздравя. Ала се надявам да почерпиш и мен.

— С удоволствие. И за какво ме поздравяваш?

Тя кимна към плика в ръката му.

— За това. За сценария.

Камък му падна от сърцето.

— Значи ти е харесал...

— Не просто ми е харесал. Направо ме грабна. Но нека първо седна и си изуя обувките и ще ти кажа всичко.

— Хайде да влизаме. — Наш премести плика и бутилката в едната си ръка, а с другата прегърна Моргана. — Как вървят работите в магазина?

— Не мога да се оплача. Дори си мисля дали да не помоля Минди да удължим с час-два работното време. Напоследък...

Ала не успя да довърши изречението, защото бяха влезли във всекидневната.

С трепкащите си загадъчни пламъчета свещите изглеждаха романтични като лунния светлик. Проблясваха по среброто, пречупваха се в кристала и хвърляха мънички дъги. Носеше се уханието на цветя и разтопен восък, звучаха тъжните звуци на цигулките. Огънят в камината попукуваше едва чуто.

На Моргана не ѝ се случваше често да губи самообладание. Сега обаче усети как на гърлото ѝ засядат сълзи, сълзи, породени от чувство, чисто, ярко и непреодолимо.

Тя извърна към Наш очи, в които от мигащите пламъчета проблеснаха стотици звезди.

— За мен ли си го направил?

Също позамаян, той прокара по бузата ѝ кокалчетата на пръстите си.

— А, аз нямам нищо общо. Сигурно е работа на елфите.

Тя се усмихна и го целуна лекичко по устните.

— Обичам елфите.

Младият мъж се доближи до нея, докато телата им се сляха.

— А как стои въпросът със сценаристите?

Моргана го прегърна нежно през кръста.

— Уча се да ги харесвам.

— Браво на теб! — възкликна Наш и пак я зацелува. — Всъщност защо не оставя тези неща и не отворя шампанското?

— Аз съм „за“!

С дълга доволна въздишка Моргана изхлузи обувките си, а той отиде да извади друга бутилка шампанско, изстудяваща се в кофичката с лед. Хвана двете бутилки така, че младата жена да вижда етикетите.

— Телепатия?

Тя се отправи усмихната към него.

— Възможно е всичко.

Наш метна плика, пхна втората бутилка в кофичката с лед, а после отвори първата, която изпука и засъска весело. Напълни чашите, подаде едната на Моргана и се чукна с нея.

— За вълшебството!

— Винаги! — промълви тя и отпи. Хвана го за ръката и го заведе на канапето, където можеше да се сгуши до него и да гледа огъня. — Е,

освен че си повикал елфите, какво друго прави днес?

— Исках да ти покажа онази страна от характера си, която съм заимствал от Кари Грант.

Моргана се засмя и го целуна по бузата.

— Харесвам всички страни от характера ти.

Той вдигна самодоволно нозе върху масичката.

— Хвърлих доста време да се опитвам да подредя тези цветя както по филмите.

Младата жена ги погледна.

— Нека приемем, че аранжирането на цветя не е сред множеството ти дарби. Харесват ми.

— Е, рекох си, че усилията ми не са отишли на вятъра — рече Наш и започна да си играе с обичката ѝ. — Промених някои дребни неща в сценария. Мислих си много за теб. Говорих по телефона с агента си, много е развълнуван. Пак мислих за теб.

Тя се усмихна и положи глава върху рамото му. Чувстваше се у дома.

— Изглежда, денят е бил много ползотворен. А защо агентът ти е развълнуван?

— Доколкото разбрах, му се е обадил продуцент, който проявява огромен интерес.

Моргана отново седна с блеснали от щастие очи.

— Към сценария ти, нали?

На Наш му беше странно, че има край себе си човек, който взима толкова присърце проблемите му.

— Видял е само резюмето, но тъй като напоследък явно ми работи късметът, вече искал да подпишем договор. Ще оставя сценария да поотлежи ден-два и ще го прегледам още веднъж. А после ще му го пратя.

— Не става дума за късмет — възрази тя и пак допря чашата си до неговата. — Ти носиш в себе си магията. Ей тук — допря Моргана пръст до слепоочието му. — И тук... — Тя посочи сърцето му. — Или там, откъдето извира въображението.

За пръв път, откакто бе станал зрял мъж, той усети как се изчервява, и целуна Моргана.

— Благодаря ти. Без теб нямаше да стане нищо.

— Неприятно ми е да ти противореча и затова няма да го правя — усмихна се тя.

Наш прокара лениво длан по плитката ѝ, праметната върху рамото. Помисли си колко неописуемо хубаво бе в края на деня да си седиш така с някого, на когото държиш.

— Защо не погъделичкаш самолюбието ми? Хайде, кажи какво ти хареса в сценария!

Моргана му поднесе чашата си — да ѝ налее още шампанско.

— Едва ли самолюбието ти се нуждае от гъделичкане, ама хайде от мен да мине, ще ти кажа.

— Не бързай! Че ще изпуснеш нещо.

— Всичките ти филми са многопластови. Дори когато се лее кръв или по прозореца дращи някаква страхотия, човек не само се стряска и плаши, а изпитва и най-различни други чувства. В този сценарий правиш още една крачка напред, макар че доста сърца ще се разтуптят от сцената на гробищата — допълни тя и се извърна с лице към него. — Това е разказ не само за вещици и магьосническа сила, за доброто и злото, но и за човека, за човешината. За вярата в чудесата и за това, че трябва да следваме сърцето си. Сценарият е своеобразна прослава на това, да си различен, колкото и трудно да ти е. Накрая въпреки ужаса, страха и мъката има любов. А нали всички ние се стремим към нея!

— Нали не възразяваш, че съм показал как Касандра прави магии с гробищна пръст и прави заклинания над казан?

— Творческа измислица! — възкликна Моргана и вдигна вежда.

— Е, ще си затворя очите за развихрената ти фантазия! Дори за това, че за да спаси Джонатан, героинята е готова да продаде душата си на дявола.

Той сви рамене и пресуши чашата.

— Щом Касандра е носителка на доброто, сценарият щеше да е твърде блудкав, ако героинята не си премереше поне веднъж силите със злото. Филмите на ужасите също си имат своите задължителни изисквания, които важат, макар и не в пълна мяра, и за моя сценарий.

— Злото в най-крайното му проявление срещу доброто в пречистен вид? — опита се да налучка тя.

— Точно така. Невинните са обречени да страдат — допълни Наш. — А също да изпълнят ритуала на посвещаването. Същите тези

невинни трябва да пролеят кръв.

— За да станат истински мъже — додаде мрачно Моргана.

— И жени. Не съм от хората, които се отнасят с пренебрежение към нежния пол. Доброто трябва да победи с цената на големи жертви.

— Изглежда справедливо.

— И още нещо, на което държа особено — добави той и прокара пръст нагоре по вратлето на младата жена, от което я побиха тръпки. — Зрителите трябва да се питат, непрекъснато да се питат дали след последния кадър на филма уж победеното зло няма да надделее.

Тя изви устни.

— Всички знаем, че в крайна сметка все пак побеждава злото.

— Точно така — усмихна се Наш. — По същия начин от време на време всички се питаме дали в дрешника не се спотайва нещо. След като сме угасили лампите. И сме сами въщи. — Той захапа леко крайчето на ухото ѝ. — Или какво шумоли в храсталака при прозореца на мазето, какво дебне в мрака и само чака удобен момент да ни се нахвърли и...

Моргана трепна, защото се позвъни на вратата. Наш се засмя, а младата жена изруга.

— Нека отворя аз — предложи той.

Тя оправи целомъдрено полата си.

— Ами отвори.

Когато Наш излезе от стаята, Моргана бързо се отърси от уплахата си. Наистина си го биваше, бе много изобретателен и дори тя, макар да минаваше за куражлийка, се хвана на въдицата. Още се двоумеше дали да му прости, когато той се върна с висок слабичък мъж, който носеше огромен поднос. Беше облечен в бял смокинг с червена папийонка. Над горното му джобче бе извезано името на ресторанта „При Морис“.

— Сложете го на масата, Морис.

— Казвам се Джордж, господине — рече някак покрусено човекът.

— Прощавайте — отвърна Наш и намигна на Моргана. — И сервирайте ястията по чиниите.

— Опасявам се, че няма да стане веднага.

— Не бързае за никъде.

— Шоколадовият мус, господине, трябва да е на студено — поясни мъжът и Наш си даде сметка, че клетият човек бе свикнал непрекъснато да се извинява.

— Ще го отнеса в кухнята — предложи Моргана и се изправи да вземе купата.

Вече след като излезе от стаята, чу как Джордж прошепва тъжно, че цикорията била свършила и се наложило да използват маруля за салатата.

— Живее заради храната — вметна Наш, когато след няколко минути Моргана се върна при него. — Направо му се плаче при мисълта колко небрежни са някои от момчетата, работещи днес във фирмите за доставка на храна по домовете, и как нехайно се отнасят например с пълнените гъби.

— Диваци!

— И аз му казах същото. От това настроението му се пооправи. Или може би от бакшиша.

— Я да видим какво ни е донесъл Джордж! — възкликна тя и тръгна да обикаля масата. — Салата от марули.

— Цикорията...

— Била свършила. Чух. Мм! Опашки на омари.

— А ла Морис!

— Искат ли питане! — усмихна се младата жена през рамо, докато Наш дръпваше стола, та тя да седне. — А този Морис съществува ли?

— Джордж ми съобщи с голямо прискърбие, че се споминал преди три години. Но духът му е жив.

Моргана се засмя и се нахвърли на храната.

— Поръчал си чудесно меню!

— Мислех да взема пушено пиле, ала после реших, че тези ястия ще ти направят по-голямо впечатление.

— Така си е! — Тя топна парченце омар в съдинката с разтопено масло и го пхна в устата си, без да сваля очи от Наш. — Подребил си много привлекателна сцена — допълни нежно и го помилва лекичко по ръката. — Благодаря ти!

— Винаги на твое разположение.

Надяваше се още десетки, не, безброй пъти да присъстват на тази сцена само двамата като единствени участници.

Усети, че се бе отдал на тежки мисли за бъдещето, и се подразни. За да поразведри настроението, наля още шампанско.

— Моргана!

— Да!

— Все се каня да те питам нещо — рече той и я целуна по ръката — кожата ѝ бе много по-изкусителна от храната. — Внучката на госпожа Литълтън ще ходи ли на абитуриентския бал?

Тя премигна, отметна глава и прихна в звънък смях.

— Божичко, колко си романтичен, Наш!

— Просто ми е любопитно — усмихна се той, не устоял на веселите пламъчета в очите ѝ. — Добре, де, и аз като всички обичам да има хепиенд. Момичето получи ли си кавалера?

Моргана хапна още малко от омара.

— Доколкото разбрах, накрая Джеси се е претрашила да попита Матю дали ще ѝ кавалерства на абитуриентския бал.

— Браво на нея! И после?

— После знам подробностите от госпожа Литълтън, та не гарантирам, че не са разкрасени.

Наш се наведе и я чукна с пръст по нослето.

— Слушай, миличка, аз съм писател. Не се налага да ми мълчиш, за да засилиш ефекта. Хайде, казвай!

— Ако се вярва на госпожа Литълтън, момчето се изчервило като рак, започнало да оправя притеснено очилата си с рогови рамки и накрая изпелтечило, че няма нищо против.

Той вдигна тържествено чашата с шампанско.

— За Джеси и Матю!

— За първата любов! — добави Моргана. — Тя е най-сладка.

Младият мъж не бе съвсем убеден, че е така, понеже доста успешно бе избегнал изживяването.

— Какво стана с твоето гадже от гимназията?

— Защо реши, че съм имала гадже?

— Всеки е имал.

Моргана се съгласи, като вдигна едва забележимо вежда.

— Добре, де, имаше едно момче. Казваше се Джо, играеше в баскетболния отбор.

— Звезда, значи.

— Е, не беше кой знае какъв баскетболист. Затова пък бе висок. По онова време си падах по високите — нали бях върлина и стърчах с цяла глава над половината момчета в класа. Последния клас ние с Джо бяхме нещо като гаджета. — Тя отпи от шампанското. — Голямо натискане падна в неговата таратайка, модел „Пинто“ от седемдесет и втора година.

— От костенурките ли? — попита Наш между две хапки.

— Май да.

— Вече си го представям — усмихна се младият мъж. — Продължавай! Нощ. Колата е спряла на тъмен безлюден път. Двете гълъбчета са се гушнаели и се целуват като невидели под съпровода на радиото, откъдето звучи „Лятно място“.

— Май беше „Хотел Калифорния“ — поправи го Моргана.

— Добре, де, нека е „Хотел Калифорния“. Когато заглъхват последните звуци на китарата...

— Завърши и всичко останало. През есента той отиде в университета в Бъркли, аз пък постъпих в университета Ратклиф. Ръстът и хубавите устни не бяха достатъчни, за да задържат от четири хиляди километра сърцето ми.

Наш въздъхна заради всички мъже по света.

— О, непостоянство, твоето име е жена!

— Джо се окопити за нула време. Ожени се за една студентка, която следваше икономика, и отиде да живее в Сейнт Луис. В крайна сметка си направиха свой баскетболен отбор, е, не цял, но все пак три пети от него.

— Тоя Джо не си поплюва!

Тя наля още шампанско.

— Ами ти?

— Никога не съм бил особено добър в игрите с топка.

— Имах предвид гаджетата от гимназията.

— А, това ли! — възкликна той и се облегна, за да се наслади на момента — на пукация зад гърба му огън, на жената, която му се усмихваше през светлината на свещите, на мехурчетата, излизащи с весел съсък от шампанското. — Казваше се Вики. Даваше тон на викачите по футболните срещи.

— Само това ли?

— Бях влюбен тайно в нея цели два месеца и накрая се престраших да ѝ определя среща. Бях срамежлив.

Моргана се усмихна над чашата.

— Кажй нещо, на което ще повярвам.

— Истината ти казвам. Бях се преместил в класа в средата на учебната година, когато вече се бяха оформили всички групи и групички — и с топ не можеш да проникнеш в тях. Стоиш отстрани като прокажен и само наблюдаваш.

Домъчня ѝ за него, ала не бе сигурна, че щеше да му стане приятно, ако го сподели.

— Значи си гледал отстрани тази Вики.

— Само това и правех. И се чувствах влюбен до уши. Особено на мачовете, когато даваше тон на запаянковците. — Наш замълча и се взря в нея. — А ти правила ли си го?

— Не, съжалявам.

— Бива ли така! Не знам да има по-вълнуваща гледка. Но както и да е, накрая набрах смелост и я поканих на кино. Филмът се казваше „Петък, тринайсето число“. Точно на най-интересното място я прегърнах доста несклопосано. Тя не се дръпна. Ходихме до края на учебната година. После ме заряза и се хвана с един калтак с мотор и татуировка.

— Виж я ти нея каква въртиопашка била!

Наш вдигна примирено рамене и отвори омара.

— Доколко го разбрах, избягала с него — двамата отишли да живеят във фургон в Ел Пасо. Така ѝ се пада, да ми разбие сърцето!

Моргана отметна глава и го погледна с присвити очи.

— Както виждам, си се оправил.

— Само донякъде.

Не обичаше да говори за миналото си с когото и да било. За да отклони Моргана от темата, стана и отиде да смени музиката. Включи Гершуин, слушаше му се нещо бавно и романтично. Върна се при масата, хвана я за ръката и я дръпна, за да се изправи.

— Искам да те подържа — рече ѝ простичко.

Тя веднага се отпусна в обятията му и го остави да води. В началото само пристъпваха в такт с музиката. Той я бе прегърнал през кръста, Моргана бе обвила длани около врата му. Двамата не откъсваха

очи един от друг. Сетне я поведе в танц, така че телата им да се слеят под звуците на песента.

Запита се дали винаги ще си я представя така — в ореола на свещите. Отиваше ѝ толкова много! Кожата ѝ — бяла-беленичка, каквато е само на ирландците, грееше досущ като порцелановите съдове с розички по края. Косата ѝ, черна като нощта зад прозорците, бе посипана със звездиците на отразената светлина. И в очите ѝ — сини като морето, проблясваха пламъчета, наподобяващи лунен прах.

Първата им целувка бе нежна и спокойна като обещание за всичко, което човек може да си пожелае. Наш усети, че главата му се е замаяла от шампанското. Пак сведе устни към нейните и те се разтвориха като розова пъпка.

Пръстите ѝ се плъзгаха като свила по врата му и го възбуждаха. От гърлото ѝ се изтръгна стон, от който кръвта му забумтя лудешки. Тя се притисна и го зацелува още по-страстно, без да сваля очи от него.

Той плъзна длани нагоре по гърба ѝ и се възбуди още повече, усетил как в отговор младата жена трепери. Както я гледаше страстно, развърза плитката ѝ и разплете с пръсти къдрите. Чу я как бе затаила дъх, видя как очите ѝ се премрежват и пак зацелува страстните ѝ устни.

Усети вкуса им — на опасност, щастие, отчаяние. Тези чувства се бореха в нея и от тях Наш бе замаян дори повече, отколкото от шампанското. Мускулите му под дланите ѝ бяха опънати до скъсване, а Моргана трепереше от уплаха и наслада при мисълта какво ще се случи, когато напрежението в тези мускули се освободи.

Желанието приема различни форми. Тя знаеше, че тази вечер то няма да е търпеливото, изпълнено с благоговение опознаване от предишния път. Тази вечер щеше да бушува същински пожар.

Нещо изпука. Наш направо чуваше как падат и последните му задръжки. Без да пуска ръката на Моргана, се дръпна с премаяло от страст тяло. Тя не каза нищо, просто продължи да стои с нежни, подпухнали от целувките устни, и коса, разпиляна като тревожна нощ по раменете ѝ. Очите ѝ бяха изпълнени с пушек и тайни обещания.

Той отново я притегли. Както я целуваше, я вдигна на ръце.

На нея и през ум не ѝ бе минавало, че може да остане без капчица воля. А бе грешила. Отпусна се покорно в обятията на Наш, докато той я носеше през стаята и нагоре по стълбите. Зацелува го

жадно и безразсъдно по лицето, надолу по врата и отново по ненаситните устни.

Наш не спря пред вратата на спалнята. Леглото в средата бе обградено от сиянието на свещите и сякаш ги викаше. Той се строполи заедно с младата жена върху него.

Припрени длани, ненаситни устни, отчаяни слова. Наш не можеше и не можеше да се насити. Знаеше, че Моргана е с него и отвръща на страстта със страст, на огъня с огън, ала му се искаше да я отведе още по-далеч, докато не остане нищо друго, освен пърлеца горещина и необуздани хали.

Тя не можеше да си поеме дъх. Не ѝ достигаше въздух, който бе толкова топъл, че Моргана направо не проумяваше как кожата ѝ още не бе запламтяла. Протегна ръка към Наш с намерението да го помоли, да поиска да спрат за миг, за да си възвърне здравия разум. Ала той отново притисна устни към нейните и тя забрави какво бе смятала да направи.

Замаян от сладост, Наш прокара бързо ръка отпред по роклята ѝ. Копченцата запукаха като малки експлозии и изпод тях се показаха гладка кожа и прелъстителна черна дантела. Той изруга запъхтяно и разпра тъничкия плат, за да разголи час по-скоро гърдите ѝ.

Моргана изкрещя — но не от страх или болка, а от почуда, докато Наш пак я зацелува с ненаситни парещи устни.

Беше безмилостен, неуморен, безразсъден. Желанието го прорязваше като с нож, за да пререже всичките му връзки с цивилизования свят. Дланите му се плъзгаха по тялото ѝ, за да оставят подире си сладостно — мъчителна тръпка.

Тя отвърна не с покорство и смирение, а със страст, която точно като него вече не можеше да обуздае.

Свякоха се върху леглото с обезумели ръце, които смъкваша дрехите и ги разкъсваха, търсеха насладите на плътта, лъскава от горещината. Той правеше каквото му хрумне, отдаваше се на всички странни фантазии, изникнали в главата му. Докосваше Моргана, милваше я, поглъщаше я цялата.

Тя се изви на дъга и се вкопчи в него, когато я заля вълната на безумната страст. Нашепваше с разтреперани устни името му, без да го съзнава, сякаш то бе заклинание, а когато Наш отново я отведе към върховете на удоволствието, заклинанието премина в стон.

Замаяна, Моргана се извиси над него. Той виждаше как светлината на свещите потрепва по кожата и в очите ѝ, притъмнели и премрежени след онова, което ѝ бе дал. Знаеше, че ще умре, ако не я обладае днес, утре, още хиляди пъти.

Притисна гърба ѝ към матрака и я хвана здраво за китките. Останал без дъх, я държа така, докато не срещна погледа ѝ. Какво ли видя в очите ѝ? Предизвикателство? Или може би триумф?

Сетне проникна дълбоко в нея. Тя стисна длани в юмруци и изви тяло, за да го посрещне.

Скорост. Сила. Шемет. Препускаха заедно, носени от мощта на своята необуздана страст. Наш отново затърси устните ѝ и я зацелува, докато не я заболя. А тя обви ръце около него и отчаяно впи къси, старателно изпилени нокти в гърба му.

Той чу накъсаните ѝ хлипове на върховна наслада. Сетне разсъдъкът му се замъгли и Наш скочи от острието на бръснача, за да последва Моргана в бездната на удоволствието.

Мина доста време, докато се опита да дойде на себе си. Претърколи се, за да не ѝ тежи и тя да може да си поеме дъх. Сега лежеше по корем, напреко на кревата. Той се взря в мрака и се помъчи да си спомни какво точно се бе случило — не знаеше дали да се възмущава или да се радва.

Беше... Беше се държал като нашественик, който плячкосва. Дума да няма, не се бе представил особено галантно. Каквото и удоволствие да бе извличал дотогава от любенето с жена, никога не бе прекращавал границата на лудостта. Това, разбира се, си имаше своите предимства. Не знаеше обаче какво си мисли Моргана, след като ѝ бе разкъсал дрехите.

Отпусна плахо ръка върху рамото ѝ. Тя потрепери.

— Добре ли си, Моргана?

Тя издаде някакъв звук, нещо средно между хлип и стон. Изведнъж Наш се притесни, че Моргана може би плаче. Ядосан на себе си, опита отново и я помилва по косата.

— Скъпа! Извинявай, ако...

Ала не довърши изречението — не знаеше какво да ѝ каже. Тя извърна бавно глава, успя криво-ляво да вдигне отмаляла ръка и отмести сплъстените кичури, паднали върху очите ѝ. Сетне премигна срещу него.

— Каза ли нещо?

— Аз, такова... Добре ли си?

Моргана въздъхна. От проточения, приличен на мъркане звук той усети как пак го прерязва желание.

— Дали съм добре ли? — допълни бавно тя. — Не бих казала. Питай ме пак, когато имам сили да помръдна. — Бавно плъзна длан по намачканите чаршафи, за да го хване за ръката. — А ти?

— Какво аз?

— Добре ли си?

Наш си замълча и върху лицето на Моргана грейна усмивка.

— Значи не си добре? Пък аз си мислех, че горе-долу съм се справила — рече тя и се протегна доволна, че тялото ѝ не се бе разпаднало. — Дай ми един час и ще опитам още веднъж.

Камък му падна от сърцето.

— Значи не ми се сърдиш?

— Сърдита ли изглеждам?

Той се замисли. Приличаше му на котка, която току-що бе излапала цяла купа сметана. Дори не усети кога се бе усмихнал.

— Не, не изглеждаш сърдита.

— И сега си донемайкъде доволен от себе си.

— Нещо такова — съгласи се Наш и се пресегна да я притегли към себе си. — А ти доволна ли си?

Целият сияеше в усмивка. Гледаше я и си свирукаше някаква мелодия. Моргана приседна бавно на пети и забеляза задоволството в очите му.

— Знаеш ли какво, Наш?

— Не. Какво?

— Мисля да направя така, че да престанеш да се хилиш.

— Така ли? И как?

Тя отметна коса и се намести върху него. Сетне се смъкна бавно надолу.

— Гледай сега!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Наш бе неописуемо щастлив. Обичаше си работата, за която му плащаха от щедро по-щедро. Пращеше от здраве, имаше нова къща, скоро щеше да подпише изгоден договор за своя сценарий. И най-хубавото — ходеше с невероятна жена. Жена, към която, както бе установил през последните няколко седмици, изпитваше неудържимо влечение, но я смяташе и за приятелка.

Покрай грешките и разочарованията се бе научил, че жена, с която не ти е приятно извън леглото, засища плътта, ала не и духа. А с Моргана можеше да се смее, да си говори, да спори, да се люби и неизменно да усеща близост, каквато дотогава не бе изпитвал към никого.

И за която не си бе давал сметка, че му липсва.

Случваше се понякога дори да забрави, че тя не бе каква да е жена.

Тъкмо бе приключил серията упражнения — налагаше си да ги прави три пъти седмично, и пак се замисли за последните няколко дни, които бяха прекарали заедно с нея.

Бяха предприели дълго лениво пътешествие до Биг Сър, където застанаха на една скала и брулени от вятъра, се насладиха на невероятната гледка от хълмове, вода и зъбери. Точно както туристите, се снимаха с фотоапарата ѝ и с неговата видеокамера.

Видя му се детинщина, но въпреки това той се наведе и когато Моргана не го гледаше, пхна в джоба си няколко камъчета за спомен от деня.

В Кармел тя тръгна по магазините, а Наш добродушно не възрази, когато след пазаруването му връчи цяла купчина пакетчета.

Обяд на терасата на уютно кафене, заобиколена от цветя. Излети по залез-слънце на плажа, където той я прегръщаше, а Моргана отпускате глава върху рамото му, докато огромната червена сфера обагряше небето в кърваво огнени оттенъци и после се гмурваше в индиговото море.

Нежни целувки по здрач. Весел смях. Съзаклятнически погледи, разменени на оживени места.

Човек да си каже, че едва ли не я ухажва.

Наш изсумтя и отпуска ръце. Да я ухажва ли! И дума не можеше да става, отсече той и легна по гръб. Просто им беше приятно да са заедно, и то много. Какво ти ухажване! Ухажването имаше гадничкия навик да те отвежда под венчилото.

А Наш отдавна бе решил, че бракът е преживяване, което ще си спести.

Докато отпускаше мускулите, които бе тренирал през последния половин час, го заглождиха съмнения. Дали не бе направил нещо, от което тя да си въобрази, че онова, което изживяват заедно, може да доведе до нещо... До нещо постоянно и законно? С Диди бе пределно откровен още от самото начало, тя обаче си бе наумила, че може да го промени.

Виж, на Моргана не бе казвал нищо. Бе прекалено влюбен в нея, че да бъде практичен.

Последното нещо, което искаше, бе да я нарани. Държеше на нея, тя значеше прекалено много за живота му. Беше...

Я по-спокойно, Къркланд, скастри се той. Безспорно държеше на Моргана. Харесваше я. Това обаче не значеше, че ще седне да мисли за любов. Любова също имаше гадничкия навик да завършва с венчило.

Свъсен, Наш застана наред помещението, което бе обзавел със скамейки, гири и тежести. По лицето му се стичаше пот, той обаче не я забелязваше — беше се взрял предпазливо в сърцето си. Да, бе привързан към Моргана. Повече, отколкото към когото и да било дотогава. Това обаче бе на светлинни години от Менделсоновия марш и уютната къщичка за двама.

Разтърка сърце и пак се замисли. Защо толкова често се сещаше за нея? Не помнеше друга жена да бе нахлувала така в ежедневието му. Понякога му се случваше да върши нещо и да спре, за да се запита какво ли прави тя в момента. Събудеше ли се сутрин без нея, денят му започваше с неприятното усещане за разочарование и празнота.

Лоша поличба, каза си Наш и грабна хавлиената кърпа, за да изтрие лицето си. Предзнаменование, което отдавна би трябвало да забележи. Как така нещо не го бе предупредило? И не му бе прошепнало тихичко, че бе крайно време да бие отбой?

Вместо това той вървеше упорито и неотклонно напред.

Но още не бе прекрачил вододела. Все пак не бе някой мухльо — казваше се Наш Къркланд. Въздъхна дълбоко и запокити хавлиената кърпа. Реши, че тази връзка му бе интересна просто защото бе нова. Не след дълго чувствата, които Моргана внасяше в живота му, щяха да се притъпят.

Докато вървеше към банята, си заповтаря като всички, пристрастени към нещо, че все още държи нещата в свои ръце. И можеше да се откаже във всеки момент.

Ала този въпрос непрекъснато се въртеше в главата му и той отново и отново се връщаше към него, все едно посягаше към място, където го сърби. Дори и наистина да държеше нещата в свои ръце, дали бе така и с Моргана? Дали не бе хлътнала прекалено много? Ако и тя бе влюбена като него, дали не си представяше някаква розова семейна идилия?

Усети върху лицето си хладния плисък на водата и се подсмихна.

Уж твърдеше, че не се отнася с пренебрежение към жените, а ето че бе седнал да се безпокои дали само защото бе жена, Моргана не копнееше тайничко за брак и семейство. Съвсем се вдетиняваше. Точно като него, и тя нямаше никакво намерение да прави този смъртоносен скок.

Но както стоеше под душа, Наш се остави на въображението си.

Къща, ден. В стаята всичко е обърнато с краката нагоре, навсякъде са нахвърляни играчки, струпани са мръсни чинии, от пластмасовите кошове се подават мръсни дрехи. Насред помещението се мъдри детска кошарка, току-що проходилото дете в нея се дере с цяло гърло. Нашият герой влиза с издуто куфарче в ръка. Облечен е в тъмен костюм, на врата му е пристегнатата вратовръзка, която още малко, и ще го удуши. Върху лицето му се чете умора. Цял ден си е блъскал главата над какви ли не проблеми, вечерта се прибира и вкъщи заварва нови проблеми.

— Вече съм тук, скъпа — казва той, опитвайки се да е весел.

Детето се дере и блъска по кошарката. Примирен, героят оставя куфарчето и отива да гушне пищящия малчуган. Пеленките му са подгизнали.

— Пак закъсня — съска жена му.

Лицето ѝ със стисната челюст е ядосано и кисело, косата ѝ стърчи във всички посоки. Облечена е в мърлява хавлия и подпетени пантофи. Нашият герой дундурка детето, а съпругата му плясва с ръце по хълбоците си и подхваща дълъг списък на неговите недостатъци, от време на време прекъсван с вайкания, че пералнята е протекла, мивката се е запушила, а тя е бременна — отново!

Ала след малко сцената, която Наш си представи, започна да избледнява и бе изместена от друга.

Героят се прибира сред уханието на цветя и море. Усмива се, понеже е там, където винаги е мечтал да бъде. И където имат нужда от него. Тръгва по алеята, понесъл букет лалета. Вратата се открява, отваря му тя — косата ѝ е опъната назад и е прихваната на опашка, устните ѝ са грейнали в лъчезарна усмивка. Държи в ръцете си хубаво тъмнокосо детенце, което се залива от смях и протяга пълни ръчици. Героят поема бебето и усеща мириxa на талк и малко дете, както и изискания парфюм на жена си.

— Домъчня ни за теб — изрича тя и поднася лице за целувка.

Наш премигна. Спря с рязко движение на китката водата и тръсна глава.

Призна си, че се бе поувлякъл в мечтите. Знаеше обаче, че втората сцена бе плод на фантазията му дори в по-голяма степен от всичките му сценарии, значи той все още бе способен да мисли трезво и нещата бяха в негови ръце.

Излезе изпод душа и се запита кога ли ще дойде Моргана.

Моргана натисна педала на газта и навлезе плавно с автомобила в завоя. Чувстваше се на седмото небе от щастие, докато караше по пътя с дървета отстрани и усещаше през отворените прозорци как морският ветрец роши косата ѝ. Но най-щастлива бе, че отива при човек, преобразил живота ѝ.

Беше се чувствала добре без него. Сигурно щеше да продължава да е доволна от живота, ако не го бе срещнала. Ала ето че се бе появил Наш и оттук нататък нищо вече нямаше да бъде същото.

Дали той си даваше сметка колко важно бе за нея, че я приемаше такава, каквато беше? Едва ли. И тя самата не бе съзнавала колко държи на това, докато не ѝ се бе случило. Колкото до Наш, той имаше

навика да разглежда нещата винаги през призмата на шегата. Вероятно възприемаше дарбата ѝ като някаква голяма шегга с науката. Всъщност в известен смисъл си беше точно така.

Но важното за нея бе, че той знаеше и я приемаше. Не я гледаше така, сякаш очакваше всеки момент да ѝ поникне втора глава. Възприемаше я просто като жена.

Бе лесно да го обича. Никога не се бе смятала за романтична, ала напоследък бе започнала да цени всички книги, песни, стихове, написани в прослава на прищевките на сърцето. Вярно, когато човек е влюбен, уханието на въздуха му се струва по-свежо, мирисът на цветята — по-сладостен.

Най-неочаквано Моргана си пожела в ръката ѝ да се появи розова пъпка и усмихната, я помириса. Ето и нейният живот беше като тази пъпка, която всеки миг щеше да се превърне в прелестно цвете!

От тези мисли се почувства пълна глупачка. Лекомислена и вятърничава. Но после си припомни, че мислите са си нейни. Докато не ги внуши и на някой друг. Хрумна ѝ, че рано или късно ще се наложи да ги сподели и с Наш.

Не знаеше кога ще се появят и усложнения. Засега бе неописуемо щастлива просто да усеща как чувствата я изпълват и от тях душата ѝ грее.

Зави усмихната по отбивката към къщата му. Беше му приготвила няколко изненади, сред които и плановите ѝ за тази дъхава съботна вечер. Пресегна се да вземе чантата на седалката до нея и Пан надзърна иззад рамото ѝ.

— Имай още малко търпение — рече му младата жена, — после ще слезеш и ще разгледаш всичко. Луна ще те разведе.

Котката се бе свила под седалката до шофьорското място и присвила очи, погледна своята господарка.

— Ако не слушате, ще ви натоваря и двамата на колата и ще ви върна вкъщи. И чак до понеделник ще стоите самички.

Слезе от автомобила и отпуснала ръка върху дръжката на вратата, вдъхна от въздуха, който тук бе по-влажен. Вече се здрачаваше. Тя имаше усещането, че от слънчевата светлина бе навлязла в мрака — мрак, изпълнен с тайни, чакащи да бъдат разбудени. Напрегна очи да види отвъд маранята, която обаче се стелеше гъста и непрогледна.

После слънцето грейна отново, чуваше се един-единствен звук — на водата, бълбукаща върху камъните.

Моргана нямаше ясновидската дарба на Себастиан, ала пак предусети, че предстои нещата да се променят. И то скоро. Предусети и че тези промени не се покриват с желанията ѝ.

Отърси се от мрачните си предчувствия и пое нагоре по алеята. Напомни си, че утрешният ден винаги може да бъде променен. Особено ако се съсредоточиш върху днешния. А тъй като днешният ден — това бе Наш, тя бе готова да се бори, за да го съхрани.

Той отвори вратата, преди Моргана да бе стигнала до нея, и ѝ се усмихна, пхнал ръце в джобовете си.

— Здравей, скъпа!

— Здравсти! — С чантата върху едната ѝ китка, тя обви другата си ръка около врата му и се притисна до него, за да го целуне. — Знаеш ли как се чувствам?

— Да — отвърна Наш и плъзна длани към хълбоците ѝ. — Знам много точно как се чувстваш. Фантастично.

Моргана се засмя и се отърси от последните си съмнения.

— По една случайност си прав.

Водена от чувствата си, тя му даде розата.

— За мен ли е? — възкликна той — не бе съвсем наясно как реагира един мъж, ако жена му поднесе роза.

— Само за теб! — Моргана го целуна още веднъж, а Луна влезе като завоевателка в къщата. — Какво ще кажеш, имаш ли нещо против да прекараш една вечер... — Тя доближи изкусително устни до ухото му. — Цяла вечер да правиш нещо не особено прилично... — довърши Моргана задъхано и прокара пръсти по гърдите му.

Кръвта във вените му кипна и забумтя в ухото, в което тя нашепваше толкова прелъстително.

— Кога започваме?

— Защо да губим време? — отвърна с въпрос Моргана и притисната до него, отметна глава, за да го погледне в очите.

— Божичко, колко харесвам напористите жени...

— Това да се чува! Имам големи планове за теб... — Захапа долната му устна и я засмука лекичко. — Ще отнемат доста време.

Наш вече се чудеше дали някога ще диша пак нормално. Не че му се искаше кой знае колко.

— Можем да започнем тук и да продължим вътре.

— Защо не!

Тя плъзна ръка надолу и го хвана за китката, за да го придърпа вътре в къщата. Пан ги последва, видя, че те няма да му обърнат внимание, и продължи нататък, за да разгледа обстановката.

— Навън е малко трудно да направим онова, което съм си наумила. Ела с мен! — прикани го Моргана и го погледна страстно през рамо, а после тръгна нагоре по стълбите.

— Щом казваш!

На горната площадка на стълбището той се опита да я хване. След кратък спор тя се отпусна в обятията му. Но когато младият мъж понечи да разтвори ципа ѝ, се дръпна.

— Моргана!

Тя поклати глава и влезе бавно в спалнята.

— Приготвила съм ти изненада, Наш — рече му.

Бръкна в чантата и извади от нея тъничък комбинезон от черна коприна, който метна нехайно върху леглото. Той го погледна, сетне извърна очи отново към нея. Представи си я облечена в него.

А също как го съблича...

Ръцете му потрепераха лекичко — едвам се сдържаше.

— Докато идвах насам, спрях и взех някои... неща.

Без да сваля очи от нея, Наш положи розата върху нощното шкафче.

— Дотук ми харесва.

— Още не си видял всичко! — възкликна Моргана и извади от чантата още нещо, което му подаде.

Той се свъси недоумяващо при вида на видеокасетата. После върху устните му заигра лукава усмивка.

— Филмчета, а?

— Прочети заглавието!

Развеселен погледна гръбчето на касетата и възкликна:

— „Вездесъщото око“!

Усмихна се още по-широко и се взря в очите ѝ.

— Одобряваш ли?

— И още как! Страхотно! Класически филм. Не съм го гледал от години.

— Има още — допълни младата жена и изсипа съдържанието на чантата върху леглото.

Освен тоалетните принадлежности и гримове изпаднаха още три видеокасети. Наш ги грабна точно като хлапе, докопало се до подаръците под коледната елха.

— „Американски върколак в Лондон“, „Кошмар на Елм Стрийт“, „Дракула“. Наистина страхотно! — Засмян, той отново я притисна до себе си. — Нямах грешка! Какво, да не си решила да прекараме вечерта, като гледаме филми на ужасите?

— Да, с няколко дълги прекъсвания.

Този път Наш смъкна с бързо движение ципа на роклята ѝ.

— Знаеш ли, нека започнем с увертюра!

Тя се засмя и двамата се свлякоха върху леглото.

— Обичам хубавите увертюри!

Наш не си представяше, че може да има по-приятна събота и неделя. Освен другото гледаха чак до сутринта филми. Спаха до късно, после закусваха дълго и лениво в кревата.

Струваше му се, че просто не може да съществува по-съвършена жена. Беше не само хубава, умна и сексапилна, ала и бе успяла да оцени по достойнство филм като „Вездесъщото око“.

Той дори не се възпротиви, когато в неделя следобед го накара да поработи в градината. Да разчиства, да коси тревата, да плеви и сади придоби съвсем ново значение, понеже можеше да вдигне очи и да види как Моргана бе приклепнала на моравата с една от неговите тенис фланелки и с джинси, прихванати на кръста с връв.

Запита се как ли щеше да се чувства, ако тя бе непрекъснато тук. С него.

Наш бе зарязал плевенето, което му бе възложено, бе прегърнал кучето, което бе дошло при него и бе сгушило глава върху гърдите му, и просто гледаше Моргана.

Тя си тананикаше. Той не знаеше мелодията, но му звучеше екзотично. Вероятно бе някоя вещерска песен, стигнала до нас през столетията. Моргана бе същинска магия. Дори без дарбата, предадена ѝ от нейните предци.

Бе пхнала коса под опърпаната му бейзболна шапка на отбора „Доджърс“. Нямаше и грамче грим по лицето си. Джинсите ѝ бяха доста широки и висяха. Въпреки това изглеждаше сексапилно. Независимо дали бе в черна дантела или в джинси, от нея като слънчева светлина се излъчваше чувственост.

И още нещо, върху лицето ѝ се четяха някаква чистота, увереност и самочувствие, на които Наш просто не бе в състояние да устои.

Представи си я коленичила на същото това място след година. След десет години. И все така продължава да разпалва кръвта му.

Божичко! Сякаш пластилинен, ръката му се плъзна от главата на кучето. Той беше влюбен в Моргана! Наистина бе влюбен! Беше се хванал в прелестния, ала и страховит капан на Любовта с голяма буква.

Ами сега?

А си въобразяваше, че държи нещата в свои ръце! Друг път! И че е в състояние да се измъкне всеки момент! Какъв глупак бе да си вътълпява такива небивалици!

Макар и краката да не го държаха, се изправи криво-ляво. Присвиваше го под лъжичката, и то не от друго, а от страх. Страх и за двамата. Моргана го погледна и нахлупи още повече бейзболната шапка, та слънцето да не ѝ свети в очите.

— Да не се е случило нещо? — попита го тя.

— А, не. Аз, такава... Канех се да вляза вътре и да пийна нещо студено.

Само дето не хукна към къщата. Моргана го изпроводи учудено с поглед.

Страхливец! Мекотело! Глупак, ругаеше се Наш, докато вървеше към кухнята. Сипа си вода и я изпи на един дъх. Може би го беше хванало слънцето. Или бе от недоспиването. И от сексуалната превъзбуда.

Остави бавно чашата. Дявол го взел, беше влюбен! Станете, дами и господа! Станете и вижте как един средностатистически мъж се е превърнал в кълбо от нерви и ужас само защото го обича жена.

Наведе се над мивката и си наплица лицето с вода. Не знаеше как се бе докарал до този хал, но трябваше да намери начин да се измъкне. Доколкото можеше да прецени, нямаше накъде да отстъпва.

Беше възрастен мъж, напомни си той. Значи трябваше да постъпи като зрял човек и да види нещата такива, каквито са.

Дали да не й каже? Още сега?

Моргана, луд съм по теб!

Въздъхна дълбоко и пак си напписа лицето. Бе прекалено слаб. И раздвоен.

Аз, Моргана, разбрах, че изпитвам към теб не просто привличане. Нещо много по-силно от привличане.

Наш изсумтя. Бе прекалено претенциозно. И глупаво.

Обичам те, Моргана...

Простичко. И ясно. И ужасно страшно.

В този миг си припомни, че все пак се славеше като пръв спец по страшните неща. Все трябваше да намери сили да излезе с достойнство от ситуацията. Изправи рамене, стегна се и се запъти към вратата на кухнята.

Точно в този миг се чу оглушителният звън на телефона и той трепна.

— По-спокойно, мой човек! — заповтаря си пак.

— Наш! — извика от прага Моргана. В очите й се четеше любопитство и тревога. — Добре ли си?

— Аз ли? Да, да, няма ми нищо! — отвърна той и прокара ръка през косата си. — А ти?

— И аз — проточи младата жена. — Ще вдигнеш ли телефона?

— Телефона ли? — Мислите му препускаха във всички посоки. Накрая погледна към звънящия апарат. — Разбира се.

— Добре. През това време ще ти належа нещо студено — поясни тя и все така свъсена тръгна към хладилника.

Наш забеляза, че дланите му са потни едва когато вдигна слушалката. Насили се да се усмихне и избърса ръка о панталона си.

— Ало!

Изкуствената усмивка тутакси угасна върху лицето му. Смаяна, Моргана застина с едната ръка върху бутилката с безалкохолна напитка и с другата — върху вратата на хладилника.

Никога не го бе виждала такъв. Студен. Очите му наподобяваха ледени късчета върху кадифе. Той се облегна на плота, всяко негово мускулче бе опънато до скъсване.

Тя усети как настръхва цялата. Знаеше, че Наш може и да е опасен — сега не бе останала и следа от неговото обаяние, непосредственост, добродушие и чувство за хумор. Мъжът пред нея наподобяваше някой от героите, родени от собственото му въображение — беше способен в миг да извърши нещо ужасно.

Човекът, който го търсеше по телефона, трябваше да е благодарен на съдбата, че ги делеше голямо разстояние.

— Лиана! — изрече Наш с безизразен леден тон.

Стисна зъби, чул гласа в другия край на линията, който бърбеше весело. На повърхността изплуваха стари спомени, стари рани. Остави жената да дърдори още малко, докато се увери, че се бе овладял.

— Хайде, карай без заобикалки, Лиана! Колко?

Заслуша как жената му се умилква, хленчи, упреква го. Напомни му, че имал задължения. И отговорности. Имал семейство.

— Не ме занимавай с глупости! Какво съм виновен аз, че си се хванала с поредния несретник? — тросна се той и устните му се извиха в ехидна усмивка. — Да, да, разбрах. Не ти е провървяло. Колко? — попита пак и дочул сумата, вдигна само вежда. Отвори примирен едно от чекмеджетата и зарови в него, докато не намери лист хартия и старо моливче. — Къде да ги пратя? — Младият мъж си записа адреса. — Да, разбрах. Утре — натърти Наш и метна хартиятката върху плота. — Вече ти казах, ще ги изпратя. Не ме занимавай повече! Имам работа. Разбира се. Хайде!

Затвори телефона и изруга, за да му олекне. После забеляза Моргана. Беше забравил, че и тя е в кухнята. Младата жена понечи да каже нещо, но той само поклати глава.

— Отивам да се поразходя — каза рязко и затръшна входната врата.

Моргана сложи внимателно върху плота бутилката, която още държеше. Който и да се бе обадил на Наш, го бе ядосал много. Тя бе видяла в очите му не само гняв. Бе видяла и мъка.

Ето защо не го последва, въпреки че ѝ се искаше много. Реши да го остави за малко сам.

Той крачеше бързо. Стъпваше по тревата, доставила му такова удоволствие, когато само преди час я бе косил, вървеше, без да забелязва цветята, които сега, вече освободени от задушавашите ги бурени, бяха подложили главици за ласките на слънцето. По инерция

се запъти към скалите в края на градината, отделящи неговия парцел от залива.

Ето още една причина да предпочете това място — в него съжителстваха дивата природа и спокойствието, съчетание, което му прилягаше, каза си Наш и бръкна дълбоко в джобовете на панталона си. На пръв поглед бе спокоен и ведър. Ала понякога в душата му се надигаше диво безразсъдство.

Седна на една скала и впери очи във водата. Искаше му се да погледа чайките, вълните, лодките. И да изчака, докато отново си възвърне спокойствието.

Пое си дълбоко въздух, за да прогони тежките чувства. „Слава Богу“, бе единственото, което се въртеше в главата му. Слава Богу, че не бе споделил с Моргана какво изпитваше към нея. Бе достатъчен и един-единствен телефонен разговор, свързан с миналото, за да му напомни, че в неговия живот нямаше място за любов.

Чак сега разбра, че бе трябвало да й каже. Трябвало бе да послуша сърцето си и да й се обясни в любов. И сигурно — сто на сто — щеше да започне да крои планове.

А после щеше да провали всичко. Изобщо не се съмняваше в това. Беше му в кръвта да опропастява всички връзки, които създаваше.

Стискаше юмруци, сетне пак отпускате длани, за да си възвърне самообладанието. Отново се сети за Лиана и се изсмя горчиво. Щеше да й изпрати пари и тя пак щеше да изчезне от живота му. Докато изхарчеше парите.

И пак щеше да се почне старата песен. Така щеше да е до сетния му дъх.

— Тук е много красиво — произнесе спокойно Моргана зад него.

Той не се помръдна. Само въздъхна. Би трябвало да се досети, че тя ще го последва. И че очаква от него да й даде обяснение.

Запита се дали бе по силите му да измисли някаква лъжа. Да й каже, че Лиана беше бивша негова приятелка, с която бе скъсал, но която не го оставяше на мира? Или пък да измисли нещо по-забавно, например, че бе шантажиран от жената на мафиотски бос, с която бе имал кратка бурна връзка? Звучеше добре.

Или можеше да играе на тънката струнка и за да предизвика съчувствието на Моргана, да й каже, че се бе обадила бедна вдовица —

жена на негов починал приятел, на която от време на време помага с пари.

Какво пък, можеше да я излъже, че му се бяха обадили от благотворителното дружество за подпомагане на полицаите. Да ѝ каже всичко. Всичко, освен горчивата истина.

Моргана го докосна по рамото и седна на скалата до него. Не попита нищо. Не пророни и думица. Само се загледа в залива. И зачака. Ухаеше на нощ. На пушек и рози.

Прииска му се неудържимо просто да се обърне и да зарови глава в гърдите ѝ. Да я прегръща, да се отпусне в обятията ѝ, докато този безпомощен гняв се разсее.

Ала знаеше, че колкото и да бе умен и сладкодугмен, тя щеше да повярва единствено на истината.

— Обичам да седя тук — рече Наш, макар че след последните ѝ думи бяха мълчали доста дълго. — В Лос Анджелис погледнех ли през прозореца на апартамента, виждах друг апартамент. Чак след като дойдох да живея тук, си дадох сметка, че съм се чувствал като в клетка.

— Където и да живеем, всеки от нас от време на време се чувства в клетка — допълни Моргана и отпусна длан върху бедрото му. — Налегнат ли ме такива мисли, отивам в Ирландия. Разхождам се по безлюдния плаж. Мисля си за хората, които са бродили там преди мен и след време пак ще се разхождат край морето. И тогава разбирам, че нищо не е вечно. Всичко, колкото и хубаво или лошо да е, отминава и отива на друго равнище.

— Всичко се променя, нищо не изчезва — пророни той.

Тя се усмихна.

— Да, това изразява всичко. — Пресегна се и обхвана между длани лицето му. Очите ѝ бяха нежни и ясни, гласът ѝ — изпълнен със състрадание. — Поговори с мен, Наш. Може и да не съм в състояние да ти помогна, ала поне ще те изслушам.

— Няма нищо за казване.

В очите ѝ проблесна още нещо. Той осъзна, че Моргана се бе засегнала, и се прокле.

— Значи съм добре дошла в леглото ти, но не и в твоите мисли.

— Едното няма нищо общо с другото — тросна се младият мъж.

Нямаше да допусне да го насилват, да го изнудват и шантажират да разкрива неща, които предпочиташе да премълчи.

— Ясно — рече тя и пусна лицето му.

За миг се изкуши да му помогне, да направи някаква простичка магия, която да му върне спокойствието. Ала не беше честно — нямаше да бъде истинско. Знаеше, че промени ли с магия чувствата му, само ще навреди и на двамата.

— Добре тогава. Ще ида да довърша лехата с невените.

Изправи се. Никакви упреци, никакви ядни обвинения. Наш ги предпочиташе пред това спокойно примирение. Моргана тъкмо бе тръгнала към градината, когато той я хвана рязко за ръката. Тя видя мъката, изписала се върху лицето му, но си замълча.

— Лиана е майка ми.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Майка му!

Бе шокирана, но заради мъката в очите му не бе казала нищо. Спомни си колко студен бе гласът му, докато говореше с Лиана, как върху лицето му бяха се врязали дълбоки сурови бръчки. И въпреки това жената в другия край на телефонната линия бе негова майка.

Какво ли можеше да накара един мъж да изпитва такова отвращение и неприязън към жената, на която дължеше своя живот?

Този мъж обаче бе Наш. Тя се взря в него, забравила благоговението, което открай време изпитваше към семейството и родителите.

Даде си сметка, че го боли. Че и докато говореше по телефона, и сега в гласа и върху лицето му се долавяше не само гняв, а и болка. Той бе смазан. На Моргана ѝ домъчня много за него, ала знаеше, че не може да му помогне с нищо, че не притежава дарбата на братовчедка си Ана и не бе по силите ѝ да попритъпи болката му.

Продължи да седи до Наш и да го държи за ръката. Не, не бе лечителка, но можеше да му предложи своята подкрепа и любов.

— Разкажи ми!

Младият мъж не знаеше откъде да започне. Как да ѝ обясни онова, което никога не е бил в състояние да обясни сам на себе си?

Погледна сплетените им длани, силните ѝ пръсти, обвили неговите. Предлагаше му своето разбиране и помощ, той обаче не смяташе, че се нуждае от съжаление.

Все пак даде воля на чувствата, които не обичаше да споделя и да изразява на глас.

— Жалко, че не си виждала баба ми. Беше като... — Опита се да се изрази по-меко. — Като кон с капаци. Очакваше и от другите да бъдат като нея. Ако трябва да я опиша съвсем накратко, бих казал, че не се съобразяваше с нищо и с никого. Овдовяла, когато Лиана била някъде на десет години. Дядо ми притежавал застрахователна

компания и ѝ оставил доста пари. Тя обаче цепеше всеки цент на две. Бе от хората, които не умеят да се радват на живота.

Наш замълча и се загледа в чайките, прелитащи ниско над водата. Размърда нервно ръка, ала Моргана не каза нищо и продължи да чака.

— Сигурно ти е домъчняло за нея. Вдовица с две малки дъщерички, които трябва да отглежда сам-сама. Но тя обичаше да се прави на великомъченица. Допускам, че е държала доста изкъсо дъщерите си и непрекъснато им е изнасяла лекции колко хубаво е да си праведен и колко лошо — да спиш с мъже. Ала Лиана явно не се е поддала на възпитанието ѝ. На седемнайсет години забременяла. Нямала никаква представа от кого.

Изрече го пренебрежително, но Моргана долови в гласа му и болка.

— Виниш ли я за това?

— За това ли? — повтори той и я погледна свъсено. — За това — не. Според мен през тези девет месеца баба е превърнала живота ѝ в ад. Зависи през какви очи го гледаш. Лиана сигурно ще ти каже, че е била младо нещастно момиче, жестоко наказано за своето дребно прегрешение. Баба ми пък сигурно е смятала, че е великомъченица, взела под крилото си своята съгрешила щерка. Моето мнение обаче е, че това са две егоистки, които не се интересуваха от никого, освен от себе си.

— Лиана е била едва седемнайсетгодишна, Наш — възрази спокойно Моргана.

От гняв лицето му отново се бе набраздило от дълбоки непреклонни бръчки.

— Нима това я оправдава? Била е едва седемнайсетгодишна, ето защо няма нищо лошо да спи с всеки срещнат и да не знае от кого е бременна. Била едва седемнайсетгодишна, ето защо няма нищо лошо, че два дни, след като ме родила, ме зарязала при онази кисела бабичка и цели трийсет и шест години не ме потърси, не се сети изобщо за мен!

Говореше толкова развълнувано, че на Моргана ѝ се сви сърцето. Искаше ѝ се да го притисне до себе си и да го прегръща, докато най-лошото отмине. Ала когато се пресегна, той се дръпна и се изправи.

— Имам нужда да се поразходя.

Моргана веднага реши какво да прави. Можеше или да го остави сам да се пребори с мъката си, или да я сподели с него. Още преди Наш да бе направил и три крачки, тя бе до него и отново го хвана за ръката.

— Съжалявам, Наш...

Той поклати рязко глава. Въздухът, който вдишваше, бе сладостен като самата пролет, но кой знае защо на него му се струваше, че бе нажежен.

— Извинявай. И аз не знам какво ме прихвана, та си изливам яда на теб.

Моргана го помилва по бузата.

— Не се безпокой за мен, ще се справя.

Ала Наш не бе сигурен, че той също ще се справи. Никога дотогава не бе споделял всичко това с никого. Докато разказваше, в устата му горчеше и Наш се опасяваше, че никога няма да се отърве от тази горчилка. Пое си въздух и продължи:

— Живях с баба, докато навърших пет години. Леля ми — казваше се Каролин, се омъжи. Мъжът ѝ беше военен. Следващите няколко години се местех с тях от град на град, от поделение на поделение. Беше голям грубиян, търпеше ме само защото леля се скъсваше от рев, когато той се напиеше и се заканваше, че ще ме върне при баба.

Моргана си представяше съвсем явно как момченцето бе подхвърляно като футболна топка между своите роднини, как всеки го е командвал, но никой не го е чувствал свое.

— Било ти е отвратително.

— Да, каза го много точно. Не знаех защо, ала се чувствах отвратително. Сега, като си помисля, разбирам, че Каролин е била безотговорна като Лиана, макар и по различен начин. Ту ми трепереше като на писано яйце, ту изобщо не ми обръщаше внимание. Все не можеше да забременее. После, когато станах на осем или девет години, се разбра, че чака дете. И ме експедира обратно при баба. Вече не ѝ трябвах да запълвам празнотата.

Моргана усети как очите ѝ се пълнят с гневни сълзи при мисълта за момченцето — невинно, безпомощно, прехвърляно между хора, които не знаят що е любов.

— Баба никога не ме е смятала за човек. За нея бях грешка. И това бе най-лошото — пророни Наш сякаш на себе си. — Непрекъснато ми го натякваше. Повтаряше, че дишам, че ме има на този свят само защото някакво нехайно разбунтувало се девойче било сгретило.

— Не — възмути се Моргана. — Не е била права.

— Може би. Но тези неща не се забравят току-тъй. Разправяла ми е какво ли не за прегрешенията на бащата, за злините, причинявани от плътта. Току ми натякваше, че съм мързелив, вироглав и противен — една от любимите й думи — поясни той и се усмихна мрачно. — Ала и не очакваше от мен друго, нали бях заченат в грях.

— Каква злобарка! — изсъска Моргана. — Не те е заслужавала.

— Е, във второто сигурно щеше да се съгласи с теб. Все ми повтаряше, че трябва да съм й благодарен, задето ме храни и ми е дала покрив над главата. Аз обаче си бях неблагодарник и честичко бях от къщи. Когато станах на дванайсет години, започнаха да ме пращат при чужди хора, които да се грижат за мен.

Раменете му потрепераха. Отвътре му вреше и кипеше. Наш сновеше с все по-широка крачка напред-назад, измъчван от спомените.

— Някои семейства бяха много мили — наистина ме искаха. Други ги интересуваха само чека, който им осигурявах всеки месец. Случваше се обаче да извадя и късмет и да попадна при добри хора. Имаше едно семейство — Хендерсънови, при които прекарах една Коледа. — Гласът му се бе променил и в него се долавяше почуда. — Бяха невероятни, държаха се с мен както със собствените си деца. В къщата винаги миришеше на току-що опечени курабийки. За Коледа окичиха елха, сложиха под нея подаръци. Украсиха стаята с гирлянди и гланцова хартия. Върху един от пакетите с примряло от щастие сърце съгледах и своето име. Подариха ми и велосипед — допълни тихо той. — Господин Хендерсън го бе купил на старо и го занесе в мазето да го постегне. Боядиса го червен, като колите на пожарникарите. Лъсна до блясък хрома. Хвърли доста време, докато направи велосипеда като нов. Показа ми и как да слагам между спиците цветни картончета, които да се веят на вятъра.

Младият мъж погледна плахо Моргана.

— Е, и? — подкани го тя.

— Колелото беше страхотно, обаче аз не умеех да го карам. Никога през живота си не бях имал велосипед. Направо се бях прехласнал по него, струваше ми се едва ли не космически кораб.

— Не виждам от какво си се срамувал — възрази Моргана, която веднага се хвърли да го брани.

Наш я погледна с извита от учудване вежда.

— Личи си, че никога не си била единайсетгодишен малчуган. Доста трудно е да се пребориш с възмъжаването, когато не си в състояние да се справиш с нищо и никакъв велосипед без помощни колела. Увъртах, измислях си какви ли не оправдания, задето не го карам — че не съм си научил уроците, че съм си изкълчил глезена, че щяло да вали. Въобразявах си, че съм голям хитрец, но тя, госпожа Хендерсън, де, веднага разбра каква е работата. Една сутрин ме вдигна от сън много рано, преди да се бяха събудили другите, и ме изведе навън. Научи ме да карам велосипеда. Държеше ме отзад за седалката, тичаше до мен. По едно време залитнах, ала тя го обърна на шега. А когато направих предпазливо едно кръгче по тротоара, се заплака. Никой не е...

Но не се доизказа, толкова силни бяха чувствата, породени от спомена. Моргана усети как още малко, и ще се заплаче.

— Изглежда, са били прекрасни хора.

— Да. Живях у тях половин година. Сигурно най-хубавите шест месеца в живота си — добави той, после се отърси от спомена ѝ продължи: — Ала при всички положения, почувствах ли се някъде добре, баба моментално ме прибираще въщи. Започнах да броя дните, оставащи, докато навърша осемнайсет години, когато никой нямаше да ми казва как и къде да живея. После се отървах от тази робия и се почувствах свободен човек.

— Как се оправяше?

— Ами как, опитах един-два пъти да се хвана на постоянна работа. — Наш я погледна, сега вече с развеселени пламъчета в очите. — Известно време бях застрахователен агент.

Тя се усмихна за пръв път, откакто той бе започнал да ѝ разказва.

— Не мога да си го представя.

— И аз не можех. Не продължи дълго. Всъщност трябва да съм благодарен на баба, задето реших да си изкарвам прехраната като писател. Хванеше ли ме да пиша, ми хвърляше страхотен пердах.

— Моля? — възкликна Моргана, сигурна, че не бе чула добре. — Била те е, защото си пишел ли?

— Не проумяваше каква морална поука може да има в историйки за хора, които преследват вампири — поясни Наш ехидно. — Знаех, че това е последното нещо, което иска да правя, и напук на нея продължих да упорствам. Отидох в Лос Анджелис, успях да се хвана помощник в групата за специални ефекти. После станах скриптер и се запознах с когото трябва. Накрая успях да продам „Мърдащи сенки“. Докато го снимаха, баба ми умря. Не отидох на погребението.

— Ако очакваш да те упрекна, ще те разочаровам.

— И аз не знам какво очаквам — изпелтечи той. Спря под един кипарис и се обърна към нея. — Бях на двайсет и шест години, когато филмът излезе по екраните. Имаше страхотен успех. Най-неочаквано се озовах на гребена на вълната. Веднага откупиха втория ми сценарий. Бях номиниран за наградата „Златен глобус“. И тогава започнаха да ме търсят по телефона. Леля ми. Дали не можело да й дам някои и друг долар, та да позакърпела положението. Мъжът й не се издигнал по-високо от сержант, тя имала три деца и искала да ги изучи в колеж. А после и Лиана.

Наш прокара длани по лицето си сякаш с надеждата да смъкне от него пластовете омраза, болка, мъчителни спомени.

— И тя ли ти се обади по телефона? — подкани го Моргана.

— Не. Един прекрасен ден ми се изтърси на вратата. Щеше да бъде смешно, ако не беше толкова тъжно. Отварям и какво да видя — някаква непозната, попрекалила с грима, стои на прага и ми разправя, че ми била майка. Най-лошото бе, когато видях, че приличам на нея. Идеше ми да й захлопна вратата под носа, когато тя се впусна да ми разправя тъжната история на своя живот. Каза ми, че съм й бил длъжник, че заради мен си била съсипала живота, че се развела за втори път и била сам-самичка без пукната пара в джоба. Какво да правя, дадох й чек.

Уморен, той се плъзна надолу по дънера на дървото й седна на меката пръст. Слънцето клонеше към залез, сенките се бяха удължили, Моргана приклепна до него.

— Защо си й дал пари?

— Защото искаше точно това. Пък и нямах какво друго да й предложа. Първата сума й стигна, кажи-речи, за една година.

Междувременно се обаждаха леля ми или някой от братовчедите — продължи Наш и се удари с пестник по бедрото. — Месеците минават, тъкмо реша, че криво-ляво съм си уредил живота, и ето че ме търсят, не ме оставят да забравя откъде съм тръгнал. Ако цената да ме оставят на мира е някоя и друга хилядарка, нямам нищо против.

В очите ѝ припламна гняв.

— Няма право! Няма право да те ощетяват така!

— Имам доста пари.

— Говоря ти не за долари, а за теб.

Той впери поглед в нея.

— Те ми напомнят кой съм... И какво представлявам.

— Та те дори не те познават! — възкликна гневно младата жена.

— Те не ме познават, а и аз — тях. Но това няма кой знае какво значение. Знаеш, Моргана, как всичко се предава заедно с кръвта. Ти си наследила от родителите си магията. Аз — сметкаджийството.

Тя поклати глава.

— Каквото и да ни се е предало по наследство, ние решаваме дали да го използваме или да му обърнем гръб. Ти изобщо не приличаш на хората, които са те създали.

Наш я стисна силно за раменете.

— Приличам, и още как! Вече съм направил своя избор. Сега не бягам сигурно защото тези бягства не ме отведоха никъде. Ала знам кой съм. Човек, който се оправя най-добре, когато е сам. В моето бъдеще, Моргана, няма семейство Хендерсън. Защото не го искам. От време на време давам по някой и друг чек. После забравям за всичко това и отново съм сам. Така ми е най-добре. Без обвързаност, без задължения.

Моргана реши да не спори с него — всеки момент той щеше да даде воля на мъката си. Все някога щеше да му покаже колко греши. Мъжът, който я държеше, бе способен на нежност, щедрост, обич, каквито не бе получавал никога през живота си.

Все пак тя щеше да му даде нещо. Пък било то и за съвсем кратко.

— Излишно е да ми казваш кой си, Наш — промълви младата жена и отмести нежно кичура, паднал върху лицето му. — Знам го. Няма да ти искам нищо, което не можеш да ми дадеш. И не желаяш да

ми даваш. — Вдигна амулета, сложи дланта му върху него и я покри със своята. Погледна го с помръкнали очи. — Заклевам се.

Той усети как металът в дланта му става по-топъл. Озадачен, го погледна и видя, че амулетът направо грее.

— Аз...

— Това е клетва — повтори Моргана. — Клетва, която няма да наруша. Мога да ти дам нещо и искам да го вземеш. Ще ми се довериш ли?

Над него премина нещо. Досуц сянка, хвърлена от облак — хладно, нежно и безтегловно. Напрегнатите му мускули се отпуснаха, клепачите му натежаха сладостно. Чу се как сякаш някъде отдалеч изрича името на Моргана. После се унесе в сън.

Когато се събуди, грееше топло слънчице. Пееха птици, бълбукаше поточе. Седна — не знаеше къде се намира.

Край него се бе ширнала хълмиста морава, осеяна с диви цветя и пърхащи пеперуди. Само на хвърлей кротко вървеше сърна с нежни очи, която се спря да го разгледа. Чуваха се ленивото жужене на пчелите и шепотът на вятъра сред високата тучна трева.

Наш се усмихна и прокара длан по лицето си. Чувстваше се невероятно. Изправи се и се вгледа в разпрострялата се докъдето поглед стига поляна с нацъфтели цветя и полюшваща се трева. Небосводът горе наподобяваше наситеносин купол.

В душата му се пробуди нещо, леко като ветреца, разлюлял тревата. След миг разбра какво беше — ведрост. Бе в мир със самия себе си.

Чу музиката. Сърцераздирателната прелест на песента, изпълнявана на арфа. Усмихнат се запъти към нея през избуялата трева и цветята и пеперудите се разлетяха.

Намери жената край едно поточе. Слънцето блещукаше по водата, отразено от гладките камъни в какви ли не приказни цветове. Бялата ѝ, набрана в кръста рокля, се бе разпростряла върху тревата. Жената бе с широкопола шапка, кокетно килната на една страна. Държеше върху скута си малка златна арфа. Пръстите ѝ милваха струните, изпод тях излизаше музика, която се рееше из пространството.

Жената се извърна, усмихна му се и продължи да свири.

— Какво правиш? — попита я той.

— Чакам те. Добре ли си почина?

Наш приседна до нея и вдигна плахо ръка към рамото ѝ. Беше истинска. Той усети през коприната топлата ѝ кожа.

— Моргана, ти ли си?

Върху лицето ѝ грейна усмивка.

— Наш!

— Къде сме?

Тя пак прокара нежно пръсти по струните. Музиката се извиси като птица с разперени криле.

— В сънищата — отвърна Моргана. — Твоите и моите. — Остави арфата и го хвана за ръцете. — Ако тук ти харесва, можем да поостанем. Ако ли пък искаш да си другаде, ще отидем там.

Каза го така, сякаш това бе съвсем естествено и лесно.

— Защо?

— Защото имаш нужда — продължи тя и приближи ръката му до устните си. — Защото те обичам.

Той дори не се притесни. Думите ѝ проникнаха с лекота в сърцето му и Наш ѝ се усмихна.

— Истинско ли е всичко това?

Моргана потърка буза о дланта му, после я целуна още веднъж.

— Би могло да е истинско. Стига да поискаш. — Захапа го лекичко по кожата и той усети как започва да я желае. — Стига да искаш да си с мен.

Наш свали шапката ѝ и я метна встрани, а косата ѝ се разпиля като водопад по раменете и гърба ѝ.

— Омагьосан ли съм, Моргана?

— Не повече, отколкото аз — отвърна младата жена, обхвана лицето му с длани и доближи устните му за целувка. — Желая те — прошепна му. — Люби ме тук, Наш, сякаш ни е за пръв и за последен път.

Как можеше да ѝ устои? Дори и да сънуваше, защо да не я обладае? Единственото, което имаше значение, беше, че тя го прегръщаше със закопнели ръце, изкушаваше го с устни. Вдигна я и я положи върху тревата — тялото ѝ сякаш беше без кости.

Тук времето бе спряло и на него му бе приятно да се радва на дребните неща. На кадифения поток на косите ѝ под неговите ръце, на ъгълчетата на устните ѝ с вкус, на който той не можеше да устои, на

уханието на кожата ѝ. Моргана му се отдаде — приказна фантазия от свила, мирис и съблазън. Тихата ѝ въздишка изпълни със сладост въздуха.

Докато Наш я изпиваше с устни, Моргана си каза, че той няма как да знае колко лесно е било. Колкото и различни да бяха, техните сънища бяха еднакви. Можеха да ги споделят за час-два ведно със спокойствието, в което ги бе обвила.

Наш вдигна глава и Моргана му се усмихна. С премрежен поглед той прокара пръст по лицето ѝ.

— Искам да е истинско — рече ѝ Наш.

— Така да бъде! Истинско ще е всичко, което вземеш оттук и пожелаеш за нас двамата.

Той пак долепи устни до нейните, за да се увери, че не сънува. Не, изживяването беше истинско, както и чувството, обзело го, когато тя раздалечи устни. Наш я зацелува страстно и усети как сърцето ѝ бие като обезумяло.

Започна да разкопчава бавно — за да удължи мига, перлените копченца отпред върху роклята ѝ. Почувства отдолу топлата ѝ нежна кожа. Замилва я унесено и Моргана задиша по-учестено.

Атлаз и коприна. Цветът на гъста сметана.

Докато я галеше с връхчетата на пръстите, я стрелна с поглед. Очите ѝ с тъмни мигли се бяха премрежили, зениците се бяха разширили. Той я целуна лекичко по заоблените гърди.

Мед и рози.

Младият мъж зашепна одобрително и покри тялото ѝ с лениви целувки, докато не разбра по стенанията ѝ, че я държи в онази критична точка между насладата и болката.

Притегли я към себе си и влуди и двамата със зъби и език. Тя бе вкопчила пръсти в косата му. Наш почувства как тялото ѝ се извива и напруга, как се разтреперва и омеква. Когато вдигна глава да я погледне, очите ѝ бяха притъмнели от копнеж и стъписване.

— Ама как... — пророни Моргана и пак потрепери след неочаквано бързото върховно удоволствие.

— Магия — отвърна той и пак долепи устни до топлото ѝ тяло.
— Чакай да ти покажа...

Отведе я в места, които тя не бе виждала никога. Дланите и устните ѝ се движеха свободно по тялото му. Сетне Моргана се

разтрепери отново, а заедно с нея — и Наш.

Телата им се сляха, двамата задишаха тежко. Прошепната молба, запъхтян отговор. Възпламенена от желанието, тя смъкна ризата му, запокити я и впи устни в топлата му, покрита с капчици пот гръд.

Там, където има желание, има и радост — радост, че той тръпне от нетърпение, че пулсът му се е ускорил.

В малкото късче рай, което Моргана бе сътворила за двамата, те се чувстваха неописуемо щастливи. Всеки път, когато устните му се допираха до нейните, магията ставаше все по-силна. Властни, убедителни, дланите ѝ се плъзгаха по тялото му и от допира им мускулите му се изопваха и потрепваха.

Наш искаше, копнееше и тя да го желае така отчаяно, както той — нея. С разтуптяно сърце пое на мъчително пътешествие надолу по тялото ѝ, запуска се към най-съкровено то ѝ местенце.

Моргана беше впила пръсти в тревата, толкова мъчително — сладостно бе усещането, което изпитваше от допира на езика му. Заслепена от страст, стенеше всеки път, когато Наш я докарваше до поредния върховен миг. Той я облада точно когато тя бе извила тяло на дъга.

Влажната плът се допря до влажна плът. Наш впи устни в нейните и пред очите му падна пелена, щом усети как Моргана се отваря за него, обгръща го, посреща го с отворени обятия.

Сдържайки неустойчивото желание, той се задвижи бавно, за да я усети цялата, да види как лицето ѝ грейва от удоволствие, да чуе как пулсът ѝ се ускорява.

Дъхът ѝ между устните бе като въздишка. Тя отвори очи и ги впери в неговите, после плъзна длани по ръцете му. С преплетени пръсти двамата прекосиха заедно вододела между разума и безумието.

Наш затрепери, мускулите му се отпуснаха и той оброни глава между гърдите ѝ. Унесе се от ударите на сърцето ѝ и затвори очи. Започна да усеща света отвъд младата жена. Топлото слънчице върху гърба си, вика на птиците, уханието на дивите цветя, поникнали край бързия поток. Моргана въздъхна под него и вдигна ръка да го помилва. Беше му подарила спокойствие и бе получила наслада. Но бе нахлула и в чувствата му, беше ги променила и така бе нарушила едно от своите най-твърди правила.

Може би беше допуснала грешка, за която обаче нямаше да съжалява.

— Моргана!

Тя се усмихна на сподавения му шепот.

— Поспи! — каза му тихо.

Наш се пресегна в тъмното да я докосне. Ала креватът беше празен. Смазан от умора, едва намери сили да отвори натежали клепачи. Беше в леглото, в собственото си легло, а къщата бе притихнала както преди зазоряване.

— Моргана!

И той не знаеше защо изрича името ѝ, след като бе сигурен, че нея я нямаше.

Дали е било сън? Отметна завивките и стана от кревата. Дали бе сънувал? Но дори и да е било сън, нищо в реалния свят не му се бе струвало по-истинско, по-ясно, по-важно.

За да се отърси от унеса, отиде на прозореца и вдъхна дълбоко от хладния въздух.

Бяха се любили — бяха се любили по невероятен начин — на ливадата край потока.

Не, това бе невъзможно. Облегна се на перваза и пое от въздуха, сякаш бе вода. Последното, което помнеше ясно, бе, че седяха под дървото в задния двор и си говореха за...

Дръпна се като ужилен. Беше ѝ казал всичко от игла до конец. Цялата грозна истина за семейството си. Защо по дяволите, го бе направил! Прокара пръсти през косата си и започна да кръстосва из стаята.

Спомни си за проклетия разговор по телефона. После обаче най-неочаквано се сети, че именно този телефонен разговор го бе възпрял да не направи още по-голяма грешка.

Щеше да стане още по-лошо, ако бе казал на Моргана, че я обича. Това, че ѝ бе признал в какво семейство бе роден и израсъл, все пак бе по-малката злина. Сега тя поне нямаше да си прави илюзии за тяхната връзка.

При всички положения ѝ бе признал всичко, вече нямаше връщане назад. Наш нямаше друг избор, освен да се примири.

А какво бе станало после? След като бяха седели в двора... Наистина ли беше заспал?

Сънят. И наистина ли това бе сън? Помнеше го съвсем ясно. Почти усещаше мириса на цветята. И как тялото ѝ се гънеше като коприна под дланите му. Помнеше и още нещо, много по-важно — как бе имал чувството, че всичко каквото бе правил до този момент в живота си го бе тласкало към този миг. Към мига, когато ще лежи на тревата с жената, която обича, и ще усеща невероятно спокойствие.

Илюзии! Нищо повече от илюзии, започна да си втълпява Наш, почувствал как го сковава паника. Просто бе заспал под дървото. И толкоз!

Ала как, по дяволите, се бе озовал посред нощ, сам в стаята?

Това бе работа на Моргана! С подкосени нозе той се върна при леглото и седна. Точно така, тя го бе направила, а после го бе зарязала.

Но нямаше да ѝ се размине току-тъй. Наш понечи да се изправи и отново се строполи върху леглото.

Помнеше спокойствието, неописуемата умиротвореност, когато се бе събудил и бе усетил слънцето върху лицето си. Когато бе вървял през тревата и бе видял как Моргана свири на арфа и му се усмихва.

А щом я попита защо го прави, тя отвърна, че...

Каза му, че го обича.

Той почувства как му се завива свят и се хвана за главата. Може би всичко това се бе разиграло само във въображението му. Може би си бе представил всичко, включително Моргана. Може би отново бе в апартамента в Лос Анджелис и току-що се бе събудил след най-невероятния сън?

В края на краищата изобщо не вярваше в магии и вълшебници. Посегна плахо и обхвана с длан камъка на верижката около врата си.

Не! Моргана не бе плод на фантазията му, тя бе жена от плът и кръв и го обичаше. Ала най-лошото бе, че и той я обичаше.

А не искаше. Това си бе лудост. Но бе влюбен в нея, бе влюбен до полуда — не минаваше и час, през който да не се сети за нея. И да не я пожелае. Да не си представи, че може да стане чудо и всичко занапред да тръгне като по вода.

А това бе най-налудничавата мисъл в цялата тази налудничава история.

На всяка цена трябваше да обмисли всичко до най-малката подробност. Реши, че е уморен, легна отново и впери поглед в мрака.

Точно така, бе увлечен и нищо повече. А увлечението нямаше нищо общо с любовта. И бе много по-безопасно. Моргана все пак бе ефективна жена. И един мъж може да си живее спокойно и щастливо и да е увлечен по ефективна жена. Да се буди сутрин, усмихнат при мисълта, че тя му принадлежи.

Отдаде се на сладки мечти и по едно време се сепна.

За какво, по дяволите, си мислеше?

За Моргана, естествено. Непрекъснато мислеше за нея.

Дали да не замине някъде, да си почине малко и да се опита да си я избие от главата?

Ако това изобщо бе възможно!

Съмненията го гложدهа и не го оставяха на мира.

Откъде бе толкова сигурен, че няма да успее да я забрави, и то още преди да бе опитал?

Беше сигурен в това, защото изобщо не ставаше въпрос за увлечение. Нито пък за плътско желание. Защото Наш я обичаше.

Тя му бе направила магия, та той да се влюби в нея.

При тази мисъл Наш подскочи като попарен и седна в леглото. Точно така, Моргана го бе принудила да се влюби в нея. Тя беше магьосница. Как така не се бе сетил, че ще го омагьоса, ще щракне с пръсти и той ще й пълзи в краката?

Бе готов да отхвърли тази мисъл като абсурдна. Но страхът и съмненията надделяха и Наш се вкопчи в нея. И колкото повече умуваше, толкова по-мрачен ставаше.

Реши още тази сутрин да се изправи лице в лице срещу Моргана с нейните магии и да си разчисти сметките с нея. И отново да е господар на живота си.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Чувстваше се странно — бе понеделник сутрин, а тя не бе отишла да отвори магазина. Но го искаше не само отмалялото ѝ тяло, а и нейният дух. Моргана успокои съвестта си, като звънна на Минди, която обеща да я замени и да отвори към обед.

Не че имаше нещо лошо в това, Моргана да си вземе почивен ден. Ала предпочиташе да се отскубне от задълженията в ден, когато се чувстваше по-добре. Слезе по стълбите, загърната в халата — след неспокойната нощ ѝ се виеше свят и краката ѝ се подкосяваха.

Сега вече жребият бе хвърлен. Оттук нататък нещата не бяха в нейни ръце. Тя въздъхна уморено и отиде в кухнята да си направи чай. Всъщност не можеше да се похвали, че някога е била господарка на положението. Помисли си тъжно как хората, надарени със свръхестествена сила, свикват дотолкова с нея, та понякога забравят, че в живота има и по-мощни и непреодолими сили.

Допряла лекичко длан до стомаха си, отиде на прозореца и зачака водата да кипне. Стори ѝ се, че се задава буря, после обаче си каза, че може би усещането се дължи на собствените ѝ объркани мисли. Луна започна да се умилква около нозете ѝ, но почувствала настроението на своята господарка, тръгна нанякъде.

Моргана не бе избрала сама да се влюби. Не бе избрала върху нея да връхлети тази лавина от чувства, която всеки момент щеше да я помете. Животът ѝ се бе променил не по нейно желание.

Дума да няма, човек непрекъснато прави своя избор. Тя също го бе направила.

Нямаше да ѝ е лесно. Ала най-важните неща рядко са лесни.

Замаяна се върна при печката, за да запари чая. Той още не бе изстинал, когато входната врата се отвори.

— Моргана!

Примирена, тя сипа чай в още две чаши тъкмо в момента, когато в кухнята влязоха нейните братовчеди.

— Ето на! — възкликна Ана, после стрелна с очи Себастиан и се завтече към Моргана. — Казах ти аз, че не е добре.

Моргана я целуна по бузата.

— Няма такова нещо, чувствам се отлично.

— И аз твърдах, че ти няма нищо — подкрепи я Себастиан и си взе бисквита от кутията върху плота. — Само дето ти се гади. Но пращаше такива силни сигнали, че ме вдигна от сън.

— Извинявай — рече Моргана и му подаде чашата. — Сигурно не ми се е стояло сама.

— Хич не ме заблуждавай, че си добре — настоя Ана, ала преди да започне да разпитва братовчедка си, тя се дръпна.

— Просто не спях добре и сега си плащам.

Себастиан отпи от чая. Вече бе забелязал колко бледа бе Моргана, колко дълбоки бяха сенките под очите ѝ. С ясновидската си дарба бе разбрал и че не ставаше дума просто за една безсънна нощ, че имаше още нещо, което братовчедка му се мъчеше как ли не да скрие. Но нали обичаше да си мери силите с нея, реши да е търпелив.

— Проблеми в рая — отбеляза младият мъж ехидно и очите на Моргана блеснаха ядно.

— Благодаря за загрижеността, ала ще се оправя и сама.

— Не се заяждай, Себастиан — намеси се Ана и за да го възпре, отпусна ръка върху рамото му. — Да не си се скарала с Наш?

— Не — отвърна Моргана и седна — едвам се държеше на крака. — Не — повтори пак и допълни: — Обаче се безпокоя за него. Вчера научих някои неща. За семейството му.

Не само обичаше братовчедите си, но им имаше и пълна вяра и затова им разказа всичко от начало до край, от телефонния разговор с Лиана до мига, когато двамата с Наш седяха под кипариса. Не сподели обаче какво се бе случило после — то принадлежеше само на нея и на Наш.

— Клетото момче! — пророни Ана. — Сигурно е ужасно да не те обича и иска никой.

— Сега вече е неспособен да обича — допълни Моргана. — Ала кой би го обвинил, че не вярва на чувствата си!

— Ето че ти го обвиняваш.

Младата жена се извърна рязко към Себастиан, погледите им се срещнаха. Нямаше смисъл да го проклина, задето бе толкова

проницателен. И прав.

— Не го виня. Но ме боли и ми е мъчно. Просто не знам как да обичам човек, който не е способен или не иска да ми отвърне със същото.

— Трябва му време — обади се Ана.

— Знам. Опитвам се да пресметна колко време бих могла да му дам. Заклех се да не взимам повече, отколкото той иска да ми даде — рече Моргана с пресипнал глас и се покашля. — Няма да престъпя думата си.

Не бе по силите ѝ повече да се брани. Себастиан я сграбчи за ръката. Взя се в нея и отпусна пръсти.

— Божичко, Моргана! Ти си бременна!

Тя скочи, вбесена, че братовчед ѝ пак бе нахълтал в душата ѝ и че самата тя му бе позволила с обърканите си чувства да го стори. Понечи да го скастри, но забеляза тревогата и притеснението, мярнали се в очите му.

— До гуша ми дойде от теб, Себастиан. Жените предпочитат сами да оповестяват подобни неща.

— Седни! — нареди ѝ той. Щеше сам да я отнесе на стола, ако Ана не го бе спряла.

— Откога? — попита тя.

Моргана въздъхна.

— От нощта на пролетното равноденствие. Разбрах само преди няколко дни.

— Добре ли си? — поинтересува се Ана и още преди братовчедка ѝ да отговори, положи длан върху корема ѝ. — Нека видя аз. — Все така вторачена в Моргана, усети топлата плът под халата, туптящия пулс, прилива на кръв. И още неоформения нов живот, който спеше сладко-сладко. — Добре сте — каза усмихната Ана. — И ти, и то!

— Да, добре съм, само дето тази сутрин се чувствам малко отпаднала — потвърди Моргана и сложи длан върху ръката на братовчедка си. — Излишно е да се безпокоите.

— Въпреки това продължавам да настоявам, че Моргана трябва да седне или да легне, докато си възвърне цвета — намеси се свъсен Себастиан.

Стана му неприятно, че неговата братовчедка, любимата му спаринг-партньорка не бе във форма и на всичкото отгоре бе бременна. Моргана се засмя тихичко, наведе се и го целуна.

— Е, братовчече, ще ми трепериш ли като на писано яйце? — не пропусна тя да се заяде, а после го целуна още веднъж и седна. — Нямам нищо против!

— Тъй като всичките ни роднини са в Ирландия, се налага ние с Ана да се нагърбим с грижите за теб.

Ана наля на Моргана още чай и тя й благодари разсеяно.

— А защо реши, че някой трябва да се грижи за мен?

Себастиан сви рамене.

— Тук аз съм най-възрастен — напомни й той. — И като такъв държа да зная какви са намеренията на Наш Къркланд.

Ана се усмихна над чашата.

— Божичко, Себастиан, да си помисли човек, че живеем в Средновековието! Нима смяташ да линчуваш клетия човечец само защото е имал неблагоприятното да се хване с братовчедка ти?

— На мен не ми е до шеги! — тросна се той с помръкнали очи. — Нека изясним нещата. Кажи, Моргана, искаш ли да си бременна?

— Вече съм.

Себастиан стисна дланта й и тя неволно го погледна отново.

— Знаеш прекрасно какво те питам.

То оставаше да не знае! Моргана въздъхна.

— Разбрах само преди ден-два, но успях да премисля внимателно всичко. Давам си сметка, че не мога да променя стореното. Ако не искам после да ме е срам. Съзнавам, че си огорчена, Ана.

Другата жена поклати глава.

— Ти трябва да решиш.

— Така е. Уж се пазех да не забременея. Ала съдбата е отсъдила друго. Явно е било писано да имам дете, така ми подсказва и сърцето. Да имам това дете, по това време и от този мъж — допълни тя с усмивка. — Колкото и зле да се чувствам, колкото и да ме е страх, не мога да се отърся от това убеждение. И така, да, искам да съм бременна.

Удовлетворен, Себастиан кимна.

— А Наш? Той какво мисли?

Не изчака тя да му отговори — след броени секунди разбра и сам каква е работата.

— И таз добра, защо не си му казала! — провикна се Себастиан така, че гласът му прокътна в цялата къща.

Моргана го изгледа ледено, с поглед, който би подкосил десетима мъже.

— Стига си ровичкал из мислите ми! Ако не престанеш, ще те превърна в гол охлюв! Така да знаеш!

Той само вдигна вежда.

— Недей да увърташ! Отговори!

— И аз разбрах едва преди няколко дни — сопна се тя и се изправи. — А след случилото се вчера нямаше как да му тръсна на главата и тази новина.

— Той е в правото си да знае — намеси се спокойно Ана.

— Добре тогава! — склони гневно Моргана и стисна юмруци. — Ще му кажа. Когато съм готова. Нима си въобразявате, че искам да го вържа по такъв елементарен начин? — допълни тя, смаяна, че по страните ѝ се търкаляха сълзи, и побърза да ги изтрие.

— Той трябва сам да реши — вметна Себастиан. Вече знаеше, че ако Наш не вземе правилното решение, ще му счупи с голямо удоволствие доста кости — по традиционния начин.

— Себастиан е прав — подкрепи го Ана. Беше разтревожена, но не бе загубила самообладание. Пак се изправи и прегърна братовчедка си. — Наш трябва да реши, както си направила ти. Ала как може да вземе решение, след като не знае нищо?

— Така е — съгласи се Моргана и за да се утеши, положи глава върху рамото ѝ. — Днес сутринта ще ида да му кажа.

Себастиан също стана и помилва братовчедка си по косата.

— Ние ще сме до теб.

Криво-ляво Моргана успя да се усмихна с присъщата си лъчезарност.

— Само внимавайте да не сте прекалено близо.

Наш се мятеше и бълнуваше в леглото. Сънища. Непрекъснато виждаше какви ли не сънища. Редуваха се в съзнанието му като сцени от филм.

Моргана. Всеки път Моргана, която му се усмихва, вика го, обещава му невъзможното. И с която той се чувства силен и обнадяван.

Баба му, която с пламнали от гняв очи размахва над него своята вездесъща дървена лъжица и му натяква за кой ли път, че не ставал за нищо.

Той кара яркочервения велосипед по тротоара в предградието, а вятърът роши косата му и развява цветните картончета, прикрепени към спиците.

Лиана, която се е доближила досами него, протегнала е като за просия ръка и му напомня, че са една кръв. Че ѝ е длъжник, длъжник, длъжник до гроб.

Моргана, която с развята като облак коса се смее неудържимо и злобно и препуска, яхнала метлата, над тъмните води на залива.

Наш, топнат в димящ казан, който баба му бърка със същата проклета лъжица. И гласът на Моргана... Или на майка му? Който припява заклинания.

Той скочи като ужилен, опита се да си поеме дъх и премига срещу струящата слънчева светлина. Вдигна разтреперани ръце към лицето си и го разтърка.

Страхотно, няма що! Като капак губеше разсъдък си.

Дали и това като всичко останало не бе работа на Моргана? Дали тя не се бе промъкнала и в съзнанието му и не го караше да мисли онова, което ѝ се иска на нея? Нямаше да ѝ се размине току-тъй!

Замаян, Наш стана от леглото и стъпи върху обувките си. Изрита ги с ругатня и тръгна като през унес към банята да си вземе душ. Щом се изкъпеше, смяташе да се обади по телефона на тази проклета вещица и да си побъбри хубавичко с нея.

Докато той стоеше под душа, Моргана зави с автомобила по отбивката, водеща към неговата къща. Бе дошла сама. Когато бе отказала на котката да вземе и нея, тя бе подвила възмутено опашка и се бе спотаила нейде из къщата. Моргана въздъхна и си обеща да намери начин да умилюва Луна. Можеше да се отбие до рибарското пристанище и да ѝ купи риба.

Междувременно обаче трябваше да утеши себе си.

Наклони огледалото за странично виждане и се взря внимателно в лицето си. Изсумтя недоволно и се облегна. Защо ли си бе въобразила, че ще прикрие само с козметика признаците на притеснението и умората?

Стиснала устни, погледна към къщата на Наш. Не биваше да допуска той да я вижда в този вид. Само това оставаше, да иде при него с такава новина, а видът ѝ издава уязвимост и безизходица!

И без това доста хора се опитваха да го изнудват, като играят на тънката струнка.

Спомни си как преди го бе смятала за съвсем безгрижен. Може би доста често той бе именно такъв. Или най-малкото си бе втълпил, че е такъв. Щом Наш се криеше зад измислената си фасада, защо да не го стори и Моргана?

Въздъхна тежко и заповтаря едва чуто едно заклинание. Сенките под очите ѝ изчезнаха яко дим, руменината отново обагри страните ѝ. Когато слезе от колата, върху лицето ѝ не бе останала и следа от неспокойната нощ. Е, сърцето ѝ биеше по-ускорено от обикновено, но тя щеше да се справи и с това. Нямахше да допусне обаче Наш да забележи, че страда заради любовта си към него и е ужасена.

Почука на вратата с лъчезарна усмивка, макар че отвътре ѝ вреше и кипеше.

Наш изруга и нахлузи надве-натри джинсите си.

— Идвам ей сега! — провикна се откъм банята, после както беше бос и без риза, заслиза по стълбите, ядосан, че някой му се бе изтърсил толкова рано. — Какво има? — попита ядосано и отвори рязко вратата.

После застина, онемял.

Моргана бе свежа и прелестна като утрото. Сексапилна и прелъстителна като нощта. Той се чудеше как капчиците вода, останали по тялото му след душа, още не са се превърнали в пара.

— Здравей! — каза тя и поднесе устни за целувка. — От банята ли те вадя?

— Почти — отвърна младият мъж и замаян, прокара пръсти през мократа си коса. — Защо не си в магазина?

— Взех си почивен ден — поясни Моргана и влезе с бодра крачка. Много ѝ се искаше гласът ѝ да звучи естествено и да не е толкова напрегната. — Добре ли спа?

— Би трябвало да знаеш — отвърна рязко Наш и като забеляза изненадата в очите ѝ, съвсем си изтърва нервите. — Какво си ми направила, Моргана?

— Моля? Не съм ти правила нищо — отговори тя и пак се насили да се усмихне. — Доколкото си спомням, сутрин не можеш без кафе. Да направя ли?

Ала още преди да бе тръгнала към кухнята, той я сграбчи за ръката.

— Ще си направя сам.

Моргана видя по очите му, че бе много ядосан, и кимна бавно.

— Добре. Дали да не намина по-късно?

— Няма нужда. Ще се разберем още сега — отсече Наш и тръгна по коридора.

Да са се разберели, помисли си тя, оборена от непреодолимото предчувствие за надвиснала беда. Струваше ѝ се, че думите му са прозвучали като „последно сбогом“. Събра смелост и го последва към кухнята, но усети как силите я напускат. Затова влезе в хола и приседна на крайчеца на един стол.

Започна да си втълпява, че е кисел, защото не е пил кафе и още не се е разсънил.

Не бе очаквала да го завари толкова намусен и студен. Такъв беше и предния ден, докато бе разговарял с Лиана. Не си бе и представяла, че ще я заболи така от неговия поглед — леден, яден, но и безразличен.

Стана от стола и тръгна из хола с ръка, закрилнически отпусната върху корема, където се зараждаше новият живот. Обеща си на всяка цена да го опази. Каквото и да ѝ струваше това.

Стоеше при прозореца, когато той се върна с чаша, над която се виеше пара. Очите ѝ бяха тъжни. Ако не я познаваше, Наш би казал, че изглежда обидена, дори уязвима.

Ала той я познаваше. Не бе чувал да има уязвими магьосници.

— Трябва да полееш цветята — каза Моргана. — Не е достатъчно само да ги посадиш — добави тя и отново отпусна длан върху корема си. — Искат и грижи.

Наш отпи от кафето и си опари езика. Болката му помогна да обуздае внезапния порив да отиде при Моргана и да я прегърне, да разсее тъгата, която бе доловил в гласа ѝ.

— Днес не ми се говори за цветя.

— Да, виждам — забеляза тя и се обърна — от уязвимостта ѝ не бе останала и следа. — А за какво ти се говори, Наш?

— За истината. За цялата истина.

Моргана се подсмихна развеселено и вдигна озадачено длани.

— Откъде да започна?

— Стига си ме разигравала! До гуша ми дойде! — възкликна той и с мускули, изопнати до скъсване, закричи из стаята.

Съвсем се вбеси и я погледна така, че ако бе с по-слаби нерви, тя сигурно щеше да започне да се оправдава.

— Правиш го колкото да се позабавляваш, нали? Още от самото начало, от мига, когато влязох в магазина, реши, че съм подходящ кандидат — изсъска той и усети колко болезнен за него е този разговор. — Дразнеше се от отношението ми към теб, от моята дарба... И реши да ми приложиш номерата си.

Макар и сърцето ѝ да бе примряло, Моргана подзе със спокоен глас:

— Защо не ми кажеш какво имаш предвид? Ако говориш за това, че съм ти показала каква съм, не мога да го отрека. Но не ме е и срам.

Наш остави с трясък чашата върху масата и кафето се разплиска. Чувстваше се предаден. По дяволите, обичаше Моргана! Тя бе направила така, че да се влюби до безпаметство в нея. А сега, когато я питаше защо го бе сторила, го гледаше спокойно и ведро, сякаш не бе станало нищо.

— Искам да знам какво си ми направила — повтори той. — А после да развалиш магията.

— Вече ти обясних, не съм...

— Погледни ме в очите! — заповяда Наш и я сграбчи за ръцете, обзет от паника и гняв. — Погледни ме в очите и изплюй камъчето! Какво стори, за да се чувствам така?

— Как?

— Как ли? Влюбен съм в теб. Не минава и час, без да те пожелаая. Не си представям година, десет години напред, без и ти да присъстваш в бъдещето ми.

— Наш... — подхвана Моргана с примаяло сърце и вдигна длан да го помилва по бузата, ала той се дръпна.

Смаяна, младата жена отпусна ръка.

— Как ми влезе под кожата? — знаеше си Наш своето. — Как ми повлия, та започнах да мисля за брак и семейство? И защо? Колкото да си поиграеш с един простосмъртен, докато му се наситиш ли?

— И аз като теб съм най-обикновена простосмъртна — възрази Моргана, без да трепне. — Ям и спя, когато се порежа, ми тече кръв. Остарявам. Имам чувства.

— Изобщо не си като мен — изсъска той.

Моргана усети как магията ѝ се разваля и тя отново пребледнява като платно.

— Не, не съм. Прав си. Различна съм и не мога да сторя нищо, за да се променя. Пък и нямам намерение да го правя. Ако не ме приемаш такава, каквато съм, пусни ме да си ходя.

— А, без тия! Няма да те пусна да си излезеш и да ме зарежеш така. Първо развали магията — повтори Наш и я разтърси.

— Каква магия? — ахна Моргана. Под очите ѝ отново се бяха появили тъмни сенки.

— Която си направила. Накара ме да ти казвам неща, които не съм споделял с никого. Нима си въобразяваш, че ако бях с всички си, щях да седна да ти разправам надълго и нашироко за своето семейство и детство? — Той я пусна и се извърна, за да не направи нещо необмислено. — Изнуди ме да си изплача душата, изнуди ме и за всичко останало. Злоупотребя с моите чувства.

— Изобщо не съм злоупотребявала с чувствата ти — извика гневно младата жена, но после замълча и пребледня още повече.

Наш забеляза изражението ѝ и стисна устни.

— Нима?

— Добре, де, вчера се опитах да ти повлия. След като се обади майка ти и ти ми разказа за детството си, реших да ти помогна да си възвърнеш душевното равновесие.

— Значи все пак си направила магия.

Моргана вдигна предизвикателно брадичка, ала въпреки това на Наш му домъчня за нея — изглеждаше крехка като стъкло, което ще се счупи и при най-лекия допир.

— Поддадох се на чувствата си. Както виждам, съм сбъркала. Извинявай.

— Така значи! Разигравах ме като маймуна, а сега ми се извиняваш — подвикна той и от яд бръкна в джобовете си. — А

останалото?

Тя вдигна разтреперана ръка към косата си.

— Кое останало?

— Нима продължаваш да твърдиш, че не си в дъното на всичко това и не си злоупотребявала с чувствата ми? Не си ми внушила, че те обичам и искам да живеем заедно? Божичко, докара ме до там, че дори мечтая да имаме деца! — Дори сега копнееше за това, ето защо се ядоса още повече. — Знам прекрасно, на мен никога не би ми хрумнала подобна мисъл.

Моргана усети как болката я прорязва като нож, но същевременно и я освобождава от нещо. Гневът му, неговото объркване и убеждението, че е бил предаден, бяха нищо в сравнение с чувствата, бушуващи в душата ѝ. Тя обаче успя да ги обуздае и се взря в младия мъж.

— Нима твърдиш, че съм направила магия, за да се привържеш към мен? Че съм злоупотребила с дарбата си, за да спечеля нещо и съм те принудила да се влюбиш насила в мен?

— Точно така, твърдя го.

Всичките ѝ задръжки паднаха. Тя си възвърна цвета на лицето, очите ѝ блеснаха като слънца. Изпълниха я силата, мощта ѝ на магьосница.

— Глупаво магаре!

Възмутен, Наш се хвърли да се брани и я засипа с думи, които наистина звучаха като магарешки рев. С разширени очи опита отново, докато Моргана сновеше като фурия из стаята.

— Значи смяташ, че съм те омагьосала — прошепна тя. Гневът ѝ бе толкова силен, че книгите се разлетяха от лавиците и закръжиха из помещението като хартиени самолетчета.

Той току прилякваше, за да ги избегне, ала някои все пак го удряха. Изруга, когато една го цапардоса по носа. По едно време усети, че си е възвърнал гласа, и за миг му олекна.

— Слушай, скъпа...

— Не, слушай ти! Скъпи! — подвикна Моргана. Беше в стихията си — направи така, че да се извие вихрушка, струпала мебелите на купчина. — Нима си въобразяваш, че ще пилея дарбата си, за да омайвам човек като теб? Нищо и никакъв нагъл двуличен негодник!

Посочи ми една-единствена причина, която да ме възпре и да не те превърна в змия, каквато всъщност си.

Присвил очи, Наш тръгна към нея.

— Нямам намерение да се надприказвам с теб.

— Тогава гледай! — възкликна тя и само замахна, след което той се понесе с крака над пода през стаята, за да се приземи с гръм и трясък върху един стол.

Понечи да стане, но после реши, че бе по-разумно като начало да си поеме дъх. Сякаш това бе малко, Моргана се зае и с чиниите в кухнята, които се разхвърчаха във всички посоки. Наш чу как се чупят и само въздъхна примирено.

— И друг път мисли, преди да ядосваш вещица — посъветва го тя. Цепениците в камината запукаха и се подпалиха. — Толкова ли не знаеш на какво е способен човек с моите способности, ако не е почтен и няма задръжки?

— Нека се разберем, Моргана — прикани той и се опита да стане.

Ала тя пак го запрати с все сила на стола и зъбите му изтракаха.

— Само да си посмям да се приближиш до мен! Тежко ти! — Бе толкова разгневена, че едвам си поемаше дъх. — От мен да го знаеш, направиш ли го, ще те превърна в нещо, което тича на четири крака и вие срещу луната.

Наш въздъхна. Не му се вярваше Моргана да изпълни заканата си. При всички положения бе за предпочитане да се държи мъжки, вместо да хленчи. В стаята цареше невероятен хаос. В живота му също. И той нямаше намерение да се примирява с лека ръка.

— Престани, Моргана — каза Наш удивително спокойно и твърдо. — Така не доказваш нищо.

Гневът я напусна, за да остави в душата ѝ празнота, мъка и болка.

— Абсолютно прав си. Наистина не доказва нищо. Избухливият ми нрав, както и чувствата понякога ми пречат да мисля трезво. А, не! — махна тя с ръка, забелязала, че той пак се опитва да стане. — Ще седиш там. Още не се владея напълно.

Обърна се с гръб към него. Огънят угасна. Вятърът утихна. Наш въздъхна тихичко от облекчение. Бурята май бе отминала.

Ала грешеше.

— Значи не искаш да си влюбен в мен?

Нещо в гласа ѝ го накара да склочи вежди. Съжали, че Моргана бе с гръб към него и не виждаше лицето ѝ.

— Не желая да съм влюбен в никого — изрече той бавно и му се прииска това наистина да бе така. — Инак нямам нищо против теб.

— Нямам нищо против мен — повтори тя.

— Слушай, Моргана, не съм мъж за теб. Предпочитам да живея както досега.

— Както преди да се запознаеш с мен — поправи го тя.

Каза го с тон, от който на Наш му се стори, че по ръцете му пълзи нещо слuzесто. Погледна ги да се увери, че са чисти.

— Ти нямаш вина, проблемът е в мен. Пък и... По дяволите, нямам намерение да седя тук и да се извинявам само защото не ми харесва да съм омагьосан — допълни той и се изправи колебливо. — Ти си хубава жена и...

— Я стига! Не се мъчи да ми правиш изискани комплименти — простена сподавено Моргана и се обърна.

На Наш му се стори, че е забила копие право в сърцето му. Тя плачеше. Сълзите се търкаляха от зачервените ѝ очи и се стичаха по бледите ѝ страни. В този миг той не искаше нищо друго, освен да я притисне до себе си и да пресуши с целувки тези сълзи.

— Недей да плачеш, Моргана. Изобщо не исках да...

Но не се доизказа, защото се блъсна в стена. Не я виждаше, ала Моргана я бе издигнала помежду им и тази стена бе непоклатима, сякаш бе иззидана от тухли и хоросан.

— Престани! — пак повтори Наш с глас, в който се долавяха и паника, и презрение към самия него, и заблъска с ръка по стената. — Това не решава нищо.

— Няма да престана, докато не намеря решение — пророни младата жена със свито сърце, което сякаш всеки момент щеше да се пръсне от мъка.

Искаше ѝ се да го мрази, да го ненавижда до смърт, задето я бе принудил да се унижава. Все така разплакана, положи длани върху корема си. Сега носеше отговорност не само за себе си.

Наш разпери отчаяно ръце върху невидимата стена. Изпита странното чувство, че не Моргана, а именно той бе зазидан зад тази стена.

— Непоносимо ми е да гледам как плачеш.

— Няма как, ще потърпиш още малко. Не се безпокой, сълзите на вещиците са като на всички останали жени. Издават безсилие. И от тях няма никаква полза. — Опита се да се успокои и премигна, за да го вижда. — Значи си искаш свободата, така ли?

Стига да можеше, Наш бе готов да си разчисти със зъби и нокти пътя до нея.

— По дяволите, толкова ли не виждаш, че и аз не знам какво искам!

— Дори да е така, едно е сигурно — че не искаш да си с мен. Че не искаш онова, което направихме заедно. Обещах да не взимам повече, отколкото си готов да ми дадеш. А обещавай ли нещо, никога не го нарушавам.

Той бе обзет от нов страх, от сковаващата паника, че онова, което наистина иска, ще изтече между пръстите му.

— Позволи ми да те докосна!

— Добре, но първо погледни на мен като на жена — рече тя и заради самата себе си допря длан върху стената там, където бе ръката му. — Нима смяташ, че след като съм такава, нямам нужда да бъда обичана от мъж, както са обичани другите жени?

Наш застина като попарен зад стената.

— Махни я тази дивотия!

Това бе всичко, с което Моргана можеше да се защити, а то не бе особено надеждно.

— Някъде по пътя сме се разминали, Наш. Ала никой не е виновен, че те обичам толкова много.

— Моргана, моля те!

Тя поклати глава и се взря в него, за да запази образа му в съзнанието и сърцето си.

— Влюбих се толкова силно, че не е изключено и в някой момент да съм се увлякла с някоя дребна магия. Никога досега не съм се влюбвала и не съм сигурна. Но се кълна, че не съм го направила нарочно или за да ти навредя.

Ядосана, че очите ѝ пак се пълнят със сълзи, Моргана направи крачка назад. Известно време стоя, без да се помръдва — изправила гръб, горда, силна.

— Сега ще ти кажа нещо, в което можеш да не се съмняваш. Каквато и власт да съм имала върху теб, от нея не е останало нищо. Каквито и чувства да съм ти вдъхнала чрез магия, те също са се изпарили яко дим. Вече не си обвързан с мен и с онова, което сме направили, свободен си. И от мен да го знаеш — ти представляваш нещо повече от онова, което си мислиш, и по-малко, отколкото би могъл да бъдеш — допълни тя спокойно.

Сърцето на Наш туптеше като обезумяло.

— Не си отивай така, Моргана!

Тя се усмихна.

— Било, каквото било! Струва ми се, че имам право поне да си тръгна достойно — пророни Моргана и макар да бе на няколко крачки разстояние, той бе готов да се закълне, че бе усетил как устните ѝ се докосват лекичко до неговите. — И Бог да те поживи! — допълни тя и си тръгна.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вече не се съмняваше — малко по малко полудява. Дни наред обикаляше безцелно къщата и градината. А нощем се мятеше в леглото.

Моргана бе казала, че е свободен, нали? Защо тогава не се чувстваше свободен?

Защо не бе престанал да мисли за нея и да я желае? Защо още помнеше как го бе погледнала, преди да си тръгне — с обида в очите и мокри от сълзите страни?

Втълпяваше си, че тя не бе развалила магията и той още бе в нейната власт. Знаеше обаче, че това не е вярно.

След една седмица се предаде и отиде при нея. Но в къщата нямаше никого. Отскочи до магазина и Минди му съобщи доста хладно и недружелюбно, че Моргана я нямало. Не пожела да му каже кога ще се върне.

На Наш би трябвало да му олекне. Поне така си внушаваше. Упорито пропъждаше мислите си за нея и се връщаше към начина си на живот от времето, преди да се запознае с Моргана.

Ала отидеше ли на плажа, все си представяше колко хубаво щеше да бъде, ако сега вървеше с нея, а край тях припкаше току-що проходило дете.

Ето защо отпраши към Лос Анджелис, където остана няколко дни. Втълпяваше си, че тук, сред забързаните шумни тълпи, се чувства по-добре. Обядва с агента си в „Поло Лаундж“ и обсъди с него актьорите, ангажирани да участват във филма по последния му сценарий. Обикаляше сам заведенията, докато се наситеше на музиката и смеха. Питаше се дали не бе сбъркал, като се бе преселил в северните части на щата. Може би мястото му бе тук, в сърцето на града, където бе заобиколен от забавления и непознати хора.

Но след три дни се затъжи за къщи, за шумола на вятъра и плиська на водата. И за Моргана.

Щом се прибра, пак отиде в магазина и заразпитва Минди толкова настойчиво, че клиентите се отдръпнаха от щанда и зашушукаха. Ала продавачката мълчеше като гроб.

Съвсем обезумял, започна да ходи пред къщата на Моргана и да я наблюдава. Вече бе минал цял месец и той се утешаваше с мисълта, че тя все някога ще се върне. Все пак живееше и работеше тук.

Веднъж по залез-слънце се облакът на волана и оброни глава върху дланите си. Ето докъде се бе докарал — да виси часове наред пред къщата на Моргана и да я чака. И то не за да поговори разумно с нея, както си бе втълпявал през последните седмици. Чакаше я, за да я моли, да обещава, да се бори със сетни сили, само и само тя да му прости. И да се върне в живота му.

Обхвана с длан камъчетата, които все още носеше на верижката около врата си, и се запита дали със силата на желанието бе в състояние да върне Моргана. Какво пък, от опит не болеше. Каза си мрачно, че това все пак бе за предпочитане, отколкото да я издирва с обява във вестника. Затвори очи и насочи всичките си мисли към нея.

— Дявол те взел, знам, че ако поискаш, ще ме чуеш. Хич не си въобразявай, че ще ме отпратиш по този начин. Това, че се държах като последния глупак, не е причина да...

Усети, че някой го наблюдава. Отвори предпазливо очи, извърна се и съгледа развеселеното лице на Себастиан.

— Това пък какво е? — засмя се той. — Магии ли пробваш?

Още преди да осъзнае какво върши, Наш отвори рязко вратата на автомобила.

— Къде е? — попита настойчиво и сграбчи другия мъж за ризата. — И не увъртай, ще намеря начин да те накарам да ми кажеш.

Очите на Себастиан притъмняха заканително.

— Я по-кратко, приятелче! От седмици чакам да се изправя лице в лице с тебе!

Наш нямаше нищо против да си премерят силите в хубав ръкопашен бой.

— Тогава защо не...

— Внимавайте какво правите — спря ги Ана. — И двамата. — После ги разтърва спокойно. — Изобщо не се съмнявам, че с удоволствие ще си разбиете носовете и ще си насините очите, но няма да го позволя.

Стиснал юмруци, Наш волю-неволю пусна ръце.

— Искам да знам къде е Моргана.

Себастиан вдигна рамене и се облегна върху капака на автомобила.

— Тук твоите желания нямат особена тежест — отсече той и кръстоса глезени, а Ана отново застана между двамата. — Доста посърнал ми се виждаш, Наш — добави до немай къде доволно Себастиан. — Какво, съвестта ли те гризе?

— Себастиан! — намеси се спокойно братовчедка му, за да го възпре, и в гласа ѝ прозвуча състрадание. — Стига си се заяждал! Толкова ли не виждаш, че е нещастен?

— Недей, че ще ме разплачеш!

Ана хвана Наш за ръката.

— И че е влюбен в нея?

В отговор Себастиан се подсмихна ехидно.

— Само това оставаше, да се разнежваш заради този негодник!

Братовчедка му го стрелна с поглед.

— За Бога, толкова ли не виждаш!

Колкото и да не му се щеше, Себастиан извърна очи към Наш. Изражението му помръкна и той сложи ръка върху рамото му, а когато Наш понечи да се дръпне, отново се засмя.

— Бива ли такова нещо! — поклати глава Себастиан. — Да забъркаш такава каша!

— Не съм длъжен да ти давам обяснения — тросна се Наш и прокара разсеяно ръка по рамото си. Изпитваше чувството, че то пари, сякаш бе изгоряло от слънцето. — Дори и да имам да казвам нещо, ще го кажа на Моргана.

Себастиан вече бе омекнал, ала не виждаше причина веднага да дава воля на чувствата си.

— Мен ако питаш, тя смята, че си ѝ казал, каквото си имал да ѝ казваш. Освен това състоянието ѝ не позволява да слуша още веднъж възмутителните ти обвинения.

— Какво състояние! — възкликна Наш, усетил как кръвта му се смразява. — Да не е болна? — Пак сграбчи Себастиан за ризата, но не му бе останала и капчица сила. — Какво ѝ е?

Двамата братовчеди се спогледаха така, че Наш да не ги забележи.

— Моргана не е болна — успокои го Ана, ядосана, че Моргана не му бе казала за детето. — Всъщност е много добре. Себастиан намекуваше, че е разстроена, задето сте се скарали последния път.

Наш отпускна пръсти и кимна, успял да си поеме дъх.

— Какво, искате да ви моля на колене ли? Нямам нищо против! Обаче трябва на всяка цена да я видя. Ако отново ми покаже вратата, ще се опитам да го преглътна и да продължа без нея.

— В Ирландия е — съобщи му усмихната Ана. — При нашето семейство. Имаш ли паспорт?

Моргана бе довольна, че бе дошла в Ирландия. Въздухът тук ѝ действаше успокоително, независимо дали откъм хълмовете духаше уханен вятрец или брулеха хали, извили се над морето.

Знаеше, че не след дълго щеше да ѝ се наложи да се върне и да заживее постарому, но бе благодарна, че се бе откъснала за няколко седмици и бе излекувала душевните си рани.

Бе неописуемо щастлива и че е при своето семейство.

Беше се излегнала на кушетката под прозореца във всекидневната на майка си — тук, както никъде другаде по света, се чувстваше у дома и ѝ беше спокойно. Усети върху лицето си гальовното слънчице, каквото имаше само в Ирландия. Погледнеше ли през искрящите като диамант стъкла на прозореца, щеше да види зъберите, които се спускаха почти отвесно към неравния, тесен бряг, разпрострял се чак до вълните. Ако извърнеше очи, щеше да съгледа терасираната морава и изумрудено зелената трева, изпъстрена с какви ли не полюшващи се от вятъра цветя.

Майка ѝ рисуваше в другия край на стаята. Спокойният миг извика в съзнанието на Моргана сладкия спомен от детинството. През годините майка ѝ почти не се бе променила.

Беше с гъста, тъмна като на Моргана коса, макар че я носеше къса и опъната. Кожата ѝ беше гладка и лъскава като на повечето ирландки. Кобалтовите ѝ очи често бяха по-унесени, отколкото на дъщеря ѝ, но виждаха не по-зле от нейните.

Моргана я погледна и бе изпълнена от прилив на обич.

— Колко си хубава, мамо!

Брина вдигна поглед и се усмихна.

— Няма да го оспорвам, все пак е приятно да го чуеш от дъщеря си, особено когато вече е пораснала — рече напевно тя. — Само да знаеш, скъпа, колко се радваме, че си дойде!

Моргана вдигна коляно и го обхвана с ръце.

— И аз се радвам, отразява ми се добре. И съм ти много благодарна, че ми спести въпросите, които много ти се ще да ми зададеш.

— То оставаше да не си ми благодарна. Само да знаеш какви усилия ми струва да удържам баща ти, умира си от желание да те поразпита — поясни майка ѝ и в очите ѝ проблесна нежност. — Направо те боготвори.

— Знам — кимна Моргана и усетила, че очите ѝ отново се пълнят със сълзи, се опита да ги преглътне. — Извинявай. Пак ме прихвана нещо. — Тя поклати глава и стана. — Май не се владеея.

— Скъпа! — възкликна Брина и като протегна ръце, зачака дъщеря ѝ да прекоси стаята и да я прегърне. — Знаеш, че можеш да ми кажеш всичко, абсолютно всичко. Когато си готова.

— Мамо! — простена Моргана, сетне коленичи и отпусна глава върху скута на Брина. А когато майка ѝ я замилва по косата, се усмихна през сълзи. — Наскоро си дадох сметка колко ми е провървяло, че ви има. Че ме обичате и ме искате, че се тревожите за мен. Никога досега не съм ти казвала колко съм ви благодарна.

Озадачена, Брина пак я погали.

— Нали роднините са за това — да се обичат и да се грижат един за друг.

— Да, де, ала не във всички семейства е така — възрази Моргана и вдигна глава. Сега очите ѝ бяха сухи и напрегнати. — Нали?

— Само губят от това. Какво те мъчи, детето ми?

Тя пак хвана ръцете на майка си.

— Мислех си какво ли е да не те обичат и искат. Да ти втълпяват от дете, че си плод на грешка, че си бреме, с което се примиряват само защото така повеляват дългът. Има ли нещо по-страшно?

— Не, няма по-страшно от това, да живееш без любов — потвърди Брина и попита с по-нежен тон: — Да не си влюбена?

Бе излишно Моргана да отговаря.

— Като малък той се е намъчил ужасно. Никога не е имал онова, което вие, всички вие сте ми давали, а аз съм приемала като нещо,

което се разбира само по себе си. И въпреки това е станал прекрасен човек. Ще ти хареса. — Младата жена отпусна буза върху дланта на майка си. — Забавен и мил е. И е много умен. Дай му да пробва нови идеи. Но нещо в него като че е капсулирано. Той обаче няма никаква вина за това, виновни са другите, които са му причинили такива злини. Колкото и силна да е магията ми, не мога да разваля тази прокоба — изстена Моргана и приседна на пети. — Не иска да ме обича и не може... Отказва да вземе онова, което няма желание да ми дава.

— Не — възрази Брина със свито сърце. — Ти си прекалено силна, прекалено горда и мъдра, за да го допуснеш. Ала хората, Моргана, се променят. С времето...

— Няма време. По Коледа ще родя детето.

Брина забрави всички утешителни думи, с които се бе запасила. В главата ѝ се въртеше само едно — че нейното дете ще си има дете.

— Добре ли си? — успя все пак да попита.

Моргана се усмихна — бе доволна, че това бе първото, което я попита майка ѝ.

— Да.

— Сигурна ли си?

— Повече от сигурна.

— Малкото ми момиченце! — възкликна Брина и се изправи, за да притисне Моргана до себе си. — Скъпото ми малко момиченце!

— Скоро вече няма да съм малка.

Двете жени се засмяха.

— Радвам се за теб. Но ми е и тъжно.

— Знам. Искam детето. Повярвай ми, няма дете, което да е било желано по-силно. При това не само защото то вероятно ще е единственото нещо, което ще ми остане от бащата. А и заради самото него.

— И как се чувстваш?

— Странно — отвърна Моргана. — В един момент се чувствам силна, в следващия — ужасяващо крехка. Не съм зле, ала понякога ми се вие свят.

Брина кимна с разбиране.

— Та казваш, бащата е добър човек.

— Да.

— И когато си му съобщила, е бил изненадан и неподготвен... — Брина забеляза как дъщеря ѝ извърща поглед. — Още от малка започваше да гледаш някъде в пространството, когато бе решила да увърташ.

Моргана се намръщи от тона на майка си и пак я погледна в очите.

— Не съм му казала. Недей — примоли се тя, усетила, че майка ѝ се готви да ѝ дръпне конско. — Смятах да го направя, но всичко се провали. Знам, постъпих зле, като не му казах, ала щеше да стане още по-лошо, ако се бях опитала да го задържа с детето. Направих своя избор.

— И си сгрешила.

Моргана вдигна брадичка не по-малко предизвикателно от майка си.

— Може и да съм сгрешила, но това си е мой проблем. Не искам да одобряваш постъпката ми, държа обаче да я зачиташ. Ще те помоля и засега да не казваш на никого. Дори на тате.

— Говорите за вълка, а той в кошарата — вметна Матю, влизайки в стаята заедно с огромното куче овчарка, баща на Пан.

— Ключокарим си по женски — отвърна Моргана и отиде да го целуне по бузите.

Той я щипна по носа.

— Разбирам на мига, когато моите жени са решили да се правят на потайни.

— Само не се опитвай да ми четеш мислите! — предупреди го дъщеря му — баща ѝ го правеше не по-зле от Себастиан. — А другите къде са?

Матю остана разочарован, ала реши да потърпи. Ако Моргана не му кажеше в близко време, наистина щеше да прибегне до ясновидските си способности. В края на краищата ѝ беше баща.

— Дъглас и Морийн са в кухнята, спорят какво да сготвят за обяд. А Камила попиля на карти Падрик — усмихна се хитро — хитро Матю. — Горкият той, не може да го преглътне, обвинява я, че е направила магия на колодата.

Брина също се усмихна с половин уста.

— А направила ли е?

— Иска ли питане! — възкликна Матю и погали кучето по сребристата козина. — Сестра ти е родена шмекерка.

— А брат ти не умее да губи — заяде се и Брина и погледна нежно мъжа си.

Моргана се засмя и ги хвана под ръка.

— Умът ми не го побира как и шестимата живеете тук под един покрив и още не ви е ударил гръм. Хайде да слезем долу и да разбуним още повече кошера.

Едва ли нещо можеше да я развесели повече от обяда с Донованови. А тя имаше нужда точно от това — да се откъсне от мрачните си мисли. Докато наблюдаваше как трите сестри, женени за тримата братя, непрекъснато се карат и заяждат, се забавляваше, сякаш бе на първия ред в цирка.

Знаеше, че невинаги живеят в мир и сговор. Знаеше обаче и че каквито и търкания да имат, появят ли се проблеми в семейството, шестимата винаги са единни и сплотени и твърдо застават един зад друг.

Моргана не искаше да им създава проблеми. Просто ѝ се щеше да постои известно време с тях.

Тримата братя бяха близнаци, женени за три сестри — също близначки, въпреки това почти не си приличаха. Бащата на Моргана бе снажен, с гъста стоманеносива коса и горда осанка. На ръст Падрик, бащата на Ана, бе, кажи-речи, колкото Моргана и имаше набитото телосложение на боксьор и сърцето на палав малчуган. Дъглас бе висок метър и деветдесет, че и отгоре, и вече оплешивяваше. Негово хоби бяха особнячествата. Напоследък не се разделяше с окачената на врата му лупа, през която току разглеждаше света.

Бе свалил ловджийската си шапка само защото жена му Камила бе отсякла, че не я ли махне, няма да седне на една маса с него.

Смятана за бебчето в рода, Камила бе хубава и пухкава и имаше желязна воля. Не отстъпваше по ексцентричност на мъжа си. Тази сутрин се бе появила с нова прическа — огненочервени букли, обрамчващи като петльов гребен главата ѝ. Върху ухото ѝ се поклащаше дълго орлово перо.

Морийн, най-опитният медиум, когото Моргана бе срещала, беше висока и представителна, а от заразителния ѝ гърлен смях се тресеше цялата къща.

Брина се открояваше със своето спокойствие, Матю — с достолепието си и с тях родата ставаше съвсем пъстра. Всички притежаваха някакви свръхестествени способности. Докато ги наблюдаваше как непрекъснато се заяждат един с друг, Моргана усети, че сърцето ѝ прелива от любов.

— Котката ти пак се катери по завесите в моята стая — подзе Камила на Морийн и замахна с вилицата.

— Е, чудо голямо! — възкликна Морийн и присви пълнички рамене. — Просто гони мишки.

Камила тръсна буйни къдри.

— Знаеш много добре, че в къщата няма мишки. Дъглас ги изпъди.

— Явно е работил през пръсти и е изтървал някоя — изсумтя Матю.

— Виж го ти него, бил работил през пръсти — застъпи се Камила за съпруга си. — Единственото нещо тук, което е правено през пръсти, е този недопечен пай.

— И той е правен от Дъг — ухили се Падрик. — Но на мен ми е вкусен, особено ябълките.

— По нова рецепта е — заоправдава се Дъглас и надзърна като бухал през увеличителното стъкло. — Здравословна.

— И котката е здрава — каза ни в клин, ни в ръкав Камила, тъй като разговорът се бе отклонил от предпочитаната от нея тема.

— Пращи от здраве — потвърди весело Падрик. — Нали, пиленце? — попита той жена си и ѝ намигна закачливо.

Тя му отвърна с не по-малко закачлив смях.

— Хич не ме е грижа за тая проклета котка — подхвана пак Камила.

— Бива ли да говориш така! — намеси се Дъглас и я потупа по пълничката длан. — Само това оставаше, котката да се поболее. Ама карай, Рийни ще ѝ приготви чудесна лечебна отвара.

— Котката изобщо не е болна — знаеше си своето Камила. — Не се отклонявай от въпроса, Дъглас.

— От кой въпрос? — възмути се той. — Щом котката не е болна, защо, по дяволите, водим този разговор? Защо не си ядеш пая, дете? — попита Дъглас своята племенница.

Моргана се заливаше от смях.

— Чудесен е, Дъглас. Подслаждам си го. — Скочи от стола, обиколи с танцова стъпка масата и целуна поред всички. — Обичам ви!

— Къде отиваш, Моргана? — провикна се майка ѝ, когато тя тръгна като фурия към вратата.

— Да се поразходя край морето.

Дъглас се свъси над чашата.

— Това момиче се държи доста странно — оповести той. Тъй като обядът вече бе към своя край, взе си шапката и я нахлупи на главата си. — Не смятате ли?

Наш се чувстваше странно може би защото от два дни не бе мигнал. Близко двайсет часа се бе прекачвал от самолети на влакове, от влакове на таксито и експресни автобуси и това вероятно бе допринесло за замаяното, прилично на сън състояние, в което бе изпаднал. Въпреки всичко бе успял да се добере от западното до източното крайбрежие на Съединените щати, да хване в Ню Йорк друг самолет и докато прелитаха над Атлантически океан, да подремне малко. В Дъблин се качи на влак, с който пое в южна посока, а после се запретна да търси трескаво автомобил, който да купи, да наеме или да открадне и с който да измине последните километри от Уотърфорд до замъка Донован.

Повтаряше си, че трябва да внимава и да не навлиза в погрешното платно на шосето. По-точно в правилното. Недоумяваше какво значение има това, при положение че кара по изровен път с канавки отстрани, който трудно ще наречеш шосе.

А автомобилът, който успя да намери срещу равностойността на хиляда и двеста щатски долара — никой не би дръзнал да отрече, че ирландците ги бива в пазарлъка — сякаш щеше да се разпадне всеки момент и вдигаше такъв шум, че сигурно би събудил и мъртвите.

Инак местността бе чудно хубава с извисилите се канари и тучните зелени ливади. Но Наш се опасяваше, че ще стигне при

последния хълм само с волан в ръцете.

На запад се издигаше планината Нокмийлдаун. Той го знаеше благодарение на онзи търгаш, който, след като му пробута бричката, все пак бе достатъчно любезен и да го упъти: „Планината на запад, протокът Сейнт Джордж на изток и още преди да се е мръкнало, сте у Донованови.“

Ала на Наш вече му се струваше, че преди да се е мръкнало, ще лежи мъртъв в някое мочурище.

— Ако оживея — замърмори той, — ако намеря Моргана и още съм жив, ще я убия с двете си ръце. Бавничко, за да видя как се мъчи като грешен дявол — допълни Наш кръвожадно.

Всъщност смяташе да я отведе на някое тъмно прикътано местенце и цяла седмица да я люби. Следващата седмица щеше да прекара в сладък сън, а сетне, щом се събудеше, пак щеше да я люби.

Стига, разбира се, да стигнеше жив и невредим.

Таратайката се тресеше и подскачаше и той се питаше дали вътрешните му органи още са цели. Колата се заплъзга шеметно по нанадолнището, той стисна зъби и натисна спирачките. Спусна се криво-ляво от баира, обаче не забеляза, че се носи миризмата на изгорял каучук и през капака от двигателя се вие пушек.

Не можеше да откъсне очи от замъка.

Въпреки името не бе очаквал да види истински замък. Пред него се бе извисила крепост, наподобяваща замъците по филмите. Никак нямаше да се учуди, ако по подвижния мост — точно така, имаше, моля ви се, и подвижен мост! — профучеше рицар на кон.

Засмя се — беше възхитен, но и стъписан. Натисна безразсъдно газта, ала кормилното управление заяде и той се озова право в канавката.

Забълва всички ругатни, които знаеше, и се измъкна от онова, което бе останало от бричката. Изрита я и загледа как ръждивата джанта се откачва и се търкулва с дрънчене надолу.

Присви очи и видя, че от замъка го делят към пет километра. Грабна от задната седалка сака и примирен с участието си, тръгна пеш.

Забеляза, че по подвижния мост препуска бял кон, и разтърка очи да се увери, че не халюцинира. Конникът не носеше ризница, но въпреки това бе много величествен — снажен, мъжествен, с развята

бяла коса. Наш не се изненада и когато забеляза, че върху кожената ръкавица на лявата му ръка бе кацнал ястреб.

Матю хвърли поглед към мъжа, кретащ по пътя, и поклати глава.

— Жалка гледка, Одисей! Много жалка! Толкова е изпосталял клетият, че дори ти няма да можеш да се нахраниш с него.

Ястребът само примига в знак на съгласие.

Онова, което бе видял Матю, бе брадясал опърпан мъж с подпухнали очи, цицина върху челото и струйка кръв, стичаща се по слепоочието му.

Понеже бе станал свидетел как човекът се бе озовал безславно в канавката, той сметна за свой дълг да му окаже помощ. Дръпна юздите на жребеца и погледна високомерно Наш.

— Май си се изгубил, млади момко.

— Не съм се изгубил. Знам пътя. Отивам ей там — посочи в отговор той.

Матю вдигна учудено вежда.

— В замъка Донован ли? Нима не знаеш, че там гъмжи от вещици?

— Знам, знам. Точно за това и отивам.

Матю се намести върху седлото и пак се взря изпитателно в човека. Може и да бе опърпан, ала в никакъв случай не беше скитник. Очите му бяха подпухнали, в тях обаче се долавяше и стоманеният блясък на решителността.

— Ще прощаваш — продължи Матю, — но както виждам, не си във форма да се сражаваш с вещици.

— Нямам намерение да се сражавам с всички вещици — процеди през зъби Наш. — А само с една.

— Виж ти! Знаеш ли, че ти тече кръв?

— Къде? — попита Наш, после вдигна плахо ръка и погледна с отвращение мръсните си пръсти. — Така си и знаех. Тя сигурно е проклела колата.

— За кого, интересно, говориш?

— За Моргана. За Моргана Донован — отвърна младият мъж и избърса пръсти о мръсните си панталони. — Идвам отдалеч и съм сигурен, че ще ми падне в ръчичките.

— Мери си думите! — предупреди го едва чуто Матю. — Говориш за дъщеря ми.

Уморен и изнервен до крайност, Наш пак се вторачи в конника със стоманеносивите очи. Нищо чудно той да го превърнеше в гаден бръмбар, ала младият мъж нямаше намерение да се предава.

— Казвам се Къркланд, господин Донован. Дошъл съм при дъщеря ви.

— А, такава ли била работата! — възкликна Матю и развеселен понаведе глава. — В такъв случай се качвай на коня! — Пусна ястреба да се рее на воля и подаде ръка на Наш. — Приятно ми е да се запознаем, Къркланд.

— И на мен — кимна Наш и се метна на коня.

Матю пришпори жребеца, който препусна и за нищо време ги отведе в замъка. Тъкмо бяха минали по подвижния мост и влизаха в двора, когато от замъка изтича тъмнокоса жена.

Стиснал зъби, Наш скочи от жребеца и тръгна към нея.

— Имам да ти задавам доста въпроси, скъпа. Подстригала си се. Защо, по дяволите... — Точно в този момент жената се обърна, погледна го развеселено и той млъкна стъписан наскре изречението. — Извинявайте... Припознах се.

— Ласкаете ме — отбеляза Брина и погледна засмяна мъжа си. — Кого си ми довел, Матю?

— Един млад момък, който падна с колата в канавката и доколкото разбрах, търси Моргана.

Брина направи още една крачка към Наш и го погледна поизпитателно.

— Наистина ли сте дошли при дъщеря ми?

— Да... Госпожо.

Върху устните ѝ грейна усмивка.

— Нещастен ли ви е направила?

— Да... Не — изпелтечи младият мъж и въздъхна тежко. — Сам съм си виновен. Много ви моля, кажете ми, тя тук ли е?

— Заповядайте вътре! — покани го Брина и го хвана нежно за ръката. — Ще се погрижа за главата ви и после ще ви пратя при нея.

— Дали не може... — подхвана Наш, но и този път замълча, преди да се бе доизказал, защото забеляза как от вратата го наблюдава огромно око.

Дъглас пусна лупата и излезе от мрака.

— Кой, по дяволите, е този човек?

— Един приятел на Моргана — поясни Брина и поведе Наш към входа на замъка.

— Да, да, това момиче се държи странно — заповтаря пак Дъглас и потупа сърдечно Наш по гърба. — От мен да го знаете!

Моргана усещаше как леденостуденият поривист вятър я брули по лицето и прониква през дебелия домашно плетен пуловер. Действаше ѝ толкова пречистващо и лековито! След още няколко дни тя щеше да е готова да се прибере и отново да погледне действителността в лицето.

Въздъхна тихо и безпомощно и седна на една скала. Тук бе сама и можеше да си го признае. Бе длъжна да го признае. Нямаше да ѝ мине никога. Щеше да се измъчва до гроб. Е, да, щеше да продължи нататък, да осигури добър живот на себе си и на своето дете, защото беше силна и горда. Обаче безспорно щеше да ѝ липсва нещо.

Ала вече бе приключила със сълзите и самосъжалението. Ирландия ѝ бе помогнала да се пребори с тях. Бе усетила потребност да дойде тук, да се разхожда по този плаж и да си спомни, че нищо, колкото и болезнено да бе то, не е вечно.

Освен любовта.

Загледана във вълните, разбиващи се о скалите, Моргана стана и тръгна назад към замъка. Смяташе да си направи чай, може би да си погледа с картите таро на Камила или да послуша някоя от увлекателните истории на Падрик. А после да им каже за детето, нещо, което трябваше да направи много отдавна.

И всички те щяха да застанат зад нея.

Беше ѝ неописуемо мъчно, че Наш никога нямаше да изживее това единение.

Усети присъствието му още преди да го бе видяла. Но реши, че съзнанието ѝ погажда шеги и я предизвиква, защото се прави на много смела. С разтуптяно сърце се обърна много бавно.

Той вървеше с широки забързани крачки по плажа. Върху косата му блещукаха капчици, разлетели се от разбиващите се вълни. По лицето му се чернееше двудневна брада, на слепоочието му се виждаше току-що сложена бяла лепенка. А в очите му се четяха чувства, от които сърцето на Моргана се сви.

Сякаш за да се защити, тя отстъпи крачка назад. Това го накара да застине като попарен.

Само как го гледаше! О, в очите ѝ нямаше сълзи, в тях обаче проблесваше нещо, може би страх. Наш предпочиташе тя да му се нахвърли, да започне да го дращи, скубе и проклина.

— Моргана!

Усетила, че ѝ се вие свят, младата жена долепи длан върху тайната, която носеше в утробата си.

— Какво е станало? Ранен ли си?

— Аз... — поде той и докосна с пръсти превръзката. — Няма ми нищо. Наистина. Една кола се разпадна направо върху главата ми. Майка ти сложи нещо. На главата ми, де.

— Майка ми ли? — изненада се Моргана и погледна през рамото му към кулите на замъка. — Значи си я видял.

— Видях и нея, и другите — потвърди Наш и успя да се усмихне. — Те са... Страхотни. Катастрофирах на три-четири километра от замъка. Така се запознах с баща ти. — Усети, че дрънка като курдисан, ала нямаше сили да спре. — После ме отведоха в кухнята, наляха ми чай и... По дяволите, Моргана, нямах представа къде си. А трябваше да се досетя. Казвала си ми, че идваш в Ирландия, за да се разхождаш край морето. Трябваше да се досетя. Трябваше да се досетя за много неща.

Моргана се подпря на скалата, за да не загуби равновесие. Страхуваше се до смърт, че ще вземе да припадне направо в нозете му.

— Предприел си дълго пътуване — отбеляза тя сухо.

— Щях да дойда и по-рано, но... Хей! — възкликна той и се завтече към нея, понеже Моргана залитна.

Бе стъписана, че в обятията му се чувстваше съвсем крехка. Опита се да се отскубне, ала Наш я притискаше с все сила до себе си.

— Пусни ме!

Без да ѝ обръща внимание, младият мъж я притегли още по-близо, зарови лице в косата ѝ и почувства упоиващия ѝ мирис, свеж като глътка въздух.

— Господи, Моргана, позволи ми да те подържа малко.

Тя поклати глава, но ръцете ѝ предателски се обвиха около кръста му. Когато Наш долепи страстно устни до нейните, младата жена простена, ала не защото ѝ бе неприятно, а тъй като го желаше.

Той се гмурна в тази милувка като измъчван от жегата човек, хвърлил се в бистро хладно езеро.

— Не казвай нищо — прошепна Наш, докато обсипваше лицето ѝ с целувки. — Не казвай нищо, преди да си ме изслушала.

Моргана си спомни какво ѝ бе наговорил предишния път и потрепери в обятията му.

— Няма да издържа, ако още веднъж ме подложиш на всичко това.

— Чакай малко! — примоли се той и с пламнали, вперени в нея очи, я хвана за китките. — И този път без стени, чу ли! Обещай ми!

Тя понечи да го отпрати, но нещо в погледа му я лиши от сили.

— Така да бъде — пророни лаконично Моргана. — Искam да седна.

— Добре.

Наш я пусна, решил, че сигурно е по-добре да не я докосва, докато не се измъкне от кашата, която сам бе забъркал. Младата жена седна на скалата, склучи длани върху скута си и вдигна брадичка, а той се сети как не на шега бе обмислял да я убие.

— Колкото и неприятна да бе караницата ни, не биваше да бягаш.

Очите ѝ се разшириха и блеснаха.

— Аз ли?

— Да, ти — изстреля Наш. — Колкото и идиотски да се държах, не проумявам защо трябваше да изчезваш и да ме подлагаш на такива мъки.

— Излиза, че съм виновна аз.

— Да, ти си виновна, че последния месец не съм на себе си — процеди той през зъби. — Но за всичко останало съм си виновен само аз. — Престраши се и я докосна по бузата. — Извинявай.

На Моргана ѝ идеше да ревне и тя извърна очи.

— Не мога да приема извинението ти, докато не разбере за какво се извиняваш.

— Знаех си, че ще тръгна да те търся и на другия край на света — продължи Наш с отвращение. — Затова и ти се извинявам за всички глупости, които ти надрънках.

Тъглчетата на устните ѝ се извиха в нещо като усмивка.

— За всички ли?

Той вече бе изгубил търпение, затова я дръпна да стане.

— Погледни ме! По дяволите, искам да ме гледаш, когато ти казвам, че те обичам и знам — любовта ми няма и никога не е имала нищо общо с разните там магии и заклинания.

Моргана затвори очи и Наш усети как го пронизва паника.

— Не ме отпращай! Знам, че си го заслужавам. Знам, че се държах като последния глупак. Бях уплашен. Какво ти уплашен, направо ужасен! Моля те! — Той обхвана с длани лицето ѝ. — Отвори очи и ме погледни. — Тя се подчини и Наш потрепери от облекчение. Виждаше, че не всичко е загубено. — Това е първото, което исках да ти кажа — продължи той предпазливо. — Най-напред трябва да те помоля да ми простиш за онова, което ти наприказвах. Изобщо не го мисля, надрънках го колкото да те попритисна, но това не е толкова важно. Било, каквото било.

— Разбирам те за страха — отвърна Моргана и го докосна по китката. — Ако искаш прошка, имаш я. Безпредметно е да се правя на злопаметна.

— Само това ли ще ми кажеш? — възкликна Наш и притисна устни до челото, после и до устните ѝ. — Не те ли сърбят ръцете да ме превърнеш за три-четири години в някоя гнусна риба?

— Не, този път ще ти се размине, нали ти е за пръв път! — засмя се тя, после се дръпна и се опита да разведри обстановката. — Пътувал си дълго, сигурно си уморен. Хайде да се връщаме! Вятърът се усилва, а и приближава време за чай.

— Моргана! — възпря я той. — Казах ти, че те обичам. Досега не съм го казвал на никого. На абсолютно никого. Първия път ми беше трудно, ала с времето вероятно ще свикна.

Тя отново извърна очи. Майка ѝ пак щеше да я укори, че увърта. Наш го изтълкува като отказ.

— Нали и ти каза, че ме обичаш! — изрече той напрегнато и я стисна по-силно.

— Да, казах — потвърди Моргана и пак го погледна. — И продължавам да те обичам.

Младият мъж я притегли и допря чело до нейното.

— Колко е приятно! — възкликна удивено. — Нямах представа, че е толкова приятно да обичаш някого и той да ти отвръща със същото. Нека започнем всичко на чисто! Знам, не съм цвеле за

мирисане и сигурно пак ще объркам всичко. Не съм свикнал да имам някого до себе си. И да се съобразявам. Но ще направя всичко, каквото зависи от мен. Обещавам.

Тя продължи да върви вдървено.

— За какво говориш?

Отново ужасно притеснен, Наш отстъпи и пъкна ръце в джобовете си.

— Казвам, че искам да се ожена за теб. Нещо от този род.

— Нещо от този род ли?

Той изруга.

— Слушай, омъжи се за мен! Не ме бива много да правя предложения за женитба. Ако държиш да разиграя от край до край цялата сценка, да се хвърля на колене и да извадя от джоба си пръстен, няма проблем. Само че... Обичам те много. Нямах представа, че ще се чувствам и ще се държа така. Дай ми възможност да ти го покажа.

— Не ми трябва сценки, Наш. Бих искала всичко да е простичко.

Той стисна пръсти.

— Не искаш да се омъжиш за мен.

— Искам да живея с теб. О, да, искам го силно. Ала трябва да вземеш не само мен.

Наш бе озадачен. Сетне върху лицето му грейна усмивка.

— Сигурно имаш предвид своето семейство и... И наследството на Донован. Ти, скъпа, си всичко, което искам на този свят, пък и... Това, че жената, която обичам, е магьосница, само прави нещата по-интересни.

Трогната, Моргана вдигна ръка към бузата му.

— Ти, Наш, си същинско чудо. Не ми трябва нищо повече. Но ще вземеш не само мен — повтори тя, вперила очи в неговите. — Нося в утробата си твоето дете.

Той я зяпна смаяно.

— Моля?

Не се наложи да го повтаря. Наш залитна и се свлече върху скалата, където преди малко бе седяла Моргана. Младият мъж си пое дълбоко въздух и чак тогава си възвърна дар словото.

— Дете ли? Да не си бременна? Да не чакаш дете?

Тя запази самообладание и кимна.

— Това, общо взето, изразява всичко. — Изчака го да каже нещо, ала той продължи да мълчи и младата жена се насили да продължи: — Каза ми съвсем недвусмислено, че не искаш семейство, ето защо си давам сметка, че това променя нещата и...

— Знаела си... — изрече Наш, като се опитваше да надвика вятъра и морето. — Още онзи, последния ден. И си дошла, за да ми кажеш.

— Да, знаех. И дойдох да ти кажа.

Макар и нозете му да се подкосяваха, той стана и тръгна покрай водата. Помнеше изражението върху лицето ѝ онзи ден, думите, които ѝ бе наговорил. И щеше да ги помни още дълго. Нищо чудно, че бе избягала, без да сподели с него своята тайна.

— Нима мислиш, че не искам детето?

Моргана навлажни устни.

— Сигурно имаш колебания. Това не влизаше нито в моите, нито в твоите планове.

Наш я погледна с пламнали очи и каза така, сякаш я шибна с камшик:

— Не повтарям често една и съща грешка. Особено пък с теб. Кога?

Тя склучи длани върху корема си.

— Някъде по Коледа. Заченала съм онази първа нощ, когато бе пролетното равноденствие.

— По Коледа — повтори той.

Представи си червен велосипед, мириса на курабийки, смеха и едно семейство, което бе чувствал почти като свое. И което е могло да бъде негово. Моргана му предлагаше нещо, което не бе имал никога, нещо, за което копнееше, макар и тайничко.

— Каза, че съм свободен — продължи Наш внимателно. — Свободен от теб и от онова, което сме направили заедно. Имала си предвид детето.

Очите ѝ притъмняха и тя изрече със силен красив глас:

— Това дете е обичано и желано. Това дете не е грешка, то е подарък от съдбата. Предпочитам да бъде само мое, отколкото да рискувам дори и един-единствен миг то да се почувства нежелано.

Наш не знаеше дали отново не бе изгубил дар слово, но когато заговори, думите му извираха право от сърцето:

— Искам и теб, и детето, всичко, което сме създали заедно.

Моргана се взря в него през пелената на сълзите.

— Тогава единственото, което трябва да направиш, е да ни вземеш.

Младият мъж се върна при нея и положи длан върху нейната.

— Дай ми възможност — пророни простичко.

Устните ѝ се извиха в усмивка, когато Наш се наведе да я целуне.

— Чакаме те отдавна.

— Ще бъда баща! — изрече той бавно, сякаш за да усети вкуса на думите, сетне прегърна с радостен възглас Моргана и я вдигна. — Направили сме си детенце!

Тя обви ръце около врата му и се засмя.

— Да!

— И сега сме семейство.

— Да...

Целува я дълго и страстно, после двамата тръгнаха отново.

— Ако се справим с първото, ще си имаме още, нали?

— Искан ли питане! Къде отиваме?

— Ще те отведа вкъщи и ще те сложа да си легнеш. С мен.

— Звучи прекрасно, ала едва ли се налага да ме носиш на ръце.

— Налага се, и още как! Чакаш дете. Моето дете! Вече си го представям. Къща, ден. Слънчева стая с небесносини стени.

— Жълти.

— Добре, де, жълти. С яркожълти стени. Под прозореца е сложена лъскава старовремска люлка, а над нея виси една от онези странни играчки, дето се въртят. Чува се детско гукане, мъничка пухкава ръчица се пресяга и сграбчва една от животинките, окачени върху играчката... — Наш млъкна наред изречението и се извърна рязко към нея. — Божичко!

— Какво? Какво се е случило?

— Току-що ми хрумна. Има ли някаква вероятност детето да наследи... Как ли да се изразя? Да наследи способностите ти?

Усмивната, Моргана намота една от къдрите му около пръста си.

— Питаш дали има вероятност детето да е магьосница, нали? Твърде голяма. Гените на Донованови са много силни. — Тя прихна и зарови лице във врата му. — Но ти обещавам момиченцето да наследи от теб очите.

— Така ли? — възкликна Наш, после направи още една крачка и се усмихна до уши. — Изобщо не се съмнявам!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.